HARLAN COBEN

Băiatul din pădure

HARLAN COBEN

Seria: *Wild* #1

BĂIATUL DIN PĂDURE

Original: *The Boy from the Woods* (2020)

Traducere din limba engleză de:
ROXANA BRÎNCEANU

virtual-project.eu

PALADIN

2022

Din *North Jersey Gazette*
18 aprilie 1986

BĂIAT „SĂLBATIC”
GĂSIT ABANDONAT ÎN PĂDURE
Un mare mister învăluie descoperirea
unui „Mowgli real”.

Westville, N.J. – Unul dintre cele mai bizare cazuri ale istoriei recente: *un băiat cu părul vâlvoi, estimat a avea vârsta între șase și opt ani, a fost descoperit trăind de unul singur în pădurea Ramapo Mountain, în apropierea suburbiilor orașului Westville. Încă și mai ciudat, autoritățile nu știu cine este copilul sau de când trăiește acolo.*

„*E ca Mowgli din filmul* Cartea junglei”, *a declarat Oren Carmichael, adjunctul Poliției din Westville.*

Băiatul – care vorbește și înțelege engleza, în schimb nu își cunoaște numele – a fost observat prima dată de Don și Leslie Katz, excursioniști din Clifton, N.J.

„*Curățam locul unde ieșiserăm la iarbă verde când am auzit un foșnet în pădure*”, *a povestit dl. Katz.* „*La început m-am îngrijorat că ar fi un urs, apoi l-am văzut fugind, limpede ca lumina zilei*”.

Trei ore mai târziu, cu sprijinul polițiștilor locali, rangerii l-au găsit pe băiat, slab și îmbrăcat în haine zdrențuite, într-un cort improvizat.

„*În momentul de față nu știm de când se află în pădure sau cum a ajuns acolo*”, *a declarat Tony Aurigemma, șeful Poliției parcurilor statului New Jersey.* „*Nu își amintește de părinți sau de vreun adult. Verificăm împreună cu reprezentanții altor autorități legale, însă deocamdată nu există copii dispăruți care să corespundă vârstei și descrierii lui*”.

În cursul anului trecut, excursioniștii din zona munților Ramapo au raportat că au văzut un „*băiat sălbatic*” *sau un* „*mic Tarzan*” *asemănător cu acesta, dar majoritatea oamenilor au considerat asemenea întâlniri o legendă urbană.*

James Mignone, turist din Morristown, N.J.:
„*E ca și cum cineva l-ar fi născut și l-ar fi abandonat în pădure*”.
„*Este cel mai bizar caz de supraviețuire pe care oricare dintre noi l-am*

văzut vreodată”, *a spus Aurigemma.* „*Nu știm dacă băiatul se află acolo de zile, săptămâni, luni sau, mai rău, chiar ani*”.

Dacă aveți informații despre băiat, vă rugăm să contactați Departamentul de Poliție Westville.

„*Cineva trebuie să știe ceva*”, *a zis adjunctul Carmichael.* „*Băiatul nu a apărut în pădure prin magie*”.

PARTEA I

CAPITOLUL 1

23 aprilie 2020

Cum de supraviețuiește?

Cum reușește să treacă prin chinul ăsta zi de zi? Zi după zi. Săptămână după săptămână. An după an.

Stă în sala mare a școlii, cu ochii ficși, fără să vadă, fără să clipească. Chipul îi este o mască de piatră. Nu privește nici în stânga, nici în dreapta. Nu se mișcă deloc.

Se uită doar fix în față.

E înconjurată de colegii de clasă, inclusiv de Matthew, însă nu se uită la niciunul dintre ei. Nici nu vorbește cu vreunul, cu toate că asta nu-i împiedică să-i vorbească. Băieții – Ryan, Crash (da, e numele lui adevărat), Trevor, Carter – îi aruncă insulte, șoptesc lucruri îngrozitoare, își bat joc de ea, râd disprețuitor. Aruncă în ea cu diverse lucruri. Agrafe. Elastice. Biluțe din muci. Își pun în gură bucățele de hârtie, le fac cocoloașe și le aruncă în diverse moduri spre ea.

Când hârtia i se lipește în păr, râd și mai mult.

Fata – numele ei este Naomi – nu se mișcă. Nu-și îndepărtează cocoloașele de hârtie din păr. Doar se uită fix în față. Are ochii uscați. Matthew își amintește de o perioadă, cu doi-trei ani în urmă, când ochii ei se umezeau în timpul hărțuielilor zilnice, nesfârșite, neobosite.

Dar nu și acum.

Matthew privește. Nu face nimic.

Profesorii, deja insensibilizați, abia dacă mai observă. Câte unul strigă plictisit „Crash, gata, ajunge!”, totuși nici Crash, nici vreunul dintre ceilalți nu dau avertismentului cea mai mică atenție.

Între timp, Naomi le încasează.

Matthew ar trebui să facă ceva să pună capăt hărțuielilor. Dar nu face.

Nu o mai face. A încercat cândva.

Nu s-a terminat bine.

Băiatul încearcă să-și aducă aminte când au început lucrurile să meargă prost pentru Naomi. La școala elementară, fetița fusese fericită. Zâmbea mereu, el așa își amintește. Da, avea haine primite de pomană și nu-și spăla părul suficient de bine. Din cauza asta unele fete râdeau oarecum de ea. Totul a fost bine până în ziua în care i s-a făcut subit rău și a vomitat la ora doamnei Walsh, în clasa a patra, proiectilele de vomă au ricoșat de pe linoleumul sălii de clasă, bucățelele maronii umede stropindu-i pe Kim Rogers și pe Taylor Russell, mirosea atât de urât, atât de acru, încât doamna Walsh a trebuit să evacueze clasa, pe toți copiii, printre ei și Matthew, trimițându-i pe terenul de sport ținându-se de nas și scoțând sunete dezgustate.

După aceea, nimic nu a mai fost la fel pentru Naomi.

Matthew se întrebase tot timpul. Oare nu-i fusese rău în dimineața aceea? Oare tatăl ei – pe atunci, mama ei ieșise deja din peisaj – o obligase să meargă la școală? Dacă Naomi ar fi rămas în ziua aceea acasă, situația ar fi fost diferită? Voma de atunci a însemnat un prag pentru ea, sau era inevitabil să parcurgă drumul acesta dur, întunecat, chinuitor?

Încă o flegmă se lipește de părul ei. Alte batjocuri. Alte glume răutăcioase.

Naomi stă și așteaptă să se termine.

Cel puțin să se termine pe moment. Poate pentru azi. Trebuie să știe că n-o să se termine de tot. Nu azi. Nu mâine. Chinul nu se termină niciodată pentru prea mult timp. Este însoțitorul ei constant.

Cum de supraviețuiește?

În unele zile, de exemplu azi, Matthew chiar e atent și vrea să facă ceva.

De cele mai multe ori, nu vrea. Hărțuielile au loc, desigur, și în zilele acelea, dar e ceva atât de frecvent, atât de obișnuit, încât devine zgomot de fond. Matthew a învățat un adevăr oribil: te imunizezi la cruzime. Devine o normă. O accepți. Mergi înainte.

Oare și Naomi a acceptat pur și simplu? S-a imunizat?

Matthew nu știe. Totuși ea este acolo, în fiecare zi, în ultima bancă din clasă, în primul rând din sală, singură la masa de colț din cantină.

Până când într-o zi – la o săptămână după toate astea – nu mai este.

Într-o zi, Naomi dispare.

Iar Matthew trebuie să știe de ce.

CAPITOLUL 2

Hipsterul Atotștiutor spuse:

— Tipul ăsta ar trebui să fie în pușcărie, fără nicio îndoială.

În emisiunea live, Hester Crimstein era pe punctul de a-i da o replică dură când, în vederea periferică, surprinse pe cineva care putea fi nepotul ei. Era greu de distins printre luminile din studio, dar al naibii de sigur că semăna cu Matthew.

— O, ce cuvinte mari, zise moderatorul, un băiețel cândva drăguț a cărui principală tehnică de dezbatere era să-și înghețe pe față o expresie uluită, de parcă invitații ar fi fost idioți indiferent cât de logic vorbeau. Ai vreun răspuns, Hester? Apariția lui Matthew – el trebuia să fie – o tulburase.

— Hester?

„Nu-i un moment potrivit să-ți lași mintea să rătăcească", își reaminti ea. „Concentrează-te!"

— Ești grosolan, rosti Hester.

— Pardon?

— M-ai auzit. Își fixă asupra Hipsterului Atotștiutor faimoasa privire ucigătoare. Grosolan.

„De ce se află Matthew aici?"

Nepotul ei nu venise niciodată neanunțat la ea la serviciu – nici în birou, nici la tribunal și nici în studio.

— Vrei să detaliezi? întrebă Băiețelul Moderator.

— Sigur. Privirea arzătoare continua să-l fixeze pe Hipster. Tu urăști America.

— Poftim?

— Serios, continuă Hester ridicând mâinile în aer, de ce am avea, la urma urmelor, un sistem judiciar? Cine are nevoie de el? Avem o opinie publică, nu-i așa? Fără proces, fără jurați, fără judecător – hai să lăsăm să decidă mulțimea de pe Twitter.

Hipsterul Atotștiutor se îndreptă puțin de spate.

— Nu asta am spus.

— Ba este exact ceea ce ai spus.

— Există dovezi, Hester. O înregistrare video foarte clară.

— Ah, o înregistrare video! Își flutură degetele ca și cum ar fi vorbit

despre o fantomă. Din nou – nu avem nevoie de judecători sau de jurați. Să te avem doar pe tine, liderul binevoitor al mulțimii de pe Twitter…

— Eu nu…

— Sst, vorbesc eu. Ah, îmi pare rău. Ți-am uitat numele. În mintea mea îți zic Hipsterul Atotștiutor, așa că aș putea să-ți spun Chad?

Tânărul deschise gura, dar Hester continuă:

— Bun. Ia zi-mi, Chad, ce pedeapsă i se potrivește clientului meu? Dacă tot te pronunți asupra vinovăției sau nevinovăției cuiva, de ce nu ai decide și pedepsele în locul nostru?

— Numele meu – tânărul își ridică ochelarii de hipster pe nas – este Rick. Iar înregistrarea video am văzut-o toți. Clientul tău a lovit un om cu pumnul în față.

— Mulțumesc pentru analiză. Știi ce ar fi util, Chad?

— Rick.

— Rick, Chad, mă rog. Ar fi util, chiar foarte util, dacă tu și cei din gașca ta ați lua deciziile în locul nostru. Gândește-te cât timp am economisi. Am posta doar o înregistrare video pe rețelele sociale și am decide vinovăția sau nevinovăția după numărul de reacții. Degete ridicate și degete coborâte. Nu ar mai fi nevoie de martori, declarații sau probe. Doar Judecătorul Rick Chad.

Fața Hipsterului Atotștiutor se înroși.

— Toată lumea a văzut ce i-a făcut clientul tău bogat bietului om.

Băiețelul Moderator interveni:

— Înainte de a continua, haideți să mai vedem o dată înregistrarea, pentru cei care abia au deschis televizoarele.

Hester intenționă să protesteze, dar rulaseră deja filmulețul de nenumărate ori, aveau să-l mai difuzeze de nenumărate ori, iar împotrivirea ei ar fi fost zadarnică și l-ar fi făcut pe clientul ei, un consultant financiar prosper pe nume Simon Greene, să pară și mai vinovat.

Mai important, Hester putea folosi cele câteva secunde când ea nu era în atenția camerei TV ca să vadă ce-i cu Matthew.

Filmul – ce avea patru milioane de vizualizări, numărul fiind în continuă creștere – fusese înregistrat în Central Park de un turist pe iPhone-ul său. Pe ecran, clientul lui Hester, Simon Greene, purtând un costum impecabil și cravată Hermès cu nod Windsor perfect, ridica pumnul și lovea în față un tânăr neîngrijit și jerpelit care, Hester știa asta, era un dependent de droguri

pe nume Aaron Corval.

Sângele țâșnea din nasul tânărului.

Imaginea era irezistibil de dickensiană – Domnul Bogat Privilegiat, absolut neprovocat, îl lovea pe Bietul Băiat al Străzii.

Hester ridică repede capul spre Matthew și încercă, prin perdeaua luminilor studioului, să-i surprindă privirea. Ea era expert juridic. Două seri pe săptămână, „faimoasa avocată a apărării” Hester Crimstein avea propria emisiune la acest post TV, intitulată *Crimstein despre crime –,* partea „Crime” din numele ei nu se pronunța însă „Craim” (ca în cuvântul englez „crimă”), ci numele suna mai degrabă Krimstin, dar aliterația încă era considerată „potrivită pentru televiziune” și titlul dădea bine pe ecran, așa încât programul continua în acest fel.

Nepotul ei stătea în umbră. Hester putea să vadă că Matthew își frângea mâinile, la fel cum făcea tatăl lui, și simți o durere atât de acută în piept, încât pentru o clipă i se opri respirația. Se gândi să traverseze repede studioul și să-l întrebe de ce venise, însă filmulețul cu pumnul se terminase deja și Hipsterul Rick Chad făcea spume la gură.

— Vedeți?

Saliva îi zbură din gură, găsindu-și adăpost în barba sa.

— E limpede ca lumina zilei. Clientul tău bogat a atacat un homeless, fără niciun motiv.

— Nu știi ce s-a întâmplat înaintea înregistrării.

— Nu are importanță.

— Ba sigur că are. De aceea avem sistem judiciar, pentru ca răzbunători ca tine să nu incite în mod iresponsabil la violențe împotriva unui om nevinovat.

— Ușurel, n-a vorbit nimeni despre incitare la violență.

— Ba bine că nu. Asumă-ți-o. Vrei ca acest client al meu, tată a trei copii și fără cazier, să fie închis imediat. Fără proces, fără nimic. Haide, Rick Chad, dezlănțuie fascistul din tine. Hester lovi în masă, speriindu-l pe Băiețelul Moderator, și începu să intoneze: La pâr-na-ie, la pâr-na-ie!

— Încetează!

— La pâr-na-ie!

Scandarea îl irita și fața îi devenea purpurie.

— N-am intenționat deloc așa ceva. Exagerezi voit.

— La pâr-na-ie!

— Termină. Nu spune nimeni asta.

Hester avea un dar natural pentru imitații. Îl folosea adesea în sala de judecată pentru a submina un procuror, în mod subtil și imatur. Imitându-l aproape perfect pe Rick Chad, îi repetă ad litteram cuvintele de mai devreme:

— *Tipul ăsta ar trebui să fie în pușcărie, fără nicio îndoială.*

— Asta va depinde de instanță, zise Hipsterul Rick Chad, dar dacă cineva se comportă astfel, dacă pocnește oamenii cu pumnul în față în plină zi, ar merita să fie concediat și să-și piardă slujba.

— De ce? Pentru că o spui tu și Igienist-Dentar-Deplorabil și Fac-Femei-69 de pe Twitter? Nu cunoști situația. Nici măcar nu știi dacă înregistrarea e adevărată.

Auzind-o, Băiețelul Moderator ridică o sprânceană.

— Susții că filmarea e falsă?

— Evident că ar putea fi. Am avut o clientă împotriva căreia cineva s-a folosit de Photoshop pentru a-i pune fața zâmbitoare lângă o girafă moartă și a declarat că ea o vânase. Fostul soț al clientei mele a făcut-o ca să se răzbune. Îți imaginezi de câtă ură și hărțuială a avut parte femeia aceea?

Povestea nu era reală – Hester o inventase –, dar *putea fi* și uneori atât era de ajuns.

— Unde se află acum Simon Greene? întrebă Hipsterul Rick Chad.

— Ce legătură are asta?

— E acasă, corect? Eliberat pe cauțiune?

— Este un om nevinovat, un om de treabă, un om bun…

— Și un om bogat.

— Acum vrei să elimini și sistemul de cauțiuni?

— Un om *alb* bogat.

— Ascultă, Rick Chad, știu că ești „conștient" și toate alea, cu barbă cool și pălărie de hipster – e o Kangol, nu-i așa? –, dar recurgerea la ura de rasă și la răspunsuri facile e la fel de rea ca recurgerea la ura de rasă și răspunsurile facile ale celeilalte părți.

— Aha, deviem folosind „ambele părți".

— Nu, fiule, aici nu există două părți, așa că ascultă. Știi ce nu vezi tu și cei pe care-i urăști? Că deveniți rapid unul și același lucru.

— Să inversăm situația, spuse Rick Chad. Dacă Simon Greene ar fi fost un negru sărac și Aaron Corval bogat și alb…

— Amândoi sunt albi. Nu transforma asta într-o problemă rasială.

— Întotdeauna e vorba de rasă. În fine… Dacă bărbatul în zdrențe l-ar fi lovit pe bărbatul alb bogat și în costum, n-ar mai fi fost apărat de Hester Crimstein. Acum ar fi fost la închisoare.

„Hm”, gândi Hester. Trebuia să admită că Rick Chad avea destulă dreptate aici.

— Hester? interveni Băiețelul Moderator.

Timpul de emisie se apropia de sfârșit, așa că Hester ridică mâinile și zise:

— Dacă Rick Chad afirmă că sunt o avocată grozavă, cine sunt eu să mă opun?

Cuvintele ei atraseră râsete.

— Asta a fost tot deocamdată. În continuare, ultimele controverse din jurul arogantului candidat prezidențial Rusty Eggers. Este Rusty pragmatic sau crud? Este oare cel mai periculos om din America? Rămâneți cu noi.

Hester își scoase casca din ureche și desprinse microfonul. Era deja pauză publicitară când se ridică și traversă studioul spre Matthew. Era înalt, tot ca tatăl lui: O fulgeră alt junghi.

— Mama ta…? întrebă ea.

— E bine, spuse Matthew. Toată lumea e bine.

Hester nu se putu abține. Își aruncă brațele în jurul adolescentului probabil jenat, cuprinzându-l într-o îmbrățișare de urs, deși ea abia dacă avea un metru șaizeci, iar el era probabil cu un cap mai înalt. Vedea tot mai mult ecourile tatălui în fiu. Matthew nu semănase prea mult cu David când fusese copil, când tatăl lui încă trăia, dar acum semăna – postura, mersul, frângerea mâinilor, ridurile de pe frunte – și toate îi rupeau ei inima. Desigur, n-ar fi trebuit. Ar fi trebuit, de fapt, să-i ofere lui Hester o oarecare alinare observând în el urmele fiului ei decedat, ca și cum o mică parte din David ar fi supraviețuit accidentului și ar fi continuat să trăiască. În schimb, sclipirile acelea fantomatice o sfâșiau, îi deschideau rănile, chiar și după atâția ani, iar Hester se întreba dacă durerea merita, dacă era mai bine să simți durere decât să nu simți nimic. Întrebarea era retorică, bineînțeles. Nu avea de ales și nici n-ar fi vrut altfel – să nu simtă nimic sau la un moment dat să „treacă peste” ar fi însemnat cea mai mare trădare.

Așa că își îmbrățișă nepotul și închise ochii strâns. Băiatul o bătu ușor pe spate, aproape amuzat.

— Nana?
Așa îi zicea el. Nana.
— Chiar ești bine?
— Sunt bine.
Pielea lui Matthew era mai închisă la culoare decât a tatălui său. Mama lui, Laila, era negresă, ceea ce îl făcea și pe Matthew negru, persoană de culoare, mulatru sau la naiba! Vârsta nu era o scuză, însă lui Hester, care avea peste șaptezeci de ani, dar le spunea tuturor că se oprise din numărat la șaizeci și nouă – hai, faceți o glumă, le auzise deja pe toate –, i se părea greu să mai țină pasul cu evoluția terminologiei.
— Unde-i mama ta? întrebă Hester.
— La muncă, presupun.
— Ce s-a întâmplat?
— La mine-n clasă e o fată.
— Și?
— A dispărut, Nana. Am nevoie de ajutorul tău.

CAPITOLUL 3

– O cheamă Naomi Pine, zise Matthew.
Stăteau pe bancheta Cadillacului Escalade al lui Hester. Matthew făcuse o călătorie lungă de o oră cu trenul din Westville, schimbând în gara Frank Lautenberg din Secaucus, dar Hester se gândise că ar fi mai ușor și mai înțelept să-l ducă cu mașina înapoi în Westville. Nu-i mai vizitase de o lună, mult prea mult, și astfel putea în același timp să-și ajute zăpăcitul de nepot cu problema lui și să petreacă ceva timp cu el și cu maică-sa, prinzând alegoricii doi iepuri dintr-un foc, imagine practic violentă și dubioasă dacă stăteai să te gândești. Tragi un foc și omori doi iepuri – iar asta-i ceva *bun*?
„Uită-te la mine, trag cu pușca într-un iepure drăguț. De ce? De ce ar face cineva asta? Nu știu. Să presupunem că sunt o psihopată; și, uau, am nimerit cumva doi iepurași! Ura! Doi iepurași morți!”
— Nana?
— Naomi, spuse Hester înăbușindu-și perorația interioară prostească, e prietena ta?

Matthew strânse din umeri așa cum numai un adolescent poate s-o facă.

— O cunosc de când aveam vreo șase ani.

Nu era un răspuns direct, însă i-l acceptă.

— De când lipsește?

— De vreo săptămână.

Vreo șase ani. Vreo săptămână. O înnebunea pe Hester – „vreo”, „știi tu” –, dar acum nu era momentul.

— Ai încercat s-o suni?

— Nu-i știu numărul de telefon.

— Poliția o caută?

O ridicare din umeri tipic adolescentină.

— Ai vorbit cu părinții ei?

— Locuiește cu taică-său.

— Ai discutat cu taică-său?

Băiatul făcu o mutră de parcă ar fi fost cel mai ridicol lucru imaginabil.

— De unde știi că nu-i bolnavă? Sau că n-a plecat în vacanță sau altundeva?

Niciun răspuns.

— Ce te face să crezi că a dispărut?

Matthew se mulțumi să privească pe geam. Tim, șoferul lui Hester de mult timp, scoase Escalade-ul de pe Autostrada 17 și intră în inima lui Westville, New Jersey, la mai puțin de cincizeci de kilometri de Manhattan. Munții Ramapo, de fapt o parte a lanțului Apalașilor din toate punctele de vedere, se ridicau în fața lor. Amintirile, așa cum au ele obiceiul să facă, se zvârcoliră și înțepară.

Cineva îi zisese cândva lui Hester că amintirile dor, în special cele frumoase. Pe măsură ce îmbătrânea, ea își dădea seama cât era de adevărat.

Hester și regretatul ei soț, Ira – plecat deja de șapte ani dintre cei vii –, crescuseră trei băieți în „suburbia muntoasă” (așa o numeau ei) Westville din statul New Jersey. Fiul lor cel mare, Jeffrey, era medic stomatolog cu specializare în chirurgie orală în Los Angeles și era la a patra soție, o agentă imobiliară pe nume Sandy, prima dintre soțiile lui care nu fusese o igienistă dentară nepotrivit de tânără în cabinetul lui. Un progres, spera Hester. Fiul mijlociu, Eric, la fel ca tatăl lui, lucra în nebuloasa lume a finanțelor; Hester nu putuse niciodată să înțeleagă cu ce anume se ocupaseră, atât fiul, cât și tatăl, fiind ceva legat de mutarea unor grămezi de

bani de la A la B, pentru a facilita C. Eric și soția lui, Stacey, aveau trei băieți la distanță de câte doi ani, așa cum avuseseră și Hester și Ira. Familia se mutase de curând în Raleigh, Carolina de Nord, ceva foarte la modă în prezent.

Mezinul – și, ca să spunem cinstit, preferatul lui Hester – fusese tatăl lui Matthew, David.

Hester îl întrebă pe Matthew:

— La ce oră se întoarce mama ta?

La fel ca bunica Hester, mama lui, Laila, lucra într-o firmă de avocatură importantă, deși se specializase în dreptul familiei. Începuse cariera ca asistentă a lui Hester pe timpul verii în vreme ce studia la Facultatea de Drept a Universității Columbia. Așa îl întâlnise Laila pe fiul lui Hester.

Laila și David se îndrăgostiseră aproape din prima clipă. Se căsătoriseră. Avuseseră un fiu numit Matthew.

— Nu știu, răspunse Matthew. Vrei să-i trimit un SMS?

— Sigur că da.

— Nana?

— Ce-i, pui?

— Să nu-i spui mamei.

— Despre ce?

— Despre Naomi.

— De ce să nu-i spun?

— Să nu-i spui, bine?

— Bine.

— Promiți?

— Încetează, zise Hester cu tonul răstit pe care trebuia să-l adopte. Apoi, mai blând: Promit. Bineînțeles că promit.

Matthew își făcu de lucru la telefon în timp ce Tim luă familiara cotitură la dreapta, după aceea la stânga, după care încă două la dreapta. Se aflau într-o fundătură de poveste numită Downing Lane. În față se vedea imensa casă în stil cabană pe care Hester și Ira o construiseră cu patruzeci și doi de ani în urmă. Era casa în care îi crescuseră pe Jeffrey, Eric și David, apoi, cincisprezece ani mai târziu, când fiii lor crescuseră, Hester și Ira deciseseră că era timpul să plece din Westville. Își iubeau căminul de la poalele munților Ramapo, Ira mai mult decât Hester pentru că lui îi plăceau activitățile în aer liber, drumețiile pe munte, pescuitul și toate lucrurile

cărora bărbaților numiți Ira Crimstein n-ar fi trebuit să le placă. Dar venise timpul să se mute. Localitățile ca Westville erau potrivite pentru a-ți crește copiii. Te căsătorești, te muți din oraș, faci câțiva copilași, te duci la meciurile lor de fotbal și la spectacolele de dans, te emoționezi peste măsură la festivitățile lor de deschidere și de absolvire, ei pleacă după aceea la colegiu, vin în vizite și dorm până târziu, după care încetează să facă chiar și asta și atunci rămâi singur și, ca în orice alt ciclu al vieții, e timpul să lași toate astea în urmă, să vinzi casa unui alt cuplu tânăr care se mută din oraș ca să aibă copii și totul o ia de la capăt.

Când îmbătrânești, nu mai ai ce face în orășele ca Westville, și nu e nimic rău în asta.

Așa că Hester și Ira chiar se mutaseră. Găsiseră un apartament pe Riverside Drive, în cartierul Upper West Side al Manhattanului, cu vedere spre fluviul Hudson. Îl adorau. Timp de aproape treizeci de ani, făcuseră naveta cu același tren pe care îl luase și Matthew astăzi, schimbând pe vremea aceea în Hoboken, iar acum, la bătrânețe, faptul că aveau posibilitatea să se trezească și să meargă pe jos sau rapid cu metroul până la job li se părea raiul pe pământ.

Hester și Ira savurau viața în New York.

Cât despre casa de la munte de pe Downing Lane, sfârșiseră prin a o vinde lui David și minunatei sale soții Laila, care tocmai avuseseră primul lor copil – Matthew. Hester se gândise că lui David i se va părea bizar să trăiască în casa în care crescuse, dar el susținuse că era locul perfect în care să-și întemeieze propria familie. El și Laila renovaseră complet, își puseseră amprenta proprie asupra casei, făcând interiorul aproape de nerecunoscut pentru Hester și pentru Ira la primele lor vizite acolo.

Matthew încă privea în telefon. Bătrâna îi atinse genunchiul. Băiatul ridică privirea.

— Ai făcut ceva? întrebă ea.

— Poftim?

— Cu Naomi.

El scutură din cap.

— N-am făcut nimic. Tocmai asta-i problema.

Tim parcă pe aleea din fața vechii case. Amintirile nu se mai obosiră să se zvârcolească, erau în plin asalt. Tim opri motorul și se întoarse spre Hester. Șoferul îi era alături de aproape douăzeci de ani, de când imigrase

din Balcani. Așa că știa. Îi întâlni privirea. Bătrâna îi făcu un semn ușor din cap ca să-l asigure că e în regulă.

Matthew îi mulțumise deja lui Tim și coborâse. Femeia întinse mâna spre mânerul portierei, dar șoferul o opri dregându-și glasul. Hester dădu ochii peste cap și așteptă până când Tim, un bărbat înalt, se ridică de la volan și o deschise pentru ea. Era un gest complet inutil, însă Tim se simțea insultat dacă Hester își deschidea singură portiera, iar femeia ducea destule lupte în fiecare zi, mulțumesc foarte mult.

— Nu știu cât o să întârzii, îi spuse lui Tim.

Accentul lui rămânea pronunțat.

— O să fiu aci.

Matthew descuiase ușa casei și o lăsase întredeschisă. Hester mai schimbă o privire cu Tim înainte să urce pe aleea pavată – aceeași pe care ea și Ira o făcuseră singuri într-un weekend, în urmă cu treizeci și trei de ani – și intră în casă. Închise ușa în urma ei.

— Matthew?

— Sunt în bucătărie.

Se îndreptă spre partea din spate a casei. Ușa imensului frigider Sub-Zero – care nu fusese acolo pe vremea lui Hester – era deschisă. Bătrâna își aminti din nou de tatăl lui Matthew la aceeași vârstă, de toți băieții ei la vârsta anilor de liceu: Jeffrey, Eric și David, mereu cu capetele în frigider. Niciodată nu era suficientă mâncare în casă. Mâncau ca niște compactoare de gunoi cu picioare. Dacă aducea ceva, a doua zi nu mai era.

— Ți-e foame, Nana?

— Nu, mulțumesc.

— Sigur?

— Sigur. Zi-mi ce se-ntâmplă, Matthew.

Capul nepotului apăru din frigider.

— Te superi dacă iau mai întâi o gustare?

— Dacă vrei, te scot la cină.

— Am prea multe teme.

— Cum vrei.

Hester se duse în camera cu televizorul. Mirosea a lemn ars. Cineva folosise de curând șemineul. Asta era ciudat. Sau poate că nu. Verifică măsuța de cafea.

Era curată. „Prea curată”, se gândi.

Revistele ordonate. Suporturile pentru pahare ordonate. Totul la locul potrivit.

Hester se încruntă.

Matthew era ocupat cu sandviciul, așa că urcă în vârful picioarelor la etaj. Nu era treaba ei, bineînțeles. David era mort de zece ani. Laila merita să fie fericită. Hester n-avea intenții rele, însă nici nu se putea abține.

Intră în dormitorul principal.

Știa că David obișnuia să doarmă pe partea îndepărtată a patului, iar Laila – spre ușă. Patul enorm era strâns. Imaculat.

„Prea curat”, gândi din nou.

I se puse un nod în gât. Traversă camera și verifică baia. La fel de imaculată. Neputând să se oprească, verifică și perna de pe partea lui David.

„Partea lui David? Fiul tău nu mai trăiește de zece ani, Hester. Lasă lucrurile așa cum sunt”.

Îi luă câteva secunde, dar în cele din urmă descoperi un fir de păr castaniu-deschis.

Un fir de păr lung castaniu-deschis.

„Lasă lucrurile așa, Hester”.

Fereastra dormitorului dădea spre curtea din spate și muntele de dincolo de ea. Peluza urca pe pantă, apoi dispărea printre câțiva copaci, apoi mai mulți copaci, apoi o pădure deasă. Băieții ei se jucaseră acolo, bineînțeles. Ira îi ajutase să construiască o căsuță în copac, forturi și Dumnezeu mai știe ce. Pretindeau că bețele erau pistoale și săbii. Se jucau de-a v-ați ascunselea.

Într-o zi, când David avea șase ani și ar fi trebuit să fie singur, Hester îl auzise vorbind cu cineva în pădure. Când îl întrebase, micul David se încordase și zisese:

— Mă jucam de unul singur.

— Te-am auzit vorbind cu cineva.

— Ah, răspunsese băiețelul, era prietenul meu invizibil.

Din câte știa Hester, fusese singura minciună pe care i-o spusese el vreodată.

Hester auzi deschizându-se ușa de la intrare. Și vocea lui Matthew.

— Bună, mamă.

— Unde-i bunica?

— Aici. Ăăă, Nana?

— Vin acum!

Simțindu-se panicată și simultan total idioată, Hester se strecură rapid afară din dormitor și intră în baie. Închise ușa, trase apa și dădu drumul la robinet ca să fie în regulă. Apoi se îndreptă spre scări. Laila era jos, privind-o.

— Bună, zise Hester.

— Bună.

Laila era minunată. N-aveai cum să negi asta. Strălucea în taiorul business de culoare gri strâns pe corp, care evidenția formele acolo unde era nevoie, ceea ce în cazul ei însemna peste tot. Bluza era alb vibrant, aleasă special pentru contrastul cu pielea ei neagră.

— Ești bine? întrebă Laila.

— Da, bineînțeles.

Hester coborî restul treptelor și cele două femei se îmbrățișară scurt.

— Ce te-a scos din casă, Hester?

Matthew intră în cameră.

— Nana mă ajută cu o temă pentru școală.

— Serios? Despre ce?

— Despre legi.

Laila se strâmbă.

— Și n-ai putut să mă-ntrebi pe mine?

— Și… ăăă… despre emisiunile TV, adăugă Matthew neîndemânatic.

„Nu știe să mintă”, se gândi Hester. „La fel ca taică-său”.

— Și… ăăă… să nu te superi, mamă, despre cum e să fii un avocat celebru.

— Chiar așa?

Laila se întoarse spre Hester, care ridică din umeri.

— Bine atunci, conchise ea.

Mintea lui Hester zbură la înmormântarea lui David. Laila îl ținea de mână pe micul Matthew. Avea ochii uscați. Nu plânsese nici măcar o dată în ziua aceea. Niciodată în fața lui Hester sau a oricui altcuiva. În seara aceea, ea și Ira îl luaseră pe Matthew la un hamburger la localul ABG din Allendale. Hester plecase mai devreme și se întorsese. Se dusese în curtea din spate, în luminișul unde îl văzuse pe David dispărând de nenumărate ori ca să-l vadă pe Wilde, și chiar și de acolo, de la distanța aceea și cu vântul

nopții șuierând, putuse auzi plânsul gutural al Lailei singură în dormitor. Plânsul era atât de răgușit, atât de sfâșietor, atât de îndurerat, încât Hester se gândise că era posibil ca nora ei să cedeze și nimeni să n-o mai poată vindeca.

Laila nu se recăsătorise. Dacă existaseră alți bărbați în ultimii zece ani – și trebuie să fi existat multe, multe oferte –, ea nu-i povestise lui Hester despre ei.

Dar acum văzuse casa asta prea curată și firul lung de păr castaniu.

„Lasă lucrurile așa cum sunt, Hester”.

Fără niciun avertisment, întinse brațele și o strânse puternic pe Laila.

— Hester? făcu Laila surprinsă.

„Lasă lucrurile așa”.

— Te iubesc, șopti Hester.

— Și eu te iubesc.

Hester închise ochii. Nu-și putea reține lacrimile.

— Ești bine? întrebă Laila.

Hester se adună, făcu un pas în spate, își netezi hainele.

— Sunt bine. Duse mâna în geantă și scoase o batistă. Doar că m-am…

Laila înclină din cap. Vorbi blând:

— Știu.

Peste umărul mamei lui, Hester îl zări pe Matthew clătinând din cap și amintindu-i de promisiune.

— Aș face bine să plec.

Îi sărută pe amândoi și se grăbi pe ușă afară.

Tim o aștepta cu portiera deschisă. În fiecare zi purta la lucru costum negru și chipiu de șofer, indiferent de vreme sau de anotimp, chiar dacă Hester îi spusese că nu e cazul și că nici costumul, nici chipiul nu păreau vreodată să-i stea cum trebuie. Probabil din cauza trupului mătăhălos. Ori din cauză că purta pistol.

Așezându-se în spate, Hester aruncă o ultimă privire casei. Matthew stătea în ușă. O privea. Realitatea o izbi din nou:

Nepotul ei îi cerea ajutorul.

N-o făcuse niciodată până atunci. Nu-i relatase întreaga poveste. Nu încă. Dar în timp ce ea se bălăcea în autocompătimire, în propria ei nenorocire, în golul acela mare din viața ei, își aduse aminte că pentru Matthew lipsa era mult mai mare și mai înfiorătoare – să crești fără tată, să

crești, în special, fără *acel* tată, fără acel om bun și prietenos care fusese tot ce era mai bun în Hester și Ira… Ira, care murise în urma unui infarct, era convinsă, fiindcă nu trecuse niciodată peste durerea de a-și fi pierdut fiul într-un accident.

Tim se așeză la volan.

— Ai auzit ce a zis Matthew? întrebă ea.

— Da.

— Ce crezi?

Șoferul ridică din umeri.

— Ascunde ceva.

Hester nu răspunse.

— Deci ne întoarcem în oraș? întrebă bărbatul.

— Încă nu. Mai întâi ne oprim la secția de poliție din Westville.

CAPITOLUL 4

– Ohoho, cum mă vezi și cum te văd, Hester Crimstein în micuța mea secție.

Femeia se afla în biroul șefului poliției din Westville, Oren Carmichael, care, deși se apropia de pensie la cei șaptezeci de ani ai lui, rămăsese ceea ce fusese întotdeauna – o colecție de mușchi clasa întâi.

— Și eu mă bucur că te văd, Oren.

— Arăți bine.

— Și tu.

„Părul grizonant dă tare bine la bărbați”, gândi Hester. „Al naibii de nedrept”.

— Ce mai face Cheryl?

— M-a părăsit.

— Serios?

— Mda.

— Cheryl mi s-a părut întotdeauna cam prostuță.

— Zău?

— Nu te supăra.

— Nu mă supăr.

— Era frumoasă, adăugă Hester.

— Da.
— Dar proastă. Asta-i ceva supărător?
— Cheryl așa ar putea crede.
— Nu-mi pasă ce crede ea.
— Nici mie. Zâmbetul lui Oren Carmichael era superb. Schimbul ăsta de replici e amuzant.
— Nu-i așa?
— Totuși, nu cred că ai venit aici pentru mediocrele mele vorbe de duh.
— Aș fi putut, spuse Hester lăsându-se pe spate. Cum zice puștimea când faci mai mult de un lucru odată?
— *Multitasking.*
— Exact. Încrucișă picioarele. Așa că poate asta fac eu.
Hester ar fi putut spune că-i admiră pe bărbații în uniformă, dar ar fi fost un clișeu. Totuși, Oren Carmichael arăta bine de tot în uniforma aia.
— Îți amintești când ai fost aici ultima dată? întrebă Oren.
Hester zâmbi.
— Jeffrey.
— Arunca cu ouă în mașini de pe pasarelă.
— Frumoase vremuri. De ce l-ai chemat pe Ira să-l ia pe Jeffrey, și nu pe mine?
— Ira nu mă băga-n sperieți.
— Și eu da?
— Dacă vorbești la trecut, da. Oren Carmichael își înclină scaunul pe spate. Vrei să-mi zici de ce ai venit, sau continuăm cu tachinările?
— Crezi că devenim tot mai buni?
— La tachinări? Mai rău nu se poate.
Cu treizeci și patru de ani în urmă, Oren făcuse parte din grupul care îl găsise pe băiat în pădure. Toată lumea, inclusiv Hester, crezuse că misterul va fi rezolvat repede, însă nimeni nu-l revendicase pe Wilde. Nimeni nu aflase vreodată cine îl părăsise în pădure sau cum ajunsese acolo. Nimeni n-avea idee cât timp trăise băiatul singur sau cum supraviețuise.
Nimeni, nici după atâția ani, nu știa cine naiba era cu adevărat Wilde.
Îi trecu prin minte să-l întrebe pe Oren despre Wilde, doar ca să se pună la punct cu informațiile, poate și ca să se folosească de pretext pentru a intra în restul problemei.
Dar Wilde nu mai era treaba ei.

Trebuia să lase lucrurile așa cum erau, așa că se avântă în adevăratul motiv pentru care venise aici.

— Naomi Pine. Știi cine e?

Oren Carmichael își încrucișă brațele peste abdomenul plat.

— Crezi că le cunosc pe toate fetele de liceu din oraș?

— De unde știi că-i o fată de liceu? întrebă Hester.

— Nu-ți scapă nimic. Să spunem că o cunosc.

Hester nu era sigură cum să pună problema, dar abordarea directă i se păru din nou cea mai bună soluție.

— Cineva mi-a zis că a dispărut.

— Cineva?

Bun, deci nu chiar atât de direct. La naiba, bine mai arăta Oren!

— Da.

— Hm, nepotul tău nu-i cumva de-o vârstă cu Naomi?

— Hai să ne prefacem că-i o coincidență.

— Un copil bun, apropo. Mă refer la Matthew.

Femeia nu spuse nimic.

— Încă antrenez echipa de baschet, continuă polițistul. Matthew e la fel de muncitor și de agil ca…

Se opri înainte să pronunțe numele lui David. Niciunul dintre ei nu se clinti. Timp de câteva clipe, liniștea absorbi totul în cameră.

— Îmi pare rău, rosti Oren.

— N-ai de ce.

— Să ne prefacem din nou?

— Nu, murmură Hester. Niciodată. Nu când e vorba despre David.

Oren, în calitate de șef al poliției, fusese în noaptea aceea la locul accidentului.

— Ca să răspund la întrebarea ta, zise Oren, nu. Nu știu ca Naomi să fi dispărut.

— N-a anunțat nimeni, sau ceva?

— Nu, de ce?

— Lipsește de la școală de o săptămână.

— Și?

— Ai putea da măcar un telefon?

— Îți faci griji?

— E o formulare prea dură. Să spunem mai degrabă că un telefon m-ar

liniști.

Oren își scărpină bărbia.

— Mai e ceva ce ar trebui să știu?

— În afară de numărul meu de telefon?

— Hester!

— Nu, nimic. Fac asta ca o favoare.

Oren se încruntă.

— O să dau niște telefoane.

— Grozav.

El se uită la ea. Ea se uită la el.

— Presupun că nu vrei să fac asta mai târziu și să te sun să-ți comunic rezultatele.

— De ce, acum ești ocupat?

Oren oftă. Sună mai întâi la Naomi acasă. Niciun răspuns. După aceea sună la inspectoarea școlară responsabilă cu absențele. Femeia îi ceru să aștepte. Când reveni la telefon, zise:

— Până acum, absențele elevei au fost motivate.

— Ați vorbit cu un părinte?

— Nu eu, ci altcineva din birou.

— Și ce a spus părintele?

— Nu am decât o notă de scutire.

— Nimic altceva?

— De ce? Îmi cereți să fac un drum până acolo?

Oren privi peste telefon la Hester, care clătină din cap.

— Nu, doar verificam peste tot. Altceva?

— Fata asta va fi nevoită probabil fie să repete clasa, fie să facă școală intensivă pe timpul verii. A lipsit mult în semestrul ăsta.

— Vă mulțumesc.

Oren închise.

— Mulțumesc, zise Hester.

— Pentru puțin.

Femeia se gândi un timp.

— Înțeleg de unde-l cunoști pe Matthew. De la mine. De la David. De la echipa de baschet.

Polițistul tăcu.

— Știu că ești foarte activ în cadrul comunității, ceea ce-i lăudabil.

— Dar te-ntrebi de unde o cunosc pe Naomi.
— Da.
— Probabil ar fi trebuit să spun de la început.
— Te ascult.
— Îți amintești de filmul *Școala de sâmbătă*?
— Nu.
Oren păru surprins.
— Nu l-ai văzut niciodată?
— Nu.
— Serios? Doamne, copiii mei îl puneau tot timpul, chiar dacă nu era chiar pentru vârsta lor.
— Unde vrei să ajungi?
— Îți amintești de actrița Ally Sheedy?
Hester își înăbuși un oftat.
— Nu.
— N-are importanță. În film, Ally Sheedy joacă rolul unei eleve de liceu marginalizate, care îmi amintește de Naomi. În scena unei confesiuni, personajul ei coboară garda și zice: „Sunt nemulțumită de viața mea personală”.
— Așa e și Naomi?
Oren aprobă din cap.
— N-ar fi prima dată când fuge de acasă. Tatăl ei – și asta-i confidențial – are trei condamnări pentru conducere sub influența alcoolului.
— Vreun semn de abuz sexual?
— Nu, nu cred că-i vorba despre asta. Mai degrabă despre neglijență. Mama lui Naomi a plecat, nu știu exact, acum cinci-zece ani. Mi-e greu să-mi dau cu părerea. Tatăl muncește foarte mult timp în oraș. Cred că-i depășit de sarcina de a-și crește singur fiica.
— Bine. Mulțumesc pentru informații.
— Dă-mi voie să te conduc.
Când ajunseră la ușă, se întoarseră și se priviră față în față. Hester simți că roșește. Ești vreodată prea bătrân pentru a te îmbujora?
— Așadar, vrei să-mi spui ce a zis Matthew despre Naomi? întrebă Oren.
— Nimic.
— Te rog, Hester, hai să ne prefacem că eu sunt un polițist cu experiență care practică meseria asta de patruzeci de ani. Tu treci din întâmplare pe la

biroul meu și mă-ntrebi despre o fată cu probleme, care, întâmplător, este colegă de clasă cu nepotul tău. Detectivul din mine se întreabă de ce și trage concluzia că Matthew trebuie să-ți fi spus ceva.

Hester fu cât pe ce să nege, însă n-ar fi fost de niciun folos.

— Neoficial, da. Matthew m-a rugat să cercetez.

— De ce?

— Nu știu.

Bărbatul așteptă.

— Chiar nu știu.

— Bine.

— Părea îngrijorat pentru ea.

— În ce fel?

— Din nou, nu știu. Dar dacă nu te superi, o să-mi bag puțin nasul.

Oren se încruntă.

— Să-ți bagi puțin nasul?

— Cred că o să mă opresc acasă la ea. Să discut cu tatăl ei. Ești de acord?

— Ar conta dacă m-aș opune?

— Nu. Și nu, nu cred că-i ceva aici.

— Dar?

— Dar Matthew nu mi-a mai cerut niciodată nimic. Înțelegi?

— Da, cred că-nțeleg. Iar dacă afli ceva în timp ce-ți bagi nasul…

— Te sun imediat, promit. Hester scoase o carte de vizită și i-o întinse. Ai aici numărul meu de mobil.

— Îl vrei pe al meu?

— Nu-i nevoie.

Polițistul rămase cu ochii pe cartea de vizită.

— N-ai zis c-o să mă suni?

Își simți inima bătând în piept. Vârsta este ceva ciudat. Când inima începe să-ți bată așa, ești din nou ca la liceu.

— Oren?

— Da?

— Știu că ar trebui să fim niște oameni moderni și conștienți și toate alea.

— Corect.

— Însă eu continui să cred că băiatul trebuie să-i telefoneze fetei.

El ridică în mână cartea de vizită.

— Din întâmplare, acum am numărul tău de telefon.

— Lumea e mică.

— Ai grijă de tine, Hester.

•••

— Doar lucrurile de bază, spuse Tim înapoindu-i foile lui Hester. În curând vor urma mai multe.

Aveau în portbagaj o imprimantă conectată la laptopul pe care Tim îl ținea în torpedou. Câteodată, asistenții lui Hester îi transmiteau informații pe telefon, dar ea încă prefera experiența tactilă a citirii de pe hârtie. Îi plăcea să facă note cu pixul sau să sublinieze propozițiile importante.

De școală veche. Sau doar veche.

— Ai adresa lui Naomi Pine? îl întrebă.

— Da.

— Cât e de departe?

Tim se uită pe GPS.

— Patru kilometri, șase minute.

— Hai să mergem.

Frunzări informațiile în timp ce Tim conducea. Naomi Pine, șaisprezece ani. Părinți divorțați. Tatăl, Bernard. Mama, Pia. Tatăl avea custodie exclusivă, ceea ce era interesant în sine. Practic, mama renunțase la toate drepturile parentale. Ceva neobișnuit… ca să folosească un eufemism.

Casa era veche și ponosită. Fusese cândva vopsită în alb, dar acum era mai mult crem-maroniu. Toate ferestrele erau astupate fie de storuri groase, fie de obloane crăpate.

— Ce crezi? întrebă Hester.

Tim se strâmbă.

— Pare o casă conspirativă din țara mea natală. Sau poate un loc în care sunt torturați disidenți.

— Așteaptă aici.

Un Audi A6 roșu, aproape nou și valorând probabil mai mult decât locuința, era parcat pe aleea din față. Apropiindu-se de ușă, Hester putu să vadă că imobilul fusese odinioară un conac victorian. Era înconjurat de o verandă și avea basoreliefuri în formă de coroană detaliate, chiar dacă roase de vreme. Putea paria că fusese ceea ce ei numeau o Doamnă Fardată, cu toate că fardul era pus cu zgârcenie și indiferent ce farmece feminine ar fi

posedat cândva se făcuseră praf demult.

Hester bătu la ușă. Nimic. Insistă.

— Indiferent ce ai, lasă la ușă, se auzi o voce bărbătească.

— Domnul Pine?

— Acum sunt ocupat. Dacă trebuie să semnez…

— Domnule Pine, nu am venit să vă livrez ceva.

— Cine ești?

Vocea era puțin neclară. Bărbatul tot nu deschise ușa.

— Mă numesc Hester Crimstein.

— Cum?

— Hester…

Ușa se deschise în cele din urmă.

— Domnul Pine?

— Vă cunosc de undeva? întrebă el.

— Nu mă cunoașteți.

— Ba da. De la televizor sau așa ceva.

— Corect. Numele meu este Hester Crimstein.

— Aha. Bernard Pine pocni din degete și arătă spre ea. Avocata de drept penal care apare mereu la știri, nu-i așa?

— Așa e.

— Știam eu. Dădu un pas înapoi, circumspect. Ce vreți de la mine?

— Am venit în legătură cu fiica dumneavoastră.

Ochii lui Pine se măriră puțin.

— Naomi, adăugă Hester.

— Știu cum o cheamă pe fiica mea, aproape că se răsti bărbatul. Ce doriți?

— A lipsit de la școală.

— Și? Faceți parte din administrația școlii?

— Nu.

— Atunci ce treabă are fiica mea cu dumneavoastră? Ce vreți de la mine?

Părea genul de om care tocmai ajunsese acasă după o zi grea de muncă. Barba nerasă de o zi sugera un program ce nu se încheia la ora cinci după-amiază, ci mai degrabă la șapte sau la opt seara. Avea ochii înroșiți. Își scosese haina, își suflecase mânecile, avea cravata desfăcută. Hester putea paria că pe undeva există un pahar deja plin cu ceva tărie.

— Pot să discut cu Naomi?
— De ce?
— Eu… Hester își încercă legendarul zâmbet dezarmant. Uitați ce-i, nu-i vreau răul. Nu sunt aici în vreo calitate legală.
— Atunci de ce ați venit?
— Știu că nu-i ceva obișnuit, dar Naomi e bine?
— Nu înțeleg, ce treabă aveți cu fiica mea?
— Nu am. Nu vreau să mă amestec.
Hester încercă să privească problema din toate unghiurile și decise să continue cu răspunsul cel mai personal și mai adevărat.
— Naomi e colegă de școală cu nepotul meu, Matthew. Poate v-a pomenit de el?
Pine își încleștă buzele.
— Pentru ce ați venit, de fapt?
— Eu… Matthew și cu mine voiam doar să fim siguri că Naomi e bine.
— E bine.
Bărbatul începu să închidă ușa.
— Pot s-o văd?
— Vorbiți serios?
— Știu că n-a fost la școală.
— Și?
Destul cu amabilitățile. Hester adoptă un ton tăios:
— Unde este Naomi, domnule Pine?
— Cu ce drept…?
— Nu am niciun drept. Zero. Zero barat. Dar un prieten al lui Naomi e îngrijorat.
— Un prieten? pufni dispreţuitor. Așadar, nepotul dumneavoastră îi e prieten, da?
Hester nu era sigură ce să înțeleagă din tonul lui.
— Nu cer decât s-o văd.
— Nu-i aici.
— Dar unde este?
— Asta chiar nu-i treaba dumneavoastră.
În tonul ei se strecură mai mult oțel acum.
— Ați zis că m-ați văzut la TV.
— Și?

— Așa că probabil nu vreți să mă călcați pe bătături.

Îl sfredeli cu privirea. Pine se retrase un pas.

— Naomi e în vizită la mama ei. Strânse și mai tare clanța ușii. Știți ceva, doamnă Crimstein? Fiica mea nu-i problema dumneavoastră sau a nepotului dumneavoastră. Acum plecați de pe proprietatea mea.

Închise ușa. Apoi, ca pentru a sublinia ideea, trase zăvorul cu un zgomot puternic.

Tim aștepta lângă mașină. Când Hester ce apropie, îi deschise portiera.

— Bădăranul! mormăi femeia.

Se făcea târziu. Era deja întuneric. Aici, mai ales în apropierea munților, iluminatul era aproape inexistent. În seara asta nu se mai putea face nimic în legătură cu Naomi Pine.

Tim se așeză la volan și porni motorul.

— Probabil ar trebui să ne întoarcem, zise el. Emisiunea îți începe peste două ore.

Îi surprinse privirea în oglinda retrovizoare și așteptă.

— Cât a trecut de când n-am mai fost pe la Wilde? întrebă Hester.

— În septembrie se fac șase ani.

Ar fi trebuit să fie surprinsă de cât de mult timp trecuse. Ar fi trebuit să fie surprinsă că Tim își amintise atât de repede anul și luna.

Ar fi trebuit. Dar nu era deloc surprinsă.

— Crezi că ai mai putea găsi drumul?

— La ora asta? Tim căzu pe gânduri. Probabil că da.

— Hai să-ncercăm.

— Nu poți să-l suni?

— Nu cred că are telefon.

— Poate s-a mutat.

— Nu.

— Sau poate nu-i acasă.

— Tim!

Șoferul puse mașina în mișcare.

— Am pornit.

CAPITOLUL 5

Tim găsi intersecția la a treia trecere pe Halifax Road. Drumul îngust era aproape în întregime camuflat, astfel că părea că merg printr-un tufiș gigantic. Vegetația se freca de capota mașinii ca periile într-o spălătorie auto. La câteva sute de metri spre sud se afla tabăra de rugăciune Split Rock Sweetwater a… cum își spuneau acum? Poporul Ramapough Lenape sau Oamenii din Munții Ramapough sau Indienii din Munții Ramapough sau pur și simplu Ramapough, cu genealogia lor tulbure despre care unii pretindeau că duce direct la indigenii nativi din zona aceea ori la triburile native amestecate cu hessienii, care luptaseră în Războiul de Independență, sau la sclavii fugari ce se ascunseseră printre vechile triburi Lenape înainte de Războiul Civil. Oricum ar fi fost, Ramapough – în mintea ei, Hester îi numea simplu așa – era acum un trib retras, cu o populație în scădere.

Cu treizeci și patru de ani în urmă, când băiețelul numit acum Wilde fusese găsit la niciun kilometru de locul acesta, mulți bănuiseră – mulți încă bănuiau – că era cumva legat de Ramapough. Bineînțeles, nimeni nu avea date concrete, dar când ești atât de diferit, sărac și retras, legendele apar. Poate că o femeie din trib abandonase un copil născut în afara căsătoriei, sau poate în cadrul vreunei ceremonii tribale excentrice un copil fusese trimis în pădure, sau poate el plecase și se rătăcise și acum tribului îi era teamă să-l revendice. Toate erau absurdități, desigur.

Soarele apusese. Copacii nu prea urmau linia drumului, ci mai degrabă se înghesuiau pe lângă el, cu ramurile de sus aplecate și întinse ca niște brațe de copii ce cântau „Podul de piatră”. Era întuneric. Hester își imagina că declanșaseră unul dintre senzori când cotiseră, probabil alți doi-trei pe drumul accidentat. Când ajunseră la capăt, Tim întoarse mașina astfel încât să fie cu fața spre ieșire.

Pădurea rămânea tăcută, nemișcată. Farurile mașinii constituiau unica sursă de lumină.

— Și acum? întrebă bărbatul.

— Rămâi în mașină.

— Nu poți să te duci acolo singură.

— De ce nu? Amândoi întinseră mâinile spre butoanele de pe portiere, dar Hester îl opri ferm. Rămâi pe loc.

Bătrâna coborî în noaptea tăcută și închise portiera în urma ei.

Medicii pediatri care îl examinaseră pe Wilde după descoperirea lui îi

estimaseră vârsta între șase și opt ani. Putea să vorbească. După cum afirma el, învățase să vorbească datorită prieteniei „secrete” cu David, fiul lui Hester, și, mai direct, pătrunzând în casele oamenilor și uitându-se ore în șir la televizor. În anotimpurile mai calde, Wilde se hrănea din roadele pământului, dar în rest își procura mâncarea din tomberoanele oamenilor, din coșurile de gunoi de lângă parcuri, dar mai ales strecurându-se (prin efracție) în casele de vacanță și devalizând frigiderele și cămările.

Copilul nu-și amintea altă viață.

Nici părinții. Nici familia. Niciun alt contact cu oamenii în afară de David.

O amintire, totuși, ieșise la suprafață. Amintire care îl bântuise pe băiat, iar acum pe bărbat, trezindu-l scăldat în sudoare și speriat la orice oră din noapte și ținându-l treaz. Amintirea îi venise în secvențe disparate fără vreun fir narativ: o casă întunecată, o podea din lemn de mahon, o balustradă roșie, portretul unui bărbat cu mustață și țipete.

— *Ce fel de țipete? îl întrebase Hester pe băiețel.*

— *Țipete înfiorătoare.*

— *Da, am înțeles asta, dar vreau să știu dacă erau țipete de bărbat. Ori de femeie. În amintirea ta, cine țipă?*

Wilde se gândise un timp.

— *Eu, răspunsese. Eu sunt cel care țipă.*

Hester își încrucișă brațele, se sprijini de mașină și așteptă. Așteptarea nu dură mult.

— Bună, Hester.

Când Wilde apăru, inima lui Hester se umplu și se revărsă. N-ar fi putut spune de ce. Poate că fusese doar genul acela de zi, și zărindu-l pe cel mai bun prieten al fiului ei – ultima persoană care îl văzuse pe David în viață – fusese pur și simplu copleșită.

— Bună, Wilde.

Wilde era un geniu. Știa asta. Nimeni nu cunoștea motivul. Un copil se naște gata dotat. Asta înveți ca părinte – că puștiul tău este cine ce este, iar tu, ca părinte, îți supraevaluezi importanța în dezvoltarea lui. O prietenă bună îi zisese cândva că a fi părinte seamănă cu a fi mecanic auto – poți să repari mașina, să ai grijă de ea și s-o menții în funcțiune, dar n-o poți modifica fundamental. Dacă la atelierul tău vine pentru reparații o mașină sport, nu iese de acolo un SUV.

La fel și cu copiii.

Așa fusese programat genetic Wilde – să fie geniu.

Însă tot experții susțineau că dezvoltarea din primii ani are o imensă importanță, că în jur de nouăzeci la sută din creierul unui copil se dezvoltă până la vârsta de cinci ani. Gândiți-vă la Wilde la vârsta aceea. Imaginați-vă stimulările, experiențele, expunerea, dacă fiind copil mic fusese nevoit cu adevărat să-și poarte singur de grijă, să se hrănească, să se adăpostească, să se liniștească, să se apere.

Cum intensifică asemenea lucruri dezvoltarea unui creier?

Wilde păși în lumina farurilor pentru ca Hester să-l poată vedea. Îi zâmbi. Era un bărbat arătos, cu pielea arsă de soare, mușchi reliefați, brațele, ca niște cabluri de înaltă tensiune, întinzând mânecile suflecate ale cămășii de flanelă, blugi decolorați, ghete scâlciate, păr lung.

Păr lung castaniu-deschis.

Ca firul pe care îl găsise pe pernă.

Hester atacă direct:

— Ce e între tine și Laila?

Tânărul nu spuse nimic.

— Nu nega.

— Nu neg.

— Deci?

— Are și ea nevoi.

— Serios? Are nevoi? Așa că tu ești… ce anume, Wilde? Un bun samaritean?

Bărbatul făcu un pas spre ea.

— Hester?

— Ce-i?

— Ea nu mai poate iubi pe nimeni.

Tocmai când considerase că nimic n-o mai putea răni, vorbele lui îi detonară încă un dispozitiv exploziv din inimă.

— Poate că în altă împrejurare, continuă Wilde. Dar acum îi e încă prea dor de David.

Hester se uită la el, simțind cum ceea ce se ridicase în interiorul ei – furie, durere, prostie, dor – se prăbușește.

— Eu nu reprezint niciun pericol pentru ea, zise Wilde.

— Nu s-a schimbat nimic în ceea ce te privește?

— Nimic.

Bătrâna nu era sigură ce simțea în privința asta. La început, toată lumea credea că identitatea băiatului va fi descoperită rapid. Așa că Wilde – o poreclă evidentă ce prinsese – rămăsese la familia Crimstein. În cele din urmă, Protecția Copilului îl plasase la familia Brewer, care locuia tot în Westville. Începuse școala. Wilde excela cam în orice încerca, dar fusese mereu un marginalizat. Deși își iubea familia adoptivă cât putea de mult – Brewerii chiar îl înfiaseră oficial –, nu suporta să trăiască altfel decât singur. În afară de prietenia cu David, Wilde nu se putea atașa de nimeni, mai ales de adulți. Luați orice problemă legată de abandon pe care ar putea-o avea o persoană normală și multiplicați-o cu zece.

În viața lui existaseră femei, chiar multe, însă relațiile nu duraseră.

— De asta ești aici? întrebă Wilde. Ca să-ntrebi de Laila?

— Pe de o parte.

— Și de cealaltă parte?

— Finul tău.

Asta îi atrase atenția.

— Ce-i cu el?

— Matthew m-a rugat să-l ajut să găsească o prietenă care a dispărut.

— Cum o cheamă?

— Naomi Pine.

— De ce ți-a cerut așa ceva?

— Nu știu. Cred că Matthew ar putea avea necazuri.

Wilde porni spre mașină.

— Tot Tim conduce?

— Da.

— Aveam de gând să fac o plimbare până la casă. Du-mă acolo și povestește-mi pe drum.

•••

Stând pe banchetă, Hester îl întrebă pe Wilde:

— Așadar, e doar o aventură?

— Laila nu poate fi o aventură. Știi asta.

Hester știa.

— Stai toată noaptea cu ea?

— Nu. Niciodată.

„Deci chiar a rămas același”, gândi bătrâna.

— Lailei îi convine?
Wilde răspunse cu o întrebare:
— De unde ți-ai dat seama?
— Despre tine și Laila?
— Da.
— Casa era prea curată.
Bărbatul nu răspunse.
— Tu ești obsedat de curățenie, continuă ea.
Fusese o exprimare politicoasă. Hester nu înțelegea diagnosticele oficiale, dar Wilde avea ceea ce un profan putea considera o tulburare obsesiv-compulsivă.
— Iar Laila nu-i deloc așa.
— Aha.
— În plus, am găsit un fir de păr castaniu pe perna lui David.
— Nu e perna lui David.
— Știu.
— Ți-ai băgat nasul în dormitorul ei?
— N-ar fi trebuit.
— Așa e.
— Îmi pare rău. E doar ciudat. Înțelegi, nu?
Wilde aprobă din cap.
— Înțeleg.
— Vreau ca Laila să fie fericită. Vreau ca tu să fii fericit.
Intenționă să adauge că și David și-ar fi dorit asta, dar nu reuși. Simțindu-i probabil jena, Wilde schimbă subiectul.
— Zi-mi ce-i cu Matthew.
Hester îi povesti despre Naomi Pine. El o urmări fixând-o cu ochii lui pătrunzători, albaștri cu puncte aurii. Abia dacă se clinti. Unii îl porecliseră – probabil încă îl porecleau – Tarzan, iar porecla se potrivea perfect, ca și cum Wilde ar fi jucat rolul acela, cu constituția lui solidă, tenul bronzat și părul lung.
Când termină, tânărul întrebă:
— I-ai spus Lailei?
Bătrâna clătină din cap.
— Matthew m-a rugat să nu-i zic nimic.
— Și totuși mie mi-ai spus.

— N-a menționat nimic despre tine.
Wilde aproape că zâmbi.
— Frumoasă scăpare ai găsit.
— Corolar al meseriei. Iubește-mă în ciuda păcatelor mele.
El își întoarse privirea.
— Ce e?
— Ei doi sunt foarte apropiați, zise Wilde. Laila și Matthew. De ce n-ar vrea să știe și ea?
— Asta m-am întrebat și eu.
Rămaseră tăcuți.
Când împlinise optsprezece ani, Wilde plecase la West Point, pe care o terminase *magna cum laudae*. Întregul clan Crimstein – Hester, Ira, cei trei băieți – parcursese drumul de patruzeci și cinci de minute până la Academia Militară SUA pentru a participa la ceremonia de absolvire. Băiatul servise în armată în străinătate, în general în cadrul unor forțe speciale – Hester nu-și amintea niciodată denumirile lor. Fusese ceva secret și chiar și acum, după atâția ani, Wilde nu putea sau nu voia să vorbească despre timpurile acelea. Strict secret. Dar ca într-un cântec cu un refren prea familiar, indiferent ce văzuse el acolo, indiferent ce făcuse, experimentase sau pierduse, războiul îl împinsese dincolo de limite sau poate, în cazul lui, retrezise fantomele trecutului. Cine știe?
După ce terminase serviciul militar și revenise în Westville, Wilde renunțase să simuleze că încearcă să se încadreze în societatea „normală”. Începuse să lucreze ca un fel de detectiv particular la o firmă de securitate numită CRAW, alături de sora sa adoptivă Rola, dar se cam alesese praful. Își cumpărase o rulotă în care adusese minimalismul pe noi culmi și acum locuia nonconformist la poalele munților. Își muta mereu locuința, deși rămânea întotdeauna la distanță rezonabilă de drum. Hester nu înțelegea termenii tehnici care explicau cum afla el că are vizitatori. Știa doar că implica niște senzori de mișcare și videocamere cu vedere pe timp de noapte.
— De ce mi-ai povestit toate astea? întrebă Wilde.
— Nu pot sta mereu aici. Am tribunalul în oraș. Apar la televizor, am obligații, chestii de-astea.
— Bine.
— Și cine ar putea fi mai bun decât tine la găsirea unei persoane

dispărute?

— Corect.

— Mai e și firul ăla de păr de pe pernă.

— Am înțeles.

— Nu am fost suficient de prezentă în viața lui Matthew.

— Se descurcă bine.

— Cu excepția faptului că acum consideră că o fată care lipsește de la școală se află într-un pericol serios.

— Cu excepția asta, aprobă Wilde.

Când Tim intră pe stradă, îl zăriră amândoi pe Matthew îndepărtându-se de casă. Avea un mers de adolescent – cu capul plecat, umerii strânși protector, picioarele târșite, mâinile înfipte adânc în buzunarele pantalonilor. Nu-i auzi din cauza AirPodurilor albe din urechi, dar nici nu-i văzu decât când Tim aproape îi tăie calea cu mașina. Matthew își scoase una dintre căști.

Hester ieși prima din mașină.

— Ai găsit-o pe Naomi? întrebă băiatul.

Când îl văzu pe Wilde coborând, se încruntă.

— Ce…?

— I-am povestit, spuse Hester. O să fie cât se poate de discret.

Matthew reveni la bunica lui.

— Ai găsit-o pe Naomi?

— Am vorbit cu tatăl ei. Zice că-i bine, că-i plecată în vizită la mama ei.

— Dar cu ea ai vorbit?

— Cu mama?

— Cu Naomi.

— Nu, nu încă.

— Atunci poate că tatăl ei minte.

Hester îi aruncă o privire lui Wilde, care păși spre băiat.

— De ce crezi așa ceva?

Privirea adolescentului aluneca peste tot, mai puțin spre ei.

— Ați putea… ăăă… să vă asigurați că-i bine?

Wilde se apropie de băiat, nu Hester.

— Matthew, uită-te la mine.

— Mă uit.

Nu se uita.

— Ai probleme? întrebă Wilde.

— Ce? Nu.

— Atunci vorbește cu mine.

Hester rămase în spate. Acesta era motivul principal pentru care o îngrijora așa mult noua relație dintre Laila și Wilde. Nu amintirea lui David și durerea dispariției lui definitive – sau cel puțin nu numai astea. Wilde era nașul lui Matthew. Când murise David, Wilde fusese acolo. Răspunsese chemării, își asumase rolul în viața băiatului. Scopul lui nu era acela de a fi tată, tată vitreg sau ceva similar. Se implicase ca un unchi, iar Hester și Laila îi fuseseră recunoscătoare, considerând, oricât de sexist ar fi sunat, că Matthew avea totuși nevoie de un bărbat în viața lui.

Cum avea să-l afecteze pe Matthew relația romantică dintre Laila și Wilde?

Băiatul nu era prost. Dacă Hester văzuse indiciile în câteva minute, și el trebuia să știe despre relație. Ce credea despre faptul că nașul lui își petrecea unele nopți cu mama sa? Ce avea să se întâmple cu Matthew dacă situația scăpa de sub control? Oare Laila și Wilde erau suficient de maturi pentru ca el să nu sufere efectele secundare, sau dovedeau naivitate?

Deja Matthew era mai înalt decât Wilde. Când naiba se întâmplase asta? Wilde puse o mână pe umărul băiatului și spuse:

— Vorbește cu mine, Matthew.

— Merg la un party.

— Bine.

— Acasă la Crash. O să fie toți acolo. Ryan, Trevor, Darla, Trish…

Wilde așteptă.

— Se luau rău de ea în ultimul timp. De Naomi. Matthew închise ochii. Chestii foarte urâte.

Hester li se alătură.

— Cine se lua de ea?

— Cei populari.

— Dar tu? întrebă bunica.

Adolescentul rămase cu ochii în pământ.

— Matthew? insistă Wilde.

În cele din urmă, Matthew îngăimă:

— Nu…

Șovăia. Ei așteptară să continue.

— Dar eu am lăsat să se-ntâmple. N-am făcut nimic. Ar fi trebuit. Crash, Trevor și Darla i-au făcut o farsă. Una răutăcioasă. Și acum… acum ea a dispărut. De asta mă duc la party-ul lui Crash. Să văd dacă pot afla ceva.

— Ce fel de farsă? întrebă Hester.

— Asta-i tot ce știu.

O mașină condusă de un adolescent cu un altul stând pe locul din dreapta frână lângă ei. Șoferul apăsă pe claxon.

— Trebuie să plec, zise Matthew. Vă rog… continuați să căutați, da?

— O să pun pe cineva de la birou să-i ia urma mamei lui Naomi, spuse Hester. O să discut cu ea.

Matthew înclină din cap.

— Mulțumesc.

— Mai e cineva cu care ar trebui să vorbim? Poate vreun prieten al lui Naomi?

— Nu are prieteni.

— Vreun profesor, vreo rudă…

Băiatul pocni din degete și ochii i se luminară.

— Domnișoara O'Brien.

— Ava O'Brien? întrebă Wilde.

Matthew aprobă din cap.

— E un fel de asistentă la arte plastice.

— Și crezi…? întrebă Hester, însă o întrerupse claxonul.

Bătrâna îi aruncă șoferului o privire ce-l reduse la tăcere.

— Trebuie să plec. Sper să aflu câte ceva la party.

— Ce să afli? întrebă Hester.

Dar Matthew nu răspunse. Sări pe bancheta mașinii. Wilde și Hester îi priviră îndepărtându-se.

— O cunoști pe această domnișoară O'Brien? îl întrebă Hester pe Wilde.

— Da.

— Să întreb cum?

Wilde nu răspunse nimic.

— Așa mă gândeam și eu. O să stea de vorbă cu tine?

— Da.

— Bine. Când mașina dispăru la intersecție, Hester întrebă: Ce crezi?

— Cred că Matthew nu ne spune totul.

— Poate o să mă sune mama lui Naomi. Poate îmi dă voie să vorbesc cu ea.

— Poate.

— Nu crezi.

— Nu, nu cred.

Se întoarseră amândoi și priviră fundătura ce ducea la casa familiei Crimstein.

— Trebuie să mă întorc în oraș pentru emisiune, zise Hester.

— Îhî.

— N-am timp acum să stau de vorbă cu Laila.

— Așa-i probabil cel mai bine, spuse Wilde. Fă-ți emisiunea. O să discut eu cu Laila, apoi cu Ava O'Brien.

Hester îi întinse o carte de vizită cu numărul ei de mobil.

— Ținem legătura.

— Bineînțeles.

CAPITOLUL 6

Când deschise ușa de la intrare, Laila întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Atunci de ce folosești ușa din față?

Wilde venea întotdeauna pe ușa din spate. Întotdeauna. Mergea pe jos prin pădurea ce se întindea în spatele casei Crimstein. Făcea asta încă de pe vremea când erau copii și David îl strecura înăuntru.

— Deci?

Laila avea o pasiune și o energie care îi transforma frumusețea într-o entitate vie, care respira, care pulsa. Nu puteai decât să te lași atras în ea, să vezi, să vrei să participi.

— Nu rămân la cină, zise bărbatul.

— Ah.

— Îmi pare rău. A intervenit ceva.

— Nu-mi datorezi nicio explicație.

— Dacă vrei, mă-ntorc mai târziu.

Laila îi studie chipul. Wilde se gândi să-i spună despre problema cu

Matthew și cu Naomi, dar după ce cântări argumentele pro și contra, hotărî că păstrarea încrederii finului său era mai importantă decât informarea mamei lui. Cel puțin azi. Deocamdată. Deși era o decizie grea, Laila ar fi înțeles-o.

Poate.

— Oricum m-am trezit devreme azi, zise ea.

— Am înțeles.

— Matthew a plecat. Nu știu la ce oră se întoarce.

Wilde o imită în cel mai blând mod posibil, citând-o:

— Nu-mi datorezi nicio explicație.

Laila zâmbi.

— Of, la naiba. Întoarce-te dacă poți.

— E posibil să-ntârzii.

— Nu-mi pasă. Dar nu mi-ai spus de ce ai intrat pe ușa din față.

— L-am văzut pe Matthew pe stradă.

Nu era o minciună.

— Ce ți-a zis?

— Că se duce la un party la un anume Crash.

— Crash Maynard, confirmă Laila.

— Ca în…?

— Mda, Conacul Maynard. E fiul lui Dash.

— Dash are un fiu pe nume Crash?

— Cred că tatălui i-a plăcut filmul *Bull Durham.* Dacă îți vine să crezi!

Bărbatul strânse din umeri.

— Când te cheamă Wilde…

— *Touché*!

Se lăsase întunericul. Greierii cântau, obișnuita companie liniștitoare a lui Wilde.

— Ar fi bine să plec.

— Așteaptă. Laila scotoci într-un buzunar al jeanșilor, scoase cheile și i le aruncă. Nu trebuie să faci pe omul munților. Ia mașina mea.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

— S-ar putea să nu lipsesc mult.

— O să fiu aici, Wilde.

Laila închise ușa.

•••

Cu opt luni în urmă, când Wilde o cunoscuse pe Ava O'Brien, ea locuia în apropierea Autostrăzii 17, într-un cartier întins în culori gri și bej șterse. În seara aceea, întorcându-se acasă pe sub luminile fluorescente ale străzii, Ava glumise despre cât de mult seamănă apartamentele, încât ei i se întâmplase adesea să bage cheia în ușa greșită.

Wilde nu avea o astfel de problemă. Încă ținea minte adresa și locul exact.

Când bătu prima dată, nu răspunse nimeni. Wilde cunoștea dispunerea apartamentului în bloc. Verifică fereastra din dreapta sus. Lumina era aprinsă. Asta nu însemna prea mult. Căută umbre în mișcare. Nimic.

Bătu din nou.

Pași înăbușiți. O pauză. Era aproape ora nouă seara. Probabil Ava O'Brien se uita pe vizor. Bărbatul așteptă. O clipă mai târziu, auzi lanțul alunecând. Clanța se mișcă.

— Wilde?

Ava purta un halat de baie gros. Wilde știa halatul. Chiar îl îmbrăcase.

— Pot să intru o clipă? întrebă.

Încercă să-i citească expresia feței, ca să-și dea seama dacă se bucură sau nu că-l vede. Oricum asta n-ar fi schimbat nimic. Înfățișarea ei părea să indice un amestec de sentimente. Poate că era surpriză. Poate exista o oarecare bucurie. Dar în expresia ei mai exista ceva ce el nu putea identifica exact.

— Acum?

Nu se osteni să răspundă.

Ava se aplecă, îi prinse privirea și șopti:

— Nu sunt singură.

Aha, acum putea identifica exact.

Fața ei deveni mai blândă.

— Of, Wilde, spuse cu o voce mult prea tandră. De ce în seara asta?

Poate n-ar fi trebuit să vină. Cumva, ar fi fost mai bine să lase asta în seama lui Hester.

— E vorba de Naomi Pine.

Asta îi atrase atenția. Ava aruncă o privire în spate, ieși în prag și trase ușa.

— Ce-i cu Naomi? E bine?

— A dispărut.
— Cum adică?
— E una dintre elevele tale, nu?
— Oarecum.
— Cum adică „oarecum”?
— Cum adică a dispărut?
— Ai observat că lipsește?
— Am presupus că-i bolnavă. Ava strânse halatul pe ea. Nu-nțeleg. De ce te interesează?
— Încerc s-o găsesc.
— De ce? Când Wilde nu-i răspunse imediat, Ava continuă: Pe tatăl ei l-ai întrebat?
— L-a întrebat colega mea.
Era mai ușor așa decât să-i explice despre Hester.
— Și?
— Susține că Naomi e cu mama ei.
— A zis el asta?
— Da.
Ava părea acum cu adevărat îngrijorată.
— Mama lui Naomi nu mai face de multă vreme parte din viața ei.
— Am aflat.
— Și cum de ai ajuns la mine?
— O sursă – din nou îi era mai ușor să spună așa – a declarat că erați apropiate.
— Tot nu-nțeleg. De ce o cauți pe Naomi? Te-a angajat cineva?
— Nu. Fac o favoare cuiva.
— O favoare cui?
— Prefer să nu-ți zic. Ai idee unde ar putea fi?
Ușa se deschise. Un bărbat înalt, cu barbă foarte lungă, îi umplu cadrul. Se uită la Ava, apoi la Wilde.
— Salut, spuse el.
— Salut.
Se uită din nou la Ava.
— Aș face bine să plec.
— Nu-i nevoie, zise Wilde. Nu durează mult.
Bărbosul se mai uită o dată la Ava. Apoi, ca și cum ar fi văzut răspunsul

pe fața ei, dădu din cap ca pentru sine.

— Rămâne pe altă dată? o întrebă.

— Sigur.

O sărută pe obraz, îl bătu pe Wilde pe spate și coborî treptele în fugă. Urcă într-un GMC Terrain, dădu în marșarier și făcu semn cu mâna. Wilde se întoarse spre Ava și se gândi să-și ceară scuze. Tânăra flutură din mână.

— Hai, intră.

•••

Wilde stătea pe aceeași canapea roșie pe care o sărutase prima dată pe Ava. Cercetă rapid încăperea. Nu se schimbase prea mult de când petrecuseră aici trei zile împreună. Pe unul dintre pereți erau două tablouri noi ce atârnau puțin strâmb – o acuarelă cu ceva ce părea a fi o față chinuită și o pictură în ulei cu muntele Houvenkopf, care se afla nu departe.

— Tu ai făcut tablourile? o întrebă.

Femeia clătină din cap.

— Elevii.

Așa bănuise de altfel. Ei nu-i plăcea să-și afișeze lucrările. „E ceva prea personal”, îi spusese când o întrebase. „Prea multă implicare. Prea ușor să vezi toate greșelile”.

— Vreunul dintre ele a fost pictat de Naomi?

— Nu. Dar dă-i drumul dacă vrei.

— Cu ce?

Ava făcu semn spre perete:

— Îndreaptă-le. Știu cât te irită.

Noaptea, în timp ce Ava dormea, Wilde umbla într-adevăr prin casă, uneori cu un echer, și se asigura că tablourile sunt perfect drepte. Era unul dintre motivele pentru care se bucura că în propria lui locuință nu avea nimic pe pereți.

Cât Wilde ajustă tablourile, Ava se așeză pe scaunul cel mai îndepărtat de el.

— Trebuie să-mi zici de ce o cauți.

— Nu, nu trebuie.

— Poftim?

Termină de aranjat peisajul cu muntele.

— Nu avem timp pentru explicații. Ai încredere în mine?

Tânăra își dădu la o parte părul ce-i acoperea fața.

— Ar trebui?

Poate tonul fusese puțin tăios, însă el nu era sigur.

— Da, am încredere.

— Povestește-mi despre Naomi.

— Dacă-ntrebi unde este, nu știu să-ți răspund.

— E una dintre elevele tale?

— Urmează să fie.

— Ce înseamnă asta?

— Am încurajat-o ca din semestrul viitor să se înscrie la cursul de introducere în tehnica acuarelei. Abia atunci o să-mi fie elevă.

— Dar o cunoști deja?

— Da.

— De unde?

— Fac de serviciu la cantină trei zile pe săptămână. De când cu reducerile de costuri, stăm extrem de prost cu personalul. Se apleacă în față. Și tu ai fost la școala aia, nu-i așa?

— Da.

— N-o să-ți vină să crezi, însă când eram… – ridică privirea căutând parcă un cuvânt potrivit înainte de a înălța din umeri și de a se decide – împreună habar n-aveam cine ești. Mă refer la trecutul tău.

— Știu.

— Cum de știi?

— Îmi dau seama întotdeauna.

— Oamenii te tratează diferit, nu-i așa? Mă rog. N-are importanță. Îmi imaginez c-ai fost marginalizat acolo, nu?

— Într-o oarecare măsură.

— Într-o oarecare măsură, repetă ea, pentru că tu erai puternic, atractiv, probabil atletic. Naomi nu-i deloc așa. Ea e fata *aia,* Wilde. Cea marginalizată complet, clasa-ntâi, hărțuită de toți. Cumva – și asta o să sune cumplit –, ceva din ea face să fie ușor pentru oameni. Partea aia din natura umană despre care nu vrea nimeni să vorbească. În noi există o parte care se bucură de spectacol. Ca și când ea ar merita-o. Și nu-i vorba doar despre elevi. Ceilalți profesori zâmbesc compătimitor. Nu spun că le place, dar nici nu intervin în apărarea ei.

— Dar tu nu ești ca ei.

— Încerc. Deseori, asta înrăutățește lucrurile. Știu că încerc să mă scot,

însă când îi iau apărarea, ei bine, hai să zicem că nu ajută cu nimic. Așa că, în schimb, mă prefac că ea are necazuri – sper că asta îi va oferi credibilitate sau ceva de genul ăsta – și o parte din pedeapsă este că nu poate merge la prânz la cantină. O iau cu mine în atelierul de pictură. Uneori, dacă nu sunt de serviciu, stau și eu cu ea. Nu cred c-o ajută foarte mult, însă măcar…

— Măcar ce?

— Măcar are parte de o pauză. Măcar are parte de câteva minute de pace pe timpul orelor de școală. Ava clipi alungându-și o lacrimă. Dacă Naomi a dispărut, probabil a fugit.

— De ce spui asta?

— Pentru că viața ei e un iad.

— Chiar și acasă?

— Nu știu dacă iad e cuvântul potrivit, dar nici acolo nu-i grozav. Știi că a fost adoptată?

Wilde clătină din cap.

— Ea vorbește despre asta mai mult decât ar trebui s-o facă un copil adoptat.

— În ce fel?

— De exemplu, se imaginează salvată de părinții ei adevărați. Părinții ei adoptivi au trebuit să treacă prin tot felul de interviuri și de anchete, iar după ce au absolvit testele, au fost răsplătiți cu un bebeluș – Naomi –, însă aproape imediat mama n-a mai putut face față. Chiar au încercat s-o returneze la orfelinat. Îți vine să crezi? Ca și cum ar fi fost un pachet livrat prin UPS. Oricum, mama a avut o cădere nervoasă. Sau așa a pretins. I-a abandonat pe Naomi și pe tatăl ei.

— Știi unde-i acum mama ei?

— O, s-a… – Ava se încruntă și făcu ghilimele în aer cu degetele – „recuperat”. S-a recăsătorit cu un tip bogat. Naomi zice că locuiește într-o casă frumoasă pe Park Avenue.

— Naomi ți-a spus ceva în ultimul timp? Ceva ce ar putea fi de ajutor?

— Nu. Se gândi puțin. Acum, că ai zis…

— Ce?

— Părea puțin… mai bine. Mai relaxată. Calmă.

Wilde nu spuse nimic, dar nu-i plăcu ce auzi.

— Acum e rândul tău, Wilde. De ce-ntrebi?

— Cineva își face griji din cauza ei.

— Cine?
— Nu pot să zic.
— Matthew Crimstein.
Wilde tăcu din nou.
— După cum am spus, când ne-am cunoscut, nu știam cine ești.
— Dar acum știi.
— Da.
Dintr-odată, ochii ei sclipiră de lacrimi. Bărbatul se întinse și-i luă mâna într-a lui. Ava se retrase. El îi dădu drumul.
— Wilde?
— Da.
— Trebuie s-o găsești.

•••

Wilde se întoarse în parcare. Mută BMW-ul Lailei cu douăzeci de metri mai departe, lângă un tomberon. Hester avusese dreptate. Laila era neîngrijită. O neîngrijită frumoasă. Avea grijă de sine cu meticulozitate, era mereu aranjată, curată și proaspăt spălată, totuși în jurul ei nu era la fel. Pe bancheta BMW-ului existau pahare de cafea și ambalaje de batoane proteice.
Parcă mașina și aruncă gunoiul. El nu avea o teamă exagerată de microbi, dar se bucura că Laila ținea în torpedou loțiune antibacteriană. Privi înapoi la locuința Avei. Oare avea să-l cheme înapoi pe tipul solid cu barbă lungă? Se îndoia.
Nu regreta timpul petrecut cu Ava. Nicidecum. De fapt, simțise o înțepătură ciudată prima oară când o văzuse, ceva asemănător cu… dorul? Poate era doar justificare sau raționalizare, însă faptul că el nu se putea atașa pe termen lung nu însemna că nu aprecia experiențe noi cu oameni noi. Niciodată nu dorise să-i rănească, dar poate era mai rău dacă i-ar fi privit de sus sau le-ar fi servit replici jalnice. Se hotărâse să fie pe deplin sincer, fără dulcegării, fără să fie fals protector.
Wilde dormea afară. Chiar și în nopțile acelea.
Era greu de explicat de ce, așa că uneori lăsa un bilet, se strecura înapoi în pădure pentru câteva ore, iar dimineața se întorcea. Nu putea să adoarmă dacă era cineva lângă el.
Pur și simplu.
Afară o visa mult pe mama lui.

Sau poate nu era mama lui. Poate era o altă femeie din casa cu balustradă roșie. Nu știa. Dar în vis, mama lui – să-i zicem deocamdată așa – era frumoasă, cu păr lung castaniu-roșcat, ochi de smarald și voce de înger. Oare așa arătase în realitate mama lui? Imaginea era puțin prea perfectă, probabil mai mult iluzie decât realitate. Putea fi ceva inventat de el sau chiar văzut la TV.

Memoria are pretenții pe care adesea nu le poți satisface. Memoria este imperfectă pentru că insistă să umple golurile.

Sună telefonul. Era Hester.

— Ai vorbit cu Ava O'Brien? întrebă ea.

— Da.

— Ești mândru de mine că nu m-a interesat cum ai cunoscut-o?

— Ești un model de discreție.

— Așadar, ce a spus?

Wilde o puse la curent. Când termină, Hester zise:

— Partea aia, cum că Naomi părea calmă. Asta nu-i bine.

— Știu.

Când oamenii decid să-și pună capăt vieții, etalează adesea o senzație de calm. Decizia a fost luată. Destul de bizar, dar o povară a dispărut.

— Ei bine, și eu am vești, continuă Hester. Și nu sunt bune.

Wilde așteptă.

— M-a sunat mama ei. Habar n-are unde-i Naomi.

— Deci tatăl a mințit.

— Posibil.

Oricum, nu era rău ca Wilde să-i facă tatălui o vizită.

Cineva o strigă pe Hester. Pe fundal se auzea agitație.

— Totu-i în regulă? întrebă el.

— O să intru imediat în direct. Wilde?

— Da.

— Trebuie să facem ceva și încă repede, de acord?

— S-ar putea totuși să nu fie nimic grav.

— Asta îți spune instinctul?

— Nu-mi ascult instinctul. Iau în considerare faptele.

— Prostii. Apoi întrebă: Faptele sunt îngrijorate pentru fată?

— Pentru fată, aprobă el. Și pentru Matthew.

Se auzi din nou gălăgie.

— Trebuie să închid. Mai vorbim.
Hester închise.

•••

Hester stătea în spatele pupitrului de știri pe un taburet cu spătar de piele, fixat o idee prea sus pentru ea. Vârfurile pantofilor abia dacă atingeau podeaua. Prompterul era pornit și gata de derulare. Lori, coafeza de serviciu, lucra la ultimele tușe, ceea ce implica înfoieri cu două degete, în timp ce machieurul Bryan făcea ultimele ajustări de fond de ten. Numărătoarea inversă de pe ceasul care semăna cu cronometrul unei bombe dintr-un film indica mai puțin de două minute până la intrarea în emisie.

Colegul din seara aceea se juca pe telefon. Hester închise ochii o secundă, simți pensula de machiaj măturându-i obrazul, simți degetele care îi așezau părul la locul lui. Totul era straniu de liniștitor.

Când telefonul îi vibră, deschise ochii cu un oftat și-i goni pe Lori și pe Bryan. În mod normal, nu răspundea la apeluri așa de aproape de intrarea în direct, dar telefonul arăta că o apela nepotul ei.

— Matthew?
— Ai găsit-o?
Vocea lui era o șoaptă disperată.
— De ce vorbești în șoaptă? Unde ești?
— Acasă la Crash. Ai vorbit cu mama lui Naomi?
— Da.
— Ce-a zis?
— Nu știe unde-i Naomi.
Nepotul scoase un sunet care putea fi un geamăt.
— Matthew, ce anume nu ne spui?
— Nu contează.
— Ba da.
Tonul lui deveni dintr-odată posac.
— Uită că am întrebat, bine?
— Nu-i bine.
Unul dintre producători strigă:
— Zece secunde!
Colegul de emisiune puse telefonul în buzunar și se îndreptă în scaun. Se întoarse spre Hester, văzu că are telefonul lipit de ureche și zise:
— Hester? Tu faci introducerea.
Producătorul ridică mâna indicând cinci secunde. Strânse degetul mare

arătând patru.

— O să te sun înapoi, spuse Hester.

Așeză telefonul pe masă, în fața ei, în timp ce producătorul strângea degetul arătător.

Trei secunde pot părea foarte puțin timp. În termeni de televiziune, nu sunt. Hester avu timp să-i arunce o privire lui Allison Grant, producătorul segmentului ei, și să-i facă semn din cap. Allison avu timp să se strâmbe și să-i răspundă tot cu o înclinare din cap, arătând că-i acceptă cererea, dar nu cu dragă inimă.

Totuși Hester era pregătită. Există momente pentru investigare și există momente pentru instigare.

Acum era timpul pentru cea din urmă.

Producătorul termină numărătoarea inversă și arătă spre Hester.

— Bună seara, zise ea, și bine ați venit la o nouă ediție a emisiunii *Crimstein despre crime.* Principalul nostru subiect din această seară îl constituie – cum altfel? – candidatul prezidențial Rusty Eggers și controversa din jurul campaniei sale.

Partea asta era pe prompter. Nu și restul.

Hester inspiră adânc. „Unde merge mia…”

— Dar pentru început avem noutăți, spuse ea.

Colegul de emisiune se încruntă și se întoarse s-o privească.

Problema era că Matthew se speriase. Asta era ceea ce Hester nu putea neglija. Matthew era speriat și-i ceruse ajutorul. Cum să nu facă tot ce îi stătea în puteri?

O poză a lui Naomi Pine umplu ecranele televizoarelor din toată țara. Era singura fotografie pe care producătoarea Allison Grant reușise s-o găsească, și asta cu dificultate. Nu exista nimic pe rețelele de socializare, ceea ce era bizar în societatea de azi, dar Allison, care era foarte pricepută, găsise site-ul fotografului școlii care făcuse portretele oficiale pentru liceul Sweet Water. Când Allison promisese că-i vor păstra logoul, fotograful fusese de acord să folosească poza în emisiune.

Hester continuă:

— În această seară, o fată din Westville, New Jersey, este dispărută și are nevoie de ajutorul dumneavoastră.

•••

Din parcarea din fața apartamentului Avei, Wilde își cântări opțiunile.

Nu prea erau multe de făcut. Era destul de târziu. Așadar, Opțiunea 1: Să se întoarcă la Laila, să urce ușor treptele până în dormitorul unde ea aștepta și…

Mda, chiar era cazul să ia în calcul și alte opțiuni?

Ca să se acopere, îi trimise un SMS lui Matthew: **Unde ești?**

Matthew: **La Crash Maynard.**

Laila îi zisese asta mai devreme, însă nu era sigur dacă se presupunea că știe.

Wilde: **Naomi e acolo?**
Matthew: **Nu.**

Wilde se gândi ce să răspundă, apoi văzu punctele dansând care indicau că Matthew tastează.

Matthew: **Rahat.**
Wilde: **Ce-i?**
Matthew: **Ceva e nașpa.**

Degetele lui Wilde nu se mișcau atât de repede cât ar fi vrut, dar în cele din urmă reuși: **Ce anume?**

Niciun răspuns.

Wilde: **Hei!**

Imaginea utopică a Opțiunii 1 – Laila în dormitor, caldă sub pături, citind documente legislative – se ridică în fața lui atât de reală, încât îi putea simți mirosul pielii.

Wilde: **Matthew?**

Niciun răspuns. Imaginea cu Laila se spulberă și dispăru în eter.

La naiba!

Wilde o luă pe drumul către Conacul Maynard.

CAPITOLUL 7

Matthew se afla în uriașul conac de pe deal al lui Crash Maynard.

Exteriorul conacului avea aspect vechi și oarecum gotic, cu coloane de marmură. Lui Matthew îi amintea de clubul de golf pentru snobi unde îl dusese bunica lui pentru că unul dintre clienții ei urma să primească un premiu. Își aducea aminte că lui Hester nu-i plăcuse. Pe măsură ce sorbea din vin – prea mult, după cum se dovedise –, ochii ei începuseră să se îngusteze. Privea de jur împrejurul încăperii, încruntându-se și murmurând ceva despre linguri de argint, privilegii și endogamie. Când o întrebase ce nu era în regulă, Hester își privise nepotul de sus până jos și spusese suficient de tare ca să audă și cei din jur:

— Tu ești pe jumătate evreu, pe jumătate negru – motiv dublu ca să nu ți se permită prezența în acest club.

Apoi făcuse o pauză, ridicase un deget în aer și adăugase:

— Sau poate că ai reprezenta două simboluri într-unul.

Când o doamnă în vârstă cu părul alb ca zăpada îi făcuse semn să tacă, Hester îi recomandase să-și scoată bățul din fund.

Asta era bunica lui Matthew. Nana nu evitase niciodată o controversă dacă putea crea una.

Era în același timp umilitor și liniștitor. Umilitor, asta era destul de evident. Liniștitor, pentru că știa că bunica îi asigurase întotdeauna spatele. Nu pusese niciodată întrebări. Nu conta că era mică de înălțime sau că avea șaptezeci de ani sau altceva. Bunica i se părea supraumană.

Erau vreo doisprezece puștani la ceea ce părinții insistau să numească „party”, dar în realitate era doar o adunare la „nivelul inferior” al lui Crash – părinților băiatului nu le plăcea să-l numească subsol – care era locul cel mai cool pe care îl văzuse Matthew vreodată. Exteriorul era de modă veche, dar interiorul era ultimul răcnet. Sala de cinema era aproape cât un cinematograf în toată regula, cu sonorizare digitală și peste patruzeci de locuri. Existau un bar din lemn de cireș și o mașină de făcut pop-corn ca în cinematografele adevărate. Coridoarele erau tapetate cu postere ale unor filme de epocă și cu ale show-urilor de televiziune ale tatălui lui Crash. Camera cu jocuri era o replică în miniatură a faimosului palat de pinball

Silverball, de pe faleza din Asbury Park. Pe un hol se găsea o cramă cu butoaie de stejar. Un altul fusese transformat într-un tunel subteran ce ducea la un teren de baschet de dimensiuni reale, copia – erau multe cópii acolo – terenului echipei Knicks de la Madison Square Garden.

Nimeni nu pierdea vremea pe terenul de baschet. Nimeni nu folosea vreodată sala cu jocuri. Nimeni nu prea avea chef să se uite la vreun film. Nu că Matthew ar fi petrecut prea mult timp acolo. Cam toată viața stătuse departe de grupul popularilor, dar în ultima vreme își croise drum printre ei. Sincer vorbind, îi plăcea acolo. Puștii populari făceau cele mai mișto chestii, ca atunci când Crash își sărbătorise ziua de naștere în Manhattan. Tatăl lui închiriase limuzine negre ca să-i transporte, iar party-ul avusese loc într-un spațiu enorm, care fusese cândva sediul unei bănci. Toți băieții fuseseră „escortați” la intrare de foste participante la reality-show-ul lui Dash Maynard *Modele fierbinți în lenjerie.* DJ fusese un faimos star TV, iar când îl prezentase pe „cel mai bun prieten al meu și sărbătoritul de azi”, Crash intrase călare pe un cal alb, un cal adevărat, apoi tatăl lui îl urmase într-o Tesla roșie pe care i-o făcuse cadou fiului său.

În seara aceea, majoritatea băieților ajunseseră în camera „obișnuită” cu televizor – un Samsung 4K Ultra HD cu diagonala de două sute patruzeci și opt de centimetri, atârnat pe perete. Crash și Kyle jucau *Madden,* un joc video de fotbal american, restul găștii – Luke, Mason, Kaitlin, Darla, Ryan și bineînțeles Sutton, mereu Sutton – stăteau tolăniți pe fotoliile pufoase de parcă un uriaș i-ar fi azvârlit din ceruri. Majoritatea prietenilor lui erau drogați. Caleb și Brianna dispăruseră în altă cameră de pe coridor, ca să-și ducă relația la nivelul următor.

Camera era întunecată, lumina albastră provenită de la televizor și de la ecranele smartphone-urilor strălucea pe fețele colegilor, conferindu-le o paloare fantomatică. Sutton era în dreapta lui, în mod neobișnuit singură. Matthew vru să profite de oportunitate și căută o cale de a se apropia mai mult de ea. Nutrea o pasiune neîmpărtășită pentru Sutton încă din clasa a șaptea – Sutton cu stăpânirea ei aproape supranaturală, părul blond, pielea perfectă și zâmbetul capabil să topească inimi… și era întotdeauna drăguță și prietenoasă și cu centură neagră în privința ținerii unora ca Matthew în zona de strictă prietenie.

Pe ecran, fundașul lui Crash din jocul video trimise o pasă în profunzime care se transformă în *touchdown.* Crash sări în sus, dansă de bucurie și-i

strigă lui Kyle:

— Ți-am tras-o!

Asta duse la câteva râsete indiferente din partea spectatorilor, care erau toți cu ochii în telefoane. Crash privi în jur ca și cum s-ar fi așteptat la o reacție mai intensă. Nu se întâmplă însă așa ceva.

Oricum, nu în seara asta.

În aer exista ceva, un iz de teamă sau de disperare.

— Mai vreți să ronțăiți ceva? întrebă Crash.

Nu-i răspunse nimeni.

— Hai, băi, cine mai vrea?

Niște murmure cu jumătate de inimă fură suficiente. Crash apăsă butonul interfonului.

— Da, domnule Crash? se auzi o voce feminină cu accent mexican.

— Ne aduci nachos și quesadillas, Roșa?

— Bineînțeles, domnule Crash.

— Și ne faci niște guacamole de casă?

— Bineînțeles, domnule Crash.

Pe ecran, Crash șută. Luke și Mason beau bere. Kaitlin și Ryan împărțeau un joint, iar Darla inhala ultimele arome de la Juul. Camera fusese salonul de fumat al tatălui lui Crash și fusese tratată cumva ca să nu se poată simți pregnant noile mirosuri. Kaitlin îi dădu lui Sutton o țigară electronică. Sutton o luă, însă n-o duse la gură.

— Omule, ce-mi place guacul Rosei, zise Kyle.

— Nu-i așa?

Crash și Kyle bătură palma și cineva, probabil Mason, râse forțat. Luke li se alătură, apoi Kaitlin, după care cam toată lumea în afară de Matthew și de Sutton. Matthew nu știa de ce râd toți – guacamole? Rosa? –, dar autenticitatea era zero, ca și cum s-ar fi străduit din răsputeri să pară normali.

— A intrat pe aplicație? întrebă Mason.

Tăcere.

— Spuneam doar…

— Nu-i nimic, îl întrerupse Crash. Am eu o aplicație care ne ține la curent.

Din nou tăcere.

Matthew se strecură afară din cameră. Se îndreptă spre intimitatea

relativă a cramei alăturate. După ce închise ușa în spatele lui, se așeză pe un butoi pe care scria Podgoria Maynard – da, aveau și o podgorie – și-și sună bunica.

— Matthew?

— Ai găsit-o?

— De ce vorbești în șoaptă? Unde ești?

— Acasă la Crash. Ai vorbit cu mama lui Naomi?

— Da.

Matthew își simți inima bătând cu putere în piept.

— Ce-a zis?

— Nu știe unde-i Naomi.

Băiatul închise ochii și gemu.

— Matthew, ce anume nu ne spui?

— Nu contează.

— Ba da.

Dar nu putea povesti nimic. Nu încă.

— Uită că am întrebat, bine?

— Nu-i bine.

Auzi o voce de bărbat strigând în fundal:

— Zece secunde.

Apoi altcineva mormăi ceva ce nu putu distinge.

— O să te sun înapoi, promise Hester înainte de a întrerupe convorbirea.

Când luă telefonul de la ureche, o voce familiară rosti:

— Hei.

Se întoarse spre intrarea în cramă. Era Sutton, care clipea des, încercând să-și obișnuiască ochii cu lumina odată ce ieșise din întunericul camerei cu televizor.

— Hei, zise și el.

Sutton avea într-o mână o sticlă de bere.

— Vrei?

El clătină din cap, temându-se că Sutton ar putea crede că-i scârbos să faci schimb de microbi sau ceva de genul ăsta. Totuși ea îl întrebase, nu?

Sutton aruncă o privire prin cramă ca și când nu ar mai fi fost niciodată acolo, deși făcuse parte mereu din gașca popularilor. Mereu.

— Ce faci aici? întrebă ea.

Matthew ridică din umeri.

— Habar n-am.

— Nu pari în apele tale în seara asta.
Îl surprinse că ea remarcase așa ceva.
Strânse iar din umeri. La naiba, chiar știa să impresioneze fetele.
Apoi Sutton spuse:
— Ea e bine, să știi.
Așa, pur și simplu.
— Matthew?
— Știi unde e?
— Nu, dar…
Fu rândul ei să ridice din umeri.
Telefonul lui bâzâi. Trase cu coada ochiului.

Unde ești?

Era un SMS de la Wilde. Matthew tastă repede: **La Crash Maynard.**

Naomi e acolo?
Nu.

Sutton se apropie de el.
— Sunt puțin îngrijorați din cauza ta.
— Cine?
— Crash și Kyle, ceilalți. Se uită la el cu ochii ei albaștri. Și eu.
— Sunt bine.
Acum bâzâi smartphone-ul ei. Când citi, făcu ochii mari.
— O, Doamne.
— Ce e?
Înălță spre el ochii ei minunați:
— Ai…?
Auzi agitație pe coridor.
Matthew tastă: **Rahat.**

Wilde: **Ce-i?**

Crash năvăli în cramă tocmai când Matthew expedie: **Ceva e nașpa.**

Kyle venea imediat în spatele lui. Amândoi cu telefoanele în mână. Crash se repezi la Matthew atât de iute, încât băiatul ridică mâinile ca și

când s-ar fi pregătit să pareze o lovitură. Crash se opri, înălță brațele într-un gest de predare și zâmbi.

Zâmbetul era răutăcios. Matthew simți ceva strângându-i-se în capul pieptului.

— Ho, ho! făcu Crash cu un glas care se dorea liniștitor, însă alunecă pe spatele lui Matthew ca un șarpe. Hai s-o lăsăm mai moale.

Crash Maynard avea o frumusețe de suprafață – păr negru ondulat, expresie visătoare de băiat-vedetă, trup zvelt îmbrăcat după ultima modă. Când îl priveai mai îndeaproape, puteai vedea că nu avea nimic special, nu cu adevărat, dar, după cum glumise odată Hester despre o fată bogată cu care ar fi vrut să se vadă Matthew, „e frumoasă când stă pe banii ei".

Crash purta întotdeauna un inel mare de argint reprezentând un craniu ce rânjește. Arăta ridicol pe degetul lui subțire și delicat.

Păstrându-și zâmbetul insinuant, Crash ridică telefonul și îl întoarse spre Matthew.

— Vrei să explici asta?

Atinse ecranul cu degetul cu craniul zâmbitor. Inelul păru să-i facă cu ochiul lui Matthew. Apăru un video care începea cu cunoscutul logo al emisiunii de știri. Apoi pe ecran se ivi bunica lui.

Dar pentru început avem noutăți…

Pe ecran apăru o fotografie a lui Naomi.

În această seară, o fată din Westville, New Jersey, este dispărută și are nevoie de ajutorul dumneavoastră. Naomi Pine lipsește de la școală de o săptămână. Nu au fost raportate cereri de răscumpărare și nici nu a fost văzută, dar prietenii ei sunt îngrijorați că adolescenta ar putea fi în pericol…

O, nu…

Matthew își simți stomacul suindu-i în gât. Nu se gândise că Nana ar putea intra în direct cu povestea. Sau poate asta sperase în secret? Nu era surprins cât de repede – conform aplicației, trecuseră mai puțin de două minute – se împrăștiase știrea printre prietenii lui. Așa mergeau treburile acum. Cineva avea poate instalată o alertă privind noutățile despre Naomi

Pine sau poate un părinte văzuse emisiunea și scrisese imediat un SMS copilului: „*Fata asta nu-i la tine la școală*?!”, sau poate cineva urmărea CNN pe Twitter. Oricum, așa era acum, așa de repede se răspândeau veștile. Zâmbetul lui Crash nu se clinti.

— Asta-i bunică-ta, da?

— Da, dar…

Crash mai mișcă puțin degetul cu inel.

— Dar?

Matthew nu zise nimic.

Tonul lui Crash era batjocoritor.

— I-ai spus ceva lui Buni?

— Ce? Matthew încercă să se arate jignit de sugestie. Nu, bineînțeles că nu.

Continuând să zâmbească – un zâmbet care acum semăna neplăcut cu cel de pe inel –, Crash făcu un pas în față și puse mâinile pe umerii lui Matthew. Apoi, fără cel mai mic avertisment, ridică brusc genunchiul drept între picioarele lui Matthew. În același timp, îl împinse de umeri în jos, ca să aibă mai mult impact.

Lovitura îl săltă pe Matthew pe vârfuri.

Durerea fu imediată, arzătoare, totală. Lacrimile îi umplură ochii. Toate părticelele trupului îi amorțiră. Genunchii cedară și el se prăbuși la pământ. Durerea urcă din stomac paralizându-i plămânii. Matthew își strânse genunchii la piept și se ghemui în poziție fetală pe podea.

Crash se aplecă astfel încât gura lui să fie chiar lângă urechea lui.

— Mă crezi tâmpit?

Obrazul lui Matthew era strivit de parchet. Tot nu putea să respire. Se simțea ca și cum ceva din el s-ar fi stricat ireparabil și niciodată nu va mai fi în regulă.

— Ai venit aici cu Luke și cu Mason. Mi-au zis că erai cu bunică-ta atunci când te-au luat.

„Respiră”, își spuse Matthew. „Încearcă să respiri”.

— Ce i-ai zis?

Scrâșni din dinți și reuși să deschidă ochii. Kyle stătea de pază la ușă. Pe Sutton n-o putea vedea. Oare ea i-o înscenase? Chiar ar face așa ceva ca să…? Nu. Sutton nu avea de unde să știe că povestea urma să iasă la iveală și nimic din toate alea. Iar ea n-ar…

— Matthew?

Ridică ochii, încă străbătut de durere.

— Am putea să te omorâm și să scăpăm basma curată. Știi asta, da?

Matthew rămase nemișcat. Crash strânse pumnul și-i arătă craniul de argint.

— Ce i-ai spus bunică-tii?

CAPITOLUL 8

Două etaje mai sus deasupra cramei, într-un foișor circular din aripa vestică a clădirii masive, Dash Maynard și soția sa, Delia, stăteau în fotolii de piele roșu-închis, în fața unui șemineu supradimensionat, cu bușteni de „mesteacăn" din ceramică albă și flăcări alimentate de gaz. Camera, pe care o adăugaseră cu trei ani în urmă, era biblioteca din *Frumoasa și Bestia* și avea rafturi din lemn de stejar încastrate în pereți de la podea până în tavan și o scară rulantă pe șine de aramă.

Dash Maynard citea o biografie a lui Teddy Roosevelt. Îi plăcea istoria, întotdeauna îi plăcuse, cu toate că nu era interesat – nu, mulțumesc! – să facă parte din ea. Înainte de a da lovitura cu faimoasa și în același timp infama emisiune TV intitulată *The Rusty Show,* apoi cu un nou gen pe care rețelele de televiziune îl porecliseră „joc-alitate sofisticată" – un amestec dubios între emisiune-concurs și reality-show –, Dash Maynard fusese un realizator premiat de documentare. Câștigase un Emmy pentru sfâșietorul scurtmetraj de pe PBS despre masacrul de la Nanking din 1937. Dash iubea documentarea, interviurile și filmările la fața locului, dar excela în cabina de montaj, capabil să ia ore întregi de filmări și să le transforme într-o poveste irezistibilă.

Delia Reese Maynard, șefa catedrei de științe politice a colegiului Reston, aflat în apropiere, citea eseurile unor studenți. Lui Dash îi plăcea s-o vadă pe soția lui citind lucrările studenților – fruntea încruntată, buzele strânse, ușoara înclinare a capului când o entuziasma un paragraf. În vară, Dash și Delia – dublul D, cum le ziceau unii în glumă – își sărbătoriseră a douăzeci și cincea aniversare a căsătoriei luându-și fiul de șaisprezece ani, Crash, și fiicele gemene de paisprezece ani, Kiera și Kara, într-o călătorie cu iahtul personal pe Marea Baltică. În timpul zilei, ancorau în golfurile

unor insule izolate ca să înoate, să se plimbe cu scuterul acvatic și să facă schi nautic. După-amiezile și serile făceau escale la Sankt Petersburg, Stockholm sau Riga. Fusese o croazieră minunată.

Dash se gândea acum la perioada aceea, la vacanța cu familia departe de țara asta blestemată, ca la calmul dinaintea furtunii.

Erau niște oameni norocoși. Știa asta. Lumii îi plăcea să-i catalogheze drept „elită hollywoodiană”, însă Dash se născuse și crescuse într-o casă modestă pentru trei familii din cartierul Bedford-Stuyvesant din Brooklyn. Ambii lui părinți predaseră la colegiul Hunter din Manhattan. Numele lui Dash provenea de la scriitorul preferat al tatălui său, Dashiell Hammett. El și Delia se apropiaseră – se apropiaseră cu adevărat – datorită vechilor romane polițiste, când frunzăreau primele ediții din Raymond Chandler, Agatha Christie, Ngaio Marsh și, desigur, Dashiell Hammett, într-un anticariat din Washington, D.C. Pe atunci, cei doi stagiari prost plătiți care lucrau pe Capitol Hill nu-și puteau permite ediții princeps. Acum, chiar încăperea aceasta găzduia una dintre cele mai mari colecții din lume.

Cum se spune, viața te prinde repede din urmă.

Dash și Delia petrecuseră ultimii zece ani – de când compania de producție a lui Dash dăduse lovitura cu un show în prime-time în care celebrități se deghizau în americani „obișnuiți” și trăiau printre aceștia timp de șase luni – încercând să pună în balanță faima și banii cu valorile esențiale ale familiei și studiului pe care amândoi le respectau mult. Era vorba de o calibrare continuă.

Balanța fusese echilibrată în cea mai mare parte. Desigur, Crash era puțin cam răsfățat și cam rebel, în timp ce Kiera avea probleme cu depresia, dar asta părea o normă în ziua de azi. Ca pereche, Dash și Delia nu puteau fi mai apropiați decât atât. De aceea astfel de seri – când fiul dădea un mic party la parter și părinții se bucurau fiecare de tăcerea celuilalt – însemnau atât de mult pentru ei.

Lui Dash îi plăcea. Se bucura. Ar fi vrut să-și petreacă așa tot restul zilelor.

Dar nu putu.

Cineva ciocăni la ușa bibliotecii. Gavin Chambers, un fost colonel de Marină care lucra acum în domeniul mereu în expansiune al securității private, pătrunse înainte ca Dash să-i poată spune „Intră”. Chambers continua să arate ca un militar – părul tuns perie, postura bățoasă, privirea

fixă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dash.

Chambers se uită la Delia ca și cum ar fi fost mai bine ca doamna să plece. Dash se încruntă. Delia nu se clinti.

— Continuă, zise Dash.

— Tocmai s-a transmis la televizor, rosti Chambers. A dispărut o fată. Se numește Naomi Pine.

Dash se uită la Delia, care ridică din umeri.

— Și?

— Naomi este colegă de școală cu Crash. Au cursuri comune.

— Tot nu înțeleg…

— Ea comunica cu fiul dumneavoastră. În general prin SMS-uri. Iar jurnalista care tocmai a anunțat dispariția ei este Hester Crimstein. Nepotul ei, Matthew, este jos cu Crash.

Delia lăsă deoparte lucrările studenților.

— Tot nu văd ce treabă avem noi, colonele.

— Nici eu, spuse Chambers.

— Deci?

— … încă. Apoi, pentru a sublinia, repetă propoziția: Nici eu nu văd încă. Stătea în poziție de drepți și privea drept înainte. Cu tot respectul, eu nu cred în coincidențe, mai ales acum.

— Și ce crezi că ar trebui să facem?

— Cred că trebuie să stăm de vorbă cu fiul dumneavoastră și să ne dăm seama care este relația lui cu Naomi…

Îi sună telefonul. Îl duse smucit la ureche, aproape ca și când ar fi salutat un ofițer superior:

— Da?

După câteva secunde, Gavin Chambers puse telefonul în buzunar.

— Nu părăsiți încăperea, le zise. A avut loc un incident.

•••

Grăbindu-se pe Skyline Drive către Conacul Maynard – Doamne, ce nume pompos! –, Wilde spera să simtă vibrația telefonului cu alt SMS de la Matthew.

Nu se întâmplă.

Ultimul SMS îi tot revenea în minte, sâcâindu-l: **Ceva e nașpa.**

Poate că Wilde nu se lua după instincte – așa îi spusese lui Hester –, dar

când viră pe drumul spre conac, toate instinctele îi ziceau că ar trebui să acorde atenție acestui SMS.

Ceva e nașpa.

Conacul Maynard se afla în mijlocul a douăsprezece hectare de munte revendicate de indienii Ramapough. Existau grajduri pentru doisprezece cai, o pistă de curse hipice cu obstacole, o piscină, un teren de tenis și cine mai știe câte altele. Piesa centrală era un enorm castel georgian în stil neoclasic, construit de un magnat al petrolului din tumultuoșii ani 1920. Întreținerea proprietății cu treizeci și cinci de camere trebuie să fi fost exorbitantă, căci conacul căzuse în paragină timp de aproape un sfert de secol, până când Dash Maynard, mega-producător de televiziune și proprietar de posturi TV prin cablu, și soția sa Delia se mutaseră acolo și readuseseră locului splendoarea de odinioară, ba chiar mai mult.

De la poarta ornamentată la care Wilde trebui să se oprească și până la conac mai erau cam patru sute de metri de suit pe munte. Putea vedea în depărtare câteva lumini, dar cam atât. Apăsă butonul interfonului în timp ce își verifica telefonul, sperând că poate nu simțise vibrațiile.

Nimic de la Matthew.

Mai trimise un SMS: *Sunt la poartă.*

— Vă putem ajuta? se auzi din interfon.

Wilde scoase permisul de conducere. Îl ridică în fața videocamerei.

— Am venit după Matthew Crimstein.

Tăcere.

— Matthew e prieten cu Crash.

— Care este relația dumneavoastră cu el?

— Cu Matthew?

— Da.

Curioasă întrebare.

— Sunt nașul lui.

— Și care este scopul vizitei dumneavoastră?

— Am venit să-l iau acasă.

— A venit cu mașina lui Mason Perdue. Ni s-a spus că va pleca tot cu el.

— Ei bine, planul s-a schimbat.

Tăcere.

— Alo? făcu Wilde.
— O clipă, vă rog.
Timpul trecu.
Wilde apăsă din nou butonul interfonului.
Niciun răspuns.
Puse degetul pe buton și-l ținu apăsat.
Nimic.
Căută fire pe lângă poartă. Nu văzu nimic. Gardul nu era electrificat. Asta era bine. Era înalt și cu țepi deasupra, dar nu reprezentau o problemă. Existau videocamere de supraveghere, desigur, o mulțime. Nici ele nu reprezentau o problemă pentru el. Ba chiar dorea să fie văzut.
Wilde parcă mașina și coborî. Cercetă poarta din ochi. Estimă o înălțime de trei metri și jumătate. Barele erau distanțate la cincisprezece centimetri. Linia verticală de unire a celor două jumătăți ale porții metalice putea fi calea. Bara mai groasă. Să pornească din alergare, să se cațăre și să sară peste. Wilde își petrecuse toată viața cățărându-se – munți, copaci, stânci, ziduri, în copilărie, în civilie, în armată. Poarta aceea, chiar și cu țepușele de deasupra fiecărei bare, nu avea să-i opună prea multă rezistență.
Făcu doi pași mari spre poartă, când auzi vocea din interfon:
— Opriți-vă. Nu…
Nu mai auzi continuarea.
Wilde sări și atinse cu piciorul bara la mijlocul saltului. Se ridică, ca și când ar fi alergat pe verticală, prinse barele cu ambele mâini și îndoi picioarele. Se răsuci, dădu drumul mâinii stângi și împinse în picioare. Tălpile pantofilor atinseră barele pe partea cealaltă, încetinindu-i alunecarea. Își dădu drumul și ateriză pe pământ în timp ce două mașini se grăbeau către el.
Nu o mașină. Două.
Părea o măsură exagerată.
Sau poate nu. Dash Maynard apăruse de curând la știri. Se zvonea – un zvon pe care producătorul îl negase cu fermitate – că-i filmase în totalitate pe participanții la emisiunile lor, inclusiv conversațiile din cabine. Se mai zvonea și că înregistrările acelea puteau distruge carierele multor celebrități și politicieni de top, cel mai important fiind fostul guru al dezvoltării personale și actual senator SUA Rusty Eggers, tiranul în devenire care câștiga teren în candidatura la președinția țării.

Ambele mașini își ațintiră farurile pe Wilde și opriră în scrâșnet de roți. Ieșiră patru bărbați, câte doi din fiecare autovehicul. Wilde rămase cu mâinile la vedere. Ultimul lucru pe care îl dorea era ca vreunul dintre ei să facă o prostie.

Cei doi din stânga lui, niște țipi masivi, porniră spre el. Amândoi aveau piepturile umflate și legănau brațele cu cam multă lăudăroșenie de masculi. Unul purta un hanorac cu glugă. Celălalt, cu șuvițe decolorate în părul prins la spate ca al lui Thor, purta un sacou care îi venea prost.

Îi venea prost, observă Wilde, pentru că avea un toc de pistol sub brațul stâng.

Wilde cunoscuse prea mulți indivizi precum cei doi. Nu reprezentau o problemă, cu excepția armei. Rămase pe loc, cântărind opțiunile, însă bărbatul care coborî din mașina din dreapta – păr grizonant tuns scurt, ținută militară – ridică o mână și-i opri pe ceilalți. Era clar șeful.

— Salut! strigă Păr Grizonant. Frumoasă săritură.

— Mulțumesc.

— Vă rog să rămâneți cu mâinile la vedere.

— Nu sunt înarmat.

— Nu vă putem lăsa să mergeți mai departe.

— Nu mă interesează să merg mai departe, zise Wilde. Am venit după finul meu, Matthew Crimstein.

— Înțeleg, dar avem politica noastră.

— Politică?

— Toți minorii care au venit aici în seara asta au trebuit să ne informeze cum vor pleca, începu Păr Grizonant cu vocea rațiunii. Le-am explicat clar că nu se permite intrarea nimănui decât dacă sunt invitați în mod special sau examinați minuțios. Matthew Crimstein a venit cu Mason Perdue. Matthew a spus că va pleca tot cu el. Și acum dumneavoastră apăreți neanunțat…

Desfăcu brațele – nu doar vocea rațiunii, ci de-a dreptul întruchiparea ei.

— Ne înțelegeți dilema?

— Contactați-l pe Matthew.

— Politica noastră nu ne permite să tulburăm reuniunile sociale.

— Aveți multe politici, remarcă Wilde.

— Ajută la menținerea ordinii.

— Vreau să-l văd pe finul meu.

— Mă tem că asta nu va fi posibil acum. Poarta din spatele lui Wilde se

deschise. Acum vă rog să plecați.

— Mda, asta n-o să se întâmple.

Păr Grizonant păru să zâmbească.

— Vă mai rog o dată.

— Matthew mi-a trimis un SMS să vin să-l iau acum. Așa că asta voi face.

— Dacă vă întoarceți de cealaltă parte a porții…

— Repet, asta n-o să se întâmple.

Tipilor masivi nu le plăcea atitudinea lui Wilde. Își încrețiră sprâncenele enorme. Thor cel Vopsit se întoarse către Păr Grizonant, sperând să obțină permisiunea să treacă la nivelul următor.

— Nu aveți nicio bază legală, domnule Wilde.

Folosirea numelui îl descumpăni, dar numai pentru o fracțiune de secundă. Doar își arătase la poartă permisul de conducere.

— Nu sunteți tatăl băiatului, nu-i așa?

Păr Grizonant zâmbi. Cunoștea răspunsul, mai în amănunt decât faptul că Wilde era nașul lui Matthew, ceea ce însemna că știa ceva din poveste.

— Mai precis, sunteți un intrus care a escaladat fraudulos gardul domeniului nostru.

Bărbații se mai apropiară un pas. Wilde privea drept în față, la șef, dar cu coada ochiului îl văzu pe Thor furișându-se mai aproape, ghemuit ca și când ar fi fost un ninja invizibil. Wilde nu-și clinti privirea.

Păr Grizonant zise:

— Avem dreptul să reacționăm cu forță fizică la amenințarea dumneavoastră.

Așadar, ajunseseră pe marginea îngustă a prăpastiei de pe care atât de mulți bărbați din cursul istoriei omenirii alunecaseră, ca să plonjeze în violență sângeroasă. Wilde încă nu credea că se va ajunge acolo, că ei ar fi riscat un incident major care putea să ajungă la știri sau pe rețelele de socializare și să retrezească cine știe ce polemică abia înăbușită. Însă n-avea de unde să știe. Asta era treaba cu prăpastia. Era alunecoasă. Cele mai bune planuri merg cu adevărat prost.

Omul poate fi bun sau rău, nu asta era problema. Problema era că omul arareori ia în considerare consecințele acțiunilor sale.

Pe scurt, omul este adesea pur și simplu neghiob.

În momentul acela, totul se schimbă.

La început, numai Wilde sesiză schimbarea. Pentru câteva clipe, cunoașterea fu a lui și numai a lui. Două secunde, poate trei, nu mai mult. Apoi, era perfect conștient de asta, avantajul respectiv – și schimbarea ar fi fost, spera el, un avantaj – n-ar mai fi avut nicio importanță.

Wilde simți ceea ce ajunsese să numească Tulburarea.

Unii o numeau semn, sau intuiție, sau premoniție, ceva ce conferea un aer supranatural capacităților sale și așa sporite. Dar nu era așa. Nu tocmai. Timp de milenii, omul se adaptase și la bune, și la rele. Un exemplu recent: navigația de tip GPS. Studiile arată că unele părți ale creierului nostru – hipocampul (zona folosită la orientare) și cortexul prefrontal (asociat cu planificarea) – se modifică deja, poate chiar se atrofiază, pentru că acum ne bazăm pe GPS. Acest lucru s-a întâmplat în câțiva ani. Să ne gândim la întreaga întindere a istoriei umanității, la viața în peșteri și în păduri, dormind (la figurat) cu un ochi deschis, fără protecție, conduși de instinctul nostru primitiv de supraviețuire, apoi să ne gândim la cum s-a înmuiat și s-a erodat acest instinct în decursul anilor odată cu apariția caselor, a ușilor încuiate și a compromisurilor civilizației. Dar Wilde nu avusese parte de ele, întrucât el crescuse cu acele instincte primitive gata trezite, încă înainte să poată vorbi, el înțelesese că un prădător poate ataca în orice moment. Învățase s-o simtă, să fie acordat la orice fel de Tulburare.

Desigur asta se poate observa încă și acum în natură, la animalele cu auz, miros sau văz supersensibil, ce fug înainte de apropierea pericolului. Wilde avea aceeași abilitate.

Auzi sunetul. Nimeni altcineva nu-l auzise. Nu încă.

Era doar un foșnet. Atâta tot. Însă cineva alerga spre ei. Probabil mai multe persoane. Cineva era în pericol și fugea. Altcineva îl urmărea.

Fără să-și dezlipească privirea de la Păr Grizonant, Wilde se apropie infim de Thor. Voia să se afle cât mai aproape posibil de omul înarmat.

Peste nu mai mult de o secundă, Wilde auzi țipătul:

— Ajutor!

Matthew.

În clipa aceea, Wilde trebui să se lupte cu toate instinctele sale și să lase pregătirea să preia controlul. Instinctul îi spunea să alerge în direcția strigătului finului său. Aceea ar fi fost reacția naturală. Dar el se pregătise pentru un asemenea moment. Țipătul, care venise din spatele lui Păr Grizonant, de pe panta din direcția casei, îi făcu pe toți să întoarcă privirile.

Și asta era ceva natural și de așteptat. Dacă nu te așteptai la posibilitatea unui strigăt, nu te puteai împiedica să reacționezi.

Thor întoarse, de asemenea, capul spre țipătul lui Matthew.

În partea opusă lui Wilde.

Aceea fusese toată deschiderea de care avusese nevoie Wilde. Îi luă o secundă, nu mai mult. Rotindu-se cu cotul stâng deja pregătit, îl izbi pe Thor în tâmplă. Înainte ca bărbatul să se prăbușească, își vârî mâna dreaptă prin deschizătura sacoului său. Degetele găsiră patul pistolului în tocul de sub brațul lui Thor.

Când Matthew strigă a doua oară „Ajutor!", Thor era la pământ și Wilde ridicase pistolul și mișca țeava între Păr Grizonant și ceilalți doi bărbați.

— Ajunge să respirați greșit și v-am împușcat.

De pe jos, Thor mârâi și se aruncă spre el. Wilde îl lovi cu piciorul în cap. Zgomotul pașilor pe alee se apropia. Pentru o clipă așteptară toți. Matthew dădu colțul, părând că aleargă să-și salveze viața, urmat la mică distanță de doi băieți.

Matthew se opri și o expresie de nedumerire îi trecu peste față. Ceilalți adolescenți făcură la fel.

— Ieși pe poartă, îi zise Wilde lui Matthew. Urcă-te în mașină.

— Dar…

— Fă-o.

Unul dintre băieți zise:

— Ne jucam, asta-i tot. Spune-i, Matthew. Spune-i că ne jucam.

Ținând mâinile ridicate, Păr Grizonant se așeză în fața băiatului care vorbise.

— Stai în spatele meu, Crash.

— E doar o joacă, zise Crash.

— O joacă, repetă Wilde.

— Mda, se numește Craniul de la Miezul Nopții. Arătă spre inelul cu craniul zâmbitor de pe deget. E ca leapșa pe timp de noapte. Spune-i, Matthew.

Matthew nu se clinti. Ochii îi sclipeau de lacrimi. În depărtare, Wilde auzi cum pornește motorul unei mașini. Întăriri.

— Matthew, în mașină, acum!

Adolescentul se smulse din paralizie și se grăbi spre poartă. Mergând cu spatele ca să țină pistolul ațintit spre ei, Wilde făcu la fel. Era cu ochii pe

Păr Grizonant. El era șeful. Ceilalți n-ar fi făcut nicio mișcare fără acceptul lui. Păr Grizonant încuviință din cap ca și când ar fi zis: „E-n regulă, plecați, noi nu vă oprim”.

Zece secunde mai târziu, Wilde demara cu Matthew pe scaunul de alături.

CAPITOLUL 9

Hester se întorsese în limuzină când văzu apelurile.

Se așteptase la ele. Nu poți arunca o astfel de bombă despre o fată dispărută fără să te aștepți să explodeze ceva. De fapt, asta și spera – că cineva va ieși în față, va acționa în vreun fel, va comite o greșeală sau ceva, astfel încât să se afle ce se întâmplase în realitate. Acum, adunând toate aspectele pro și contra, toate opțiunile și posibilitățile, Hester bănuia că fata fugise de acasă și probabil se gândea la sinucidere. Ea nu era prea rece și analitică, dar dacă fapta teribilă se petrecuse deja, ei bine, nimeni nu mai putea face nimic. Dar dacă Naomi luase pastile, de exemplu, sau își tăiase venele, sau dacă se dusese pe acoperișul unui bloc-turn sau pe un pod, atunci asta era cea mai bună șansă de a fi salvată.

Însă – fiindcă trebuia să vezi ambele laturi – presiunea lui Hester putea provoca exact contrarul. Era posibil ca fata să se panicheze și să acționeze sau, dacă era reținută, răpitorii puteau recurge la violență. Hester înțelegea riscurile, dar nu era o femeie care să aprecieze lipsa de acțiune.

Identitatea primului apel pe care îl preluă era ȘEF POLIȚIE WESTVILLE. „Trebuie să fie Oren”, se gândi.

— Ai fost rapid, spuse Hester.

— Poftim?

— Sunt flatată, însă data viitoare așteaptă câteva zile. Te face să pari disperat.

— Păi, sunt disperat. Ce naiba a fost știrea aia, Hester?

— Ai văzut? Îți mulțumesc că ești fan.

— Ți se pare că am chef de așa ceva?

— Ceva nu-i în regulă cu dispariția lui Naomi.

— Atunci ar fi trebuit să vii la mine.

— Am venit, îți amintești?

— Tocmai. Ce s-a schimbat?

— Tatăl ei a zis că Naomi era cu maică-sa. Mama a spus că nu era cu ea. Profesoara…

— Stai așa, deci ai vorbit cu profesoara ei.

— Profesoară de arte plastice, consilier sau ceva de genul ăsta. Nu mai țin minte. Ava nu știu-cum.

— Când ai avut timp să vorbești cu ea?

Partea asta n-avea să meargă prea ușor.

— N-am vorbit eu, ci Wilde.

Tăcere.

— Oren?

— L-ai implicat pe Wilde în asta?

— Uite ce e, probabil ar fi trebuit să te pun în temă înainte de a intra în emisie…

— Probabil?

— … dar am avut un presentiment urât. Ar trebui să aloci ceva resurse.

Tăcere.

— Oren?

— Matthew te-a pus să faci asta. De ce?

De data asta tăcu Hester.

— Indiferent ce ascunde nepotul tău, acum trebuie să recunoască sincer. Știi asta.

•••

În timp ce se îndepărtau în viteză de Conacul Maynard, Wilde întrebă:

— Ce s-a-ntâmplat?

— E așa cum a spus Crash, rosti Matthew cu un fior. Încă încerca să-și recapete răsuflarea. Jucam un joc.

— Ai de gând să mă minți?

Matthew clipi ascunzându-și lacrimile.

— Să nu-i zici mamei.

— N-o să-i spun.

— Bine.

— Pentru c-o să-i spui tu.

— În niciun caz. Crede-mă, nu-i putem spune.

— Scuză-mă, dar așa n-o să meargă.

— Atunci nu-ți zic nimic.

— Ba da, Matthew. O să-mi povestești ce s-a întâmplat. Apoi o să mergem să-i spunem mamei tale.

Băiatul lăsă capul în jos.
— Matthew?
— Bine.
— Așadar, ce s-a întâmplat?
— Știai ce are de gând să facă Nana?
— Să facă?
— A vorbit în direct despre Naomi. Le-a zis tuturor c-a dispărut.
Wilde se întrebase care avea să fie următoarea ei mișcare. Hester își făcuse griji despre înfundarea pistelor. Ce mod mai bun exista ca să agite apele?
— Ce a spus?
— N-am prea înțeles. În schimb, au auzit Crash, Kyle și ceilalți.
— Și s-au înfuriat?
Matthew începu să clipească repede.
— Matthew?
— Crash mi-a tras una în boașe.
Alte lacrimi inundară ochii băiatului. Câteva se scurseră.
Wilde simți cum i se încordează mâinile pe volan.
— Voiau să afle ce i-am zis. M-am rostogolit pe jos. Când am putut, am fugit.
— Acum ești bine?
— Da.
— Vrei să te duc la un doctor?
— Nu, deși presupun c-o să mă doară puțin.
— Cel mai probabil. Crash are ceva de-a face cu Naomi?
— Nu știu. E…
— Ce e?
— Să nu spui nimănui, da? Despre Naomi. Despre seara asta.
— Am vorbit deja despre asta, Matthew.
— O să mă gândesc eu cum să-i zic mamei. Dar mâine, bine? În seara asta nu vreau să spun nimic.
Intrând pe strada lui Matthew, auziră sunetul unei sirene și girofarul unei mașini de poliție se aprinse. Un glas prin portavoce somă:
— Trageți imediat pe dreapta.
Se aflau chiar pe strada care ducea la casă, la cel mult două sute de metri, așa că Wilde făcu semn pe geam că urma să meargă până acolo. Mașina

porni din nou sirena și veni în dreptul lor.

Glasul familiar din portavoce – amândoi îl cunoșteau pe Oren Carmichael – strigă pe un ton ce nu lăsa loc de replică:

— Imediat!

Spre surprinderea lui Wilde, Oren le tăie calea, forțându-i să oprească lângă bordură. Deschise portiera și se apropie de ei. Până să ajungă, Wilde coborâse deja geamul.

— Ce naiba, Oren! Doar știi că noi locuim aici.

Oren înălță o sprânceană:

— Noi?

„O greșeală”, gândi Wilde.

— Adică Matthew, mașina asta. Știi ce vreau să zic.

Oren se uită în interiorul mașinii. Îi făcu semn din cap lui Matthew. Băiatul rosti:

— Salut, șefu’.

— De unde vii, băiete?

Wilde răspunse:

— De la Conacul Maynard.

— Ce căutai acolo?

— De ce te interesează? contracară Wilde.

Oren îl ignoră.

— Băiete?

— Am fost la un party, spuse Matthew.

Acum Oren se uită mai atent la băiat.

— Nu arăți prea bine, Matthew.

— Sunt bine.

— Precis?

Wilde nu era sigur dacă ar fi trebuit să-i relateze sau nu lui Oren despre incidentul de la conac. Înainte să aibă vreo șansă să zică ceva, Matthew vorbi:

— Sunt bine, dom’ antrenor. Jucam Craniul de la Miezul Nopții.

— Ce-i aia?

— E ceva ca leapșa. Alergăm pe afară. De aia arăt așa.

Oren Carmichael se încruntă. Îi aruncă o privire lui Wilde. Bărbatul nu se clinti. Apoi Oren întrebă:

— De ce i-ai cerut bunicii tale s-o caute pe Naomi Pine?

„Aha”, gândi Wilde, „asta explică oprirea neașteptată”. Oren voia să-l încolțească pe Matthew singur – departe atât de mama, cât și de bunica lui, două avocate renumite –, ca să obțină răspunsuri mai puțin evazive.

— Nu răspunde, spuse Wilde.

Lui Oren nu-i plăcu.

— Poftim?

— I-am zis să nu răspundă.

— N-ai nicio autoritate aici, Wilde.

— Mda, am tot auzit asta în cursul serii. Dar nu te las să-l interoghezi fără să fie de față mama lui.

— Nu știu unde este Naomi! răbufni Matthew. Ăsta-i adevărul.

— Atunci de ce i-ai cerut bunicii tale s-o găsească?

— Îmi fac griji pentru ea, da? N-a mai venit la școală și…

— Și?

Wilde interveni:

— Matthew, nu mai spune niciun cuvânt.

— Și copiii se luau de ea, asta-i tot.

— Tu ești unul dintre copiii ăia, Matthew?

Wilde ridică mâna.

— Bine, gata. Conversația asta s-a încheiat.

— Pe naiba…

Wilde reporni mașina.

— Oprește imediat motorul! se răsti Oren.

— Suntem acuzați de ceva?

— Nu.

— Atunci ne vedem de drum. Dacă vrei, ne poți urma până acasă la Matthew.

•••

Dar Oren nu îi urmă.

Când Wilde intră pe aleea Lailei, ușa de la intrare se deschise. Era deja întuneric, însă în lumina ce răzbătea din casă, Wilde distinse silueta femeii din cadrul ușii. Ridică mâna și o flutură timid. Apropiindu-se, Wilde și Matthew văzură că Laila ținea în mână un telefon mobil.

— Te caută cineva, îi spuse lui Wilde. Apoi adăugă: Pe telefonul meu.

Bărbatul încuviință din cap și ea îi dădu aparatul. Îl duse la ureche.

— Totul e-n regulă?

Era Păr Grizonant. Wilde nu fu surprins. Probabil văzuseră numărul de înmatriculare al mașinii. Tipii cu asemenea posibilități n-ar fi trebuit să aibă dificultăți în aflarea unui nume, a unei adrese, a numerelor de telefon. Laila era posesoarea mașinii, așa că pe numărul ei ar încerca să sune.

— Presupun că da, zise Wilde.

— Crash s-a comportat nepotrivit.

— Mda.

— Băiatul e foarte stresat. Sper că înțelegeți.

— A dispărut o fată.

— El nu știe nimic despre ea.

— Atunci de ce e stresat?

— Din alte motive.

— Pot să întreb cum vă numiți?

— De ce?

— Pentru că dumneavoastră știți numele meu.

Urmă o pauză.

— Gavin Chambers.

— Chambers Security? Colonelul Chambers?

— Colonel în retragere, da.

„Uau”, gândi Wilde. Familia Maynard nu se-ncurcă când vine vorba de securitate. Se gândi să se îndepărteze pentru ca Laila să nu audă, dar după expresia de pe fața ei n-ar fi făcut decât să îngreuneze lucrurile.

— Știți ce i-a făcut Crash lui Matthew, domnule colonel?

Auzind asta, ochii Lailei se măriră.

— Avem camere video în zona subsolului, răspunse Gavin.

— Deci ați văzut?

— Am văzut. Din păcate, înregistrarea respectivă nu mai există. A fost ștearsă din greșeală. Știți cum merg lucrurile.

— Știu.

— Veți accepta scuzele noastre?

— Nu eu am fost cel atacat.

— Atunci, o să i le transmiteți tânărului Matthew?

Wilde nu spuse nimic.

— Treaba mea este să asigur siguranța familiei Maynard, domnule Wilde. Aici e vorba de mai mult decât de o încăierare între adolescenți.

— Cum ar fi?

Chambers nu răspunse.

— Știu că sunteți bun în ceea ce faceți. Dar și eu sunt bun. Și am resurse vaste. Dacă se ajunge la un conflict între noi, probabil că nu se va termina bine. Vor exista pagube colaterale. M-am făcut înțeles?

Wilde se uită la Laila și la Matthew. Pagubele colaterale.

— Nu sunt fan al amenințărilor, colonele.

— Niciunul dintre noi nu vrea să-și petreacă viața privind peste umăr, corect?

— Corect.

— Din acest motiv, vă întind o mână prietenească.

— Prietenească sună puțin cam mult.

— De acord. Mai degrabă, cum zic francezii, *détente.* Apropo, puteți păstra pistolul. Avem destule. Noapte bună, domnule Wilde.

Închise.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Laila.

Wilde îi restitui telefonul. Mintea îi alerga nebunește. Amenințarea directă – cea care îl îngrijorase cel mai mult – era că oamenii lui Maynard vor veni după ei. Pe moment, amenințarea aceea părea neutralizată. Matthew era acasă. Se afla în siguranță. Astfel că Wilde își îndreptă din nou atenția spre Naomi Pine.

Tatăl fetei îi zisese lui Hester că Naomi se afla la mama ei. O minciună. Ca atare, părea evident că tatăl era punctul de plecare.

— Telefonul ăla a avut cumva de-a face cu Naomi Pine? întrebă Laila.

Matthew scoase un mârâit vag.

— Știi despre asta?

— Toată lumea știe. După anunțul bunicii tale, școala a trimis un mesaj de urgență. Toate grupurile de părinți de pe rețelele sociale au intrat în alertă. Vreți să-mi spuneți despre ce-i vorba, vă rog?

— O să-ți povestească Matthew, zise Wilde aruncându-i cheile mașinii. Eu trebuie să plec.

— Stai, unde pleci?

Ar fi durat prea mult să-i explice.

— Dacă e-n regulă, o să-ncerc să mă-ntorc.

— Wilde?

— O să-ți explice Matthew.

Se întoarse și porni să alerge spre pădure.

CAPITOLUL 10

Psihologul Anders Ericsson a introdus o teorie, popularizată de Malcolm Gladwell, conform căreia zece mii de ore de antrenament te fac expert în orice domeniu. Wilde nu era de acord, deși înțelegea atractivitatea simplității unor asemenea sloganuri încurajatoare.

Mergea iute prin pădure, cu ochii deja adaptați la întuneric. Teorii precum cea a lui Ericsson nu luau în considerare intensitatea și mediul. Wilde alergase prin astfel de păduri de când se știa. Singur. Adaptându-se. Supraviețuind. Nu fuseseră antrenamente, ci viață. Era ceva înrădăcinat. Supraviețuire. Da, orele contau și ele, totuși intensitatea conta mai mult. Imaginează-ți că nu ai de ales. Dacă mergi prin pădure de plăcere sau pentru că îi place tatălui tău, nu-i același lucru cu a fi afundat acolo cu forța, cu a avea de ales între a cunoaște bine pădurea sau a muri. Așa ceva nu se putea simula. Cineva face un experiment, vrea să vadă cum e să fii orb și își acoperă ochii – îmi pare rău, dar nu-i același lucru cu a fi orb. Poți oricând să scoți legătura de pe ochi. Este ceva voluntar, controlat și sigur. Unii antrenori le cer copiilor să joace ca și cum viața lor ar depinde de asta. Probabil sună ca un sfat motivațional, însă dacă viața ta nu ar depinde de joc – și nu depinde –, intensitatea ar păli față de situația reală.

Cei mai buni sportivi? În mintea lor e vorba despre viață și moarte. Acum imaginați-vă cât de buni ar fi ei dacă miza ar fi cu adevărat atât de ridicată.

Așa era Wilde în pădure.

Apropiindu-se de casa lui Pine, zări o mașină de poliție și trei dubițe ale posturilor de știri locale. Nu era agitație mare – nefiind totuși cea mai importantă poveste a anului dar, bineînțeles, reporterii auziseră anunțul lui Hester și în replică poliția le ceruse să se îndepărteze de casă. Wilde îl zări pe Oren Carmichael la ușa de la intrare a lui Pine, discutând cu un bărbat care trebuia să fie tatăl, Bernard Pine. Bărbatul părea supărat, nu din cauza lipsei fiicei, ci a intruziunii polițiștilor și a reporterilor. Făcea gesturi largi, iar Carmichael îi arăta palmele încercând să-l calmeze.

Telefonul lui Wilde bâzâi de două ori, indicând un SMS. Se uită și văzu că era de la Ava O’Brien.

Ai găsit-o pe Naomi?

Fu ispitit să nu răspundă. Însă nu era corect. Încă nu.

Urmă pauza cu puncte mișcătoare. Ava scrise: **Vino la mine în noaptea asta. O să las ușa descuiată.**

Alte puncte mișcătoare: **Îmi lipsești, Wilde.**

Băgă telefonul în buzunar fără să răspundă. Ava o să înțeleagă mesajul, oricât ar fi detestat el să i-l transmită în felul ăsta.

Wilde se strecură afară din pădure. Încercă să nu iasă în evidență și se îndreptă spre curtea din spate a vecinilor. Nu-l observă nimeni. Rămase ascuns. Tatăl lui Naomi puse capăt discuției cu Oren și trânti ușa. Timp de câteva secunde, Oren Carmichael nu se mișcă, de parcă s-ar fi așteptat ca ușa să se redeschidă. Nu se întâmplă; se întoarse și se îndreptă spre mașină. Acolo îl întâmpină alt polițist, unul mult mai tânăr.

— Ține presa la distanță, spuse Carmichael.

— Da, șefu'. Intrăm?

Oren se încruntă.

— Să intrăm?

— Adică să percheziționăm casa.

— Tatăl ei a zis că-i în siguranță.

— Dar la TV…

— Un anunț la televiziune nu-i o dovadă! se răsti Oren. Alungă presa de aici.

— Da, șefu'.

Când tinerelul plecă, Wilde nu mai văzu niciun pericol. Se ridică și se apropie de mașină. Pentru că se săturase de degete încordate pe trăgaci, strigă imediat ce intră în raza vizuală a bătrânului polițist:

— Oren?

Carmichael se întoarse. Când văzu cine era, se îmbufnă.

— Wilde? Ce cauți aici?

— Ce-a spus tatăl despre Naomi?

— Nu-i treaba ta, nu?

— Știi că a mințit-o pe Hester, nu-i așa?

Oren Carmichael oftă.

— De ce naiba te-a amestecat Hester și pe tine în treaba asta?

— Tatăl i-a zis lui Hester că Naomi e la mama ei.

— Poate că așa și este.
— Asta ți-a spus acum?
— A insistat că fata e în siguranță. Mi-a cerut să-i respect intimitatea.
— Și o să faci asta?
— Niciunul dintre părinți n-a declarat-o oficial dispărută.
— Deci?
— E aproape miezul nopții. Vrei să sparg ușa aia?
— Naomi ar putea fi în pericol.
— Și tu crezi că a omorât-o tatăl ei?
Wilde nu răspunse.
— Exact, zise Oren, evident obosit de toată povestea. E vorba despre o fată care a mai fugit de-acasă. Știi ce cred eu? Că asta-i explicația.
— Poate e ceva mai rău.
Oren se așeză la volan.
— Dacă-i adevărat, vom afla în cele din urmă. Ridică ochii. Du-te acasă, Wilde.
Plecă și Wilde se întoarse în pădure. Se opri în spatele primului copac și-și trase o cagulă subțire neagră, care îi acoperea toată fața, mai puțin ochii. O ținea mereu la el. Acum existau mai multe videocamere de supraveghere decât oameni. Sau cel puțin așa părea. Nu se știe niciodată. Așa că Wilde, care prețuia intimitatea într-o lume lipsită de intimitate, era întotdeauna pregătit.
Când mașina de poliție a lui Oren se îndepărtă, Wilde ocoli și ajunse în spatele casei lui Pine. Luminile erau aprinse în bucătărie, într-un dormitor de la etaj și în pivniță. În copilărie, el pătrunsese în nenumărate case de lângă lac și în cabane de vacanță. Învățase să le studieze în liniște, să le înconjoare, să verifice aleile și luminile, să vadă dacă e cineva înăuntru. Ca să pătrundă, căuta uși sau ferestre descuiate (surprinzător cât de simplu era uneori), abia apoi recurgea la alte mijloace. Dacă lacătele erau prea mari sau sistemele de alarmă prea complicate, tânărul Wilde căuta altă casă. De cele mai multe ori, chiar și în copilărie, știuse cum să nu lase nicio urmă a trecerii lui pe acolo. Dacă, de exemplu, dormea într-un pat, se asigura că în dimineața următoare îl făcea cu grijă. Dacă mânca din alimente sau avea nevoie de provizii, se asigura să nu consume sau să nu fure prea mult, astfel încât proprietarii să nu bage de seamă.
Îl învățase cineva asta pe când era prea mic pentru a mai ține minte? Sau

era instinctiv? Nu știa. În cele din urmă, omul este un animal. Animalul face ceea ce trebuie să facă pentru a supraviețui.

Probabil asta era tot.

Telefonul îi bâzâi în buzunar. Era dintre cele cu cartelă. Doar din astea folosea și niciodată mai mult de o săptămână sau două. Pe timpul nopții îl închidea. Nu-l lua cu el – știa că, chiar și când telefonul era închis, tot era posibil să i se ia urma – și de obicei îl lăsa îngropat într-o cutie de oțel lângă drum.

Era Hester.

— Ești cu Laila?

— Nu.

— Unde ești?

— Supraveghez casa lui Naomi.

— Ai vreun plan?

— Am.

— Spune-mi.

— Nu vrei să știi.

Wilde închise și se mai apropie puțin de casă. Multe locuințe aveau acum senzori de mișcare cu lămpi ce se aprindeau când te apropiai. Dacă s-ar fi întâmplat așa, ar fi alergat pur și simplu înapoi în pădure. Nicio problemă. Nu se aprinse însă nicio lumină. Bun! Rămase aproape de casă. Cu cât era mai aproape de zid, cu atât existau mai puține șanse să fie văzut.

Verifică fereastra bucătăriei. Bernard Pine, tatăl lui Naomi, stătea la masă și se juca la telefonul mobil. Părea agitat. Wilde înconjură locuința și trase cu ochiul prin ferestrele de la parter. În casă nu mai era nimeni, nu se vedea nicio altă mișcare.

Se aplecă și verifică ferestrele subsolului. Storurile erau trase peste tot și erau complet opace, totuși Wilde observă o sclipire argintie de lumină.

Poate era cineva acolo jos?

Nu-i fu greu să se cațăre la etaj. Îl îngrijora streașina, nu știa dacă îi putea susține greutatea, însă decise să riște. Pe un coridor se vedea o lumină ce părea să vină din dormitorul tatălui. Sui până la fereastra din spate de pe colț, puse palmele pe geam și se uită printre ele în cameră.

Un monitor de computer pe care dansau liniile unui protector de ecran constituia singura sursă de lumină. Pereții erau goi. Nu existau postere cu idoli ai adolescenților, trupe rock sau orice alte clișee pe care le-ai aștepta

din partea unei tinere, cu excepția, poate, a patului, care era foarte jos și acoperit cu animale de pluș – zeci, poate sute, de diferite mărimi și culori, majoritatea ursuleți, dar și girafe, maimuțe, pinguini și elefanți. Era greu de înțeles cum ar fi încăput Naomi printre ele. Poate se arunca pe pat, ca și cum ar fi trăit într-unul dintre automatele cu clești de prindere a jucăriilor.

Naomi nu avea frați sau surori, așa că Wilde era destul de sigur că aceea era camera fetei.

Fereastra avea un cadru mobil de plastic cu blocator. Siguranța obișnuită pentru camerele de la etaj. Majoritatea hoților nu escaladează pereții ca să ajungă la etaj. Wilde era, desigur, diferit. Scotoci în buzunar și scoase un card de celuloid. Mai bun decât unul de credit. Mai flexibil. Îl strecură între ramele ferestrei și deplasă levierul. Simplu. Cinci secunde mai târziu, se afla în cameră.

Și acum?

O verificare rapidă a dulapului dezvălui următoarele: un rucsac roz Fjäliräven Kånken pe raftul de sus, haine ordonate pe umerașe, niciun umeraș gol. Ce însemna asta? Nu știa sigur. Rucsacul era gol. Dacă Naomi ar fi fugit, nu l-ar fi luat cu ea? Nu ar fi trebuit să lipsească haine?

Nimic concludent, dar interesant.

Pe vremuri, își imagină Wilde, ar fi căutat un jurnal prin sertare sau poate sub pernă, ori sub saltea, însă acum cei mai mulți adolescenți își păstrează secretele în dispozitivele electronice. Desigur, telefonul ar fi fost un loc bun de cercetat, locul în care ne depozităm viețile, iar ăsta nu era un comentariu răutăcios la adresa tineretului de azi. Și adulții fac la fel. Omenirea a renunțat la a se preface că respectă intimitatea în favoarea acestor dispozitive de dragul… greu de zis de dragul cui. Al comodității, bănuia el. Poate că legăturile erau artificiale, însă erau mai bune decât absența oricărei legături.

Dar așa ceva nu era pentru Wilde. De fapt, nici legăturile reale nu reprezentau o caracteristică a lui.

Oare poliția încercase s-o localizeze pe Naomi prin intermediul telefonului?

Probabil. Oricum, îi trimise lui Hester un SMS să încerce.

Computerul lui Naomi fusese lăsat pornit. Mișcă de mouse, temându-se că putea avea o parolă care să blocheze accesul. Nu avea. Căută în browser. Informațiile de e-mail ale fetei – nume și parolă – fuseseră salvate pentru

acces mai ușor. Ea era NaomiFlavuh, ceea ce părea dulceag și puțin trist. Mailul se deschise imediat și aproape că-și frecă mâinile, sperând că dăduse de aur. Nici pe departe. Mesajele erau perfect inofensive – teme de la școală, anunțuri nesolicitate ce conțineau reclame pentru înscrierea la facultate, cupoane și oferte de la Gap, Target și magazine necunoscute lui Wilde, cu nume ca Forever 21 și PacSun. Puștii din ziua de azi, știa asta din interacțiunile lui cu Matthew, trimit SMS-uri sau folosesc aplicații inaccesibile părinților. Nu trimit mesaje prin e-mail.

Se opri o clipă și ascultă. Nimic. Nimeni nu urca scările. Căută în istoricul browserului. Spera ca Naomi să nu-l fi golit recent.

Nu o făcuse.

Existau multe căutări pe eBay după animale de pluș. Linkuri la forumuri și domenii de interes Reddit unde se discuta despre colecționarea animalelor de pluș. Wilde întoarse capul spre pat. Animalele de pluș păreau așezate cu destulă atenție. Unele păreau să-l fixeze cu privirea. Se gândi pentru o clipă la fata care fusese sâcâită toată viața ei, cum trebuie să se fi grăbit acasă de la școală, fugind de ironii și de abuzuri, probabil aruncându-se pe pat ca să evadeze în menajeria solitară pe care și-o crease.

Gândul îl umplu de o furie surprinzătoare.

Oamenii o terorizaseră toată viața pe fata asta. Dacă cineva făcea mai mult de atât, dacă cineva mergea mai departe și o silea la un gest disperat…

Renunță să se mai gândească la toate astea și reveni la ceea ce avea de făcut. Nu-și scosese cagula. Dacă printr-o întâmplare Bernard Pine urca sau îl descoperea – ceea ce era puțin probabil –, Wilde ar fi trecut pe lângă el și ar fi fugit. Nu exista nimic după care să fie identificat. Înălțimea și constituția sa – un metru optzeci și trei, optzeci și patru de kilograme – nu ar fi oferit nicio informație.

Hopa! Succes.

Naomi făcuse cercetări despre colegii ei. Erau șase sau șapte, însă două nume ieșeau în evidență. Unul era Matthew. Celălalt era Crash Maynard. Căutările despre Matthew, dar și despre ceilalți colegi, erau superficiale și grăbite. Însemna asta ceva? Sau tinerii caută mereu pe Google informații unii despre alții? Întâlnești pe cineva și cauți pe internet lucruri despre el. Bineînțeles, Naomi îi știuse dintotdeauna pe copiii ăia. Crescuse cu ei, mersese la școală cu ei, fusese victima tachinărilor și a hărțuielilor lor.

De ce acum?

Trecu prin restul căutărilor ei pe Google. Nimic extraordinar, doar o căutare cu două cuvinte ciudate, urmată de altă căutare cu trei cuvinte ciudate:

jocul provocării
jocul provocării dispariţie

Se concentră pe cuvântul adăugat: *dispariție.*

Verifică linkurile. Începând să citească, inima începu să-i bată cu putere. Era pe la mijlocul paginilor când auzi un zgomot care îl făcu să tresară.

Pași.

Nu în apropiere. Nu veneau spre el. Asta era ciudățenia, în casă exista o singură persoană. Tatăl. Bernard Pine, care se afla în bucătărie. Pașii aceștia nu se auzeau însă dinspre bucătărie. De fapt, dacă se gândea bine, Wilde nu auzise niciun sunet de la parter de când intrase în casă.

Zgomotul pașilor era slab. Venea din interiorul casei, dar…

Wilde închise browserul și se strecură pe coridor. Privi în jos pe scări. Pașii se auzeau mai puternic. Auzi o voce. Părea a fi a lui Bernard Pine. Cu cine vorbea? Wilde nu putea distinge cuvintele. Se apropie de scară ca să poată auzi mai bine.

Ușa de sub scară se deschise brusc.

Ușa de la subsol.

Wilde se trase înapoi. Acum vocea era clară, ușor de înțeles.

— A fost dracului la știri! Femeia aia a fost și-aici. Cum adică cine? Avocata de la TV, aia care a făcut anunțul.

Bernard Pine închise în urma lui ușa de la pivniță.

— Tocmai a venit poliția. Da, șeful, Carmichael, el a bătut la ușă. Probabil încă sunt…

Wilde stătea cu spatele lipit de perete, însă riscă să arunce o privire. Bernard Pine era cu mobilul într-o mână. Cu cealaltă mână dădu la o parte o draperie și se uită în curtea din fața casei.

— Acum nu-i mai văd, nu. Dar nu pot… Carmichael poate fi puțin mai încolo, supraveghind. Au fost și cei de la știri… Poate ne urmăresc.

„Ne”? gândi Wilde.

Dacă nu cumva Pine se considera rege, „ne” se referea la mai mult de o persoană. Totuși, Wilde controlase casa. Văzuse doar un singur om.

Bernard Pine. Dacă mai era cineva acolo, exista un singur loc unde s-ar fi putut găsi.

În subsol.

— Da, Larry, știu că mi-ai spus să n-o fac, dar n-am avut de ales. Nu vreau să fiu prins. Asta-i problema acum.

Pine veni repede spre scara în capul căreia pândea Wilde. Se grăbea și sui câte două trepte odată. Bazându-se pe reflexele sale, Wilde făcu un salt în dormitorul lui Naomi și se ascunse într-un colț. Pine trecu pe lângă el fără să arunce vreo privire în camera fiicei lui.

„Subsolul”, gândi Wilde.

Nu așteptă mult. Imediat ce Pine trecu de ușă și intră în camera sa, Wilde ieși. Călcând pe toată talpa – nu în vârful degetelor, căci degetele fac zgomot –, coborî treptele. Făcu dreapta și ajunse la ușa pivniței. Încercă mânerul de tip buton și-l roti.

Deschise încet ușa, păși în interior, o închise în urma lui.

Dedesubt se vedea o lumină slabă. Wilde avea două variante. Varianta Unu: Să coboare scara silențios și să se apropie încet de ceea ce exista acolo. Varianta Doi: Să se ducă direct.

Wilde alese Varianta Doi.

Își scoase cagula și coborî treptele. Nu se ascunse. Nu se grăbi, dar nici nu trase de timp. Când ajunse la baza scării, se întoarse spre sursa de lumină.

Naomi deschise gura.

— Nu țipa, îi zise Wilde. Am venit să te ajut.

CAPITOLUL 11

Pivnița fusese finisată cu materiale ieftine. Pereții erau dintr-un fel de vinilin care imita lemnul, lipit de beton cu adeziv. Canapeaua extensibilă, la mâna a doua, era acum întinsă la dimensiunea unui pat dublu.

Și acoperită cu animale de pluș.

Naomi Pine stătea pe brațul canapelei, cu umerii gârboviți, privind în jos, astfel că părul îi atârna pe față ca o cortină. Nu era slabă, ceea ce în lumea de azi ar fi putut însemna că era supraponderală, dar Wilde nu se prea pricepea. Nu era nici drăguță, nici urâtă și cu toate că aspectul ar fi trebuit

să fie irelevant, nu era, nu în lumea reală și mai ales nu în lumea adolescenților. Așa că se uită la ea, la întreaga ei persoană, și inima i se strânse. Dacă putea fi complet obiectiv și poate despre asta era vorba în situația de față, Naomi Pine arăta, mai presus de orice, ca o țintă ușoară. Asta era senzația. Unii oameni arată deștepți, tâmpiți, puternici, cruzi, neputincioși, curajoși sau într-un fel anume. Naomi părea mereu gata să se ploconească, ca și cum ar fi implorat lumea să n-o lovească, iar asta făcea lumea să-i râdă în față.

— Te cunosc, spuse Naomi. Ești băiatul din pădure.

Nu era chiar exact. Sau poate era.

— Te cheamă Wilde, nu-i așa?

— Da.

— Ești sperietoarea noastră, să știi.

Wilde nu zise nimic.

— Părinții îi avertizează pe copii să nu se ducă în pădure, pentru c-o să-i prindă Omul Sălbatic și o să-i mănânce sau cine știe ce-o să le facă. Iar când copiii spun povești de groază sau încearcă să se sperie unul pe celălalt, tu ești starul spectacolului.

— Grozav, făcu Wilde. Ți-e frică de mine?

— Nu.

— De ce?

— Sunt atrasă de marginalizați.

Bărbatul încercă să zâmbească.

— Și eu.

— Ai citit *Să ucizi o pasăre cântătoare*?

— Da.

— Ești un fel de Boo Radley al nostru.

— Presupun că tu ești Scout.

— Mda, așa-i, zise Naomi dându-și ochii peste cap și inima lui se strânse din nou.

— Cine-i Larry? L-am auzit pe tatăl tău vorbind la telefon.

— Unchiul meu. Locuiește în Chicago. Naomi plecă fruntea. Ai de gând să spui?

— Nu.

— Deci o să pleci pur și simplu?

— Dacă vrei tu. Wilde se apropie de ea și rosti cât putu de blând:

Provocarea.

Naomi ridică privirea spre el.

— De unde știi?

O văzuse pe computerul ei, dar își aminti că citise despre asta cu câțiva ani în urmă. Articolul o numea „Provocarea de 48 de ore”, deși ulterior fusese considerată o legendă urbană. Era un fel de joc online, dar înspăimântător. Adolescenții trebuiau să dispară intenționat, astfel încât părinții să intre în panică și să creadă că odrasla le-a fost răpită sau mai rău. Cu cât erai mai mult timp „dispărut”, cu atât acumulai mai multe puncte.

— N-are importanță, zise Wilde. Asta jucați, nu-i așa?

— Tot nu-nțeleg. De ce ai venit?

— Te căutam.

— De ce?

— Cineva și-a făcut griji.

— Cine?

Ezită. Apoi se gândi: „De ce nu?”

— Matthew Crimstein.

Fata surâse vag.

— Ca să vezi!

— Ca să vezi ce?

— Probabil se consideră vinovat. Transmite-i că n-ar trebui.

— OK.

— Vrea doar să se integreze și el.

Wilde auzi mișcare deasupra. Fără îndoială, tatăl ei.

— Ce s-a întâmplat, Naomi?

— Ai citit vreodată cărți de dezvoltare personală?

— Nu.

— Eu da. Tot timpul. Viața mea… Se opri, își reținu lacrimile, apoi clătină din cap. Oricum, în cărțile alea se vorbește mereu despre importanța unor schimbări mici. Am încercat. N-a funcționat. Toată lumea mă urăște în continuare. Știi cum e asta? Să simți în fiecare zi că ți se înnoadă stomacul fiindcă ți-e frică să mergi la școală?

— Nu. Probabil e nasol.

Fetei îi plăcu răspunsul.

— Este. Nasol de tot. Dar nu vreau să-ți fie milă de mine, bine?

— Bine.

— Promiți?

Wilde își făcu cruce cu dreapta peste inimă.

— Oricum, continuă Naomi, am hotărât s-o fac.

— Ce anume?

— Schimbarea. Fața i se lumină. Schimbarea totală. O singură mișcare, dar mare, o chestie importantă, ca să-mi șterg tot trecutul de ratată și s-o iau de la capăt. Înțelegi asta?

Bărbatul tăcu.

— Așa că da, am acceptat provocarea. Am dispărut. La început, m-am ascuns în pădure. Reuși să zâmbească. Nu-mi era deloc frică de tine.

Wilde îi întoarse zâmbetul.

— A durat două zile.

— A fost greu?

— Nu, chiar mi-a plăcut. Libertate. Singură. Știi asta, nu-i așa?

— Știu.

— La naiba, poate tu-nțelegi mai bine decât oricine. A fost ca o evadare, ca un răgaz. Vezi tu, tata nu-i omul cel mai priceput. Sunt așa, o ratată, pentru că…

— Nu ești o ratată.

Naomi îi aruncă o uitătură ce sugera că o dezamăgește faptul că el o privea de sus. Wilde ridică palmele ca și cum ar fi spus „greșeala mea".

— În orice caz, nu-i vina lui pentru toate astea. Însă nici n-a îmbunătățit lucrurile, dacă mă-nțelegi.

— Cred că da.

— Așa că, după ce am lipsit două zile, a început să trimită SMS-uri. Trebuia să meargă la poliție, ceea ce face parte din joc. Dar… mă îngrijora că începuse să bea prea mult. În fine, nu asta voiam. Așa că m-am întors acasă, chiar dacă știam că patruzeci și opt de ore nu vor fi suficiente. Atunci i-am povestit tatii ce făcusem.

Acum Wilde auzea pașii. Nu se întoarse, nu se îngrijoră.

— Și tatăl tău a hotărât să te ajute?

— S-a prins imediat. Și el crede că sunt o ratată. Naomi ridică mâna. Taci!

— OK.

— Voiam doar, mă-nțelegi, să fiu acceptată de ei. Să-i impresionez.

— Prin „ei" te referi la Crash Maynard?

— Crash, Kyle, Sutton, toți.

Wilde ar fi vrut să se lanseze într-un mic discurs despre faptul că n-ar trebui să vrei să-i impresionezi pe agresori sau că strădania de a te încadra este întotdeauna o mișcare greșită, că ar trebui să fii ceea ce ești, să-ți urmezi principiile și să te opui abuzului, dar era convins că ea îl mai auzise și ar fi părut din nou că o ia de sus. Naomi cunoștea mai bine decât el toate aspectele. Le trăise în fiecare zi. El nu. Ea spera ca mișcarea asta – Provocarea – s-o facă să pară cool și – cine știe? – poate avea dreptate. Crash și gașca lui ar fi fost probabil impresionați la revenirea ei. Poate asta ar schimba totul pentru ea.

Cine naiba era el ca să-i spună că nu va merge?

— A fost ideea tatii. Puteam pur și simplu să mă ascund aici. El doar se prefăcea îngrijorat.

— Dar poliția a apărut de-adevăratelea.

— Exact. Nu se aștepta la asta. Și nici nu putea dezvălui adevărul. Imaginează-ți dacă s-ar afla totul – ce a făcut el, ce am făcut eu. Vreau să spun că aș fi desființată la școală. Așa că acum chiar își face probleme.

Ușa pivniței se deschise. Din vârful scărilor, Bernard Pine strigă:

— Naomi?

— Totul e-n ordine, tată.

— Cu cine vorbeai, scumpo?

Zâmbetul lui Naomi era luminos acum.

— Cu un prieten.

Wilde încuviință din cap. Ar fi vrut să întrebe dacă putea face ceva, dar știa deja răspunsul. Se îndreptă spre scări. Ochii lui Bernard Pine se măriră când îl văzu.

— Cine…?

— Tocmai plecam, zise Wilde.

— E-n regulă, tată.

Wilde urcă treptele. Trecând pe lângă Bernard Pine, îi întinse mâna. Acesta i-o strânse. Wilde îi dădu o carte de vizită. Fără niciun nume, doar un număr de telefon.

— Dacă pot fi de ajutor, adăugă.

Pine aruncă o privire spre ferestre.

— Te-ar putea vedea poliția…

Wilde clătină din cap și se îndreptă către ușa din spate. Avea cagula în

mână.

— N-o să mă vadă.

Un minut mai târziu, era din nou în pădure.

•••

Pe drumul de întoarcere la casa Lailei, o sună pe Hester.

— Naomi e bine.

Îi explică.

După ce termină, Hester strigă:

— Îți bați joc de mine?

— Sunt vești bune. E în siguranță.

— Oh, grozav, super, e-n siguranță, bla-bla. În caz că ți-a scăpat, tocmai am anunțat în direct la TV c-a dispărut o adolescentă. Și acum tu-mi spui că se ascunde în propria pivniță. O să arăt ca o proastă.

— Ah.

— Ah?

— Asta-i tot ce am. Ah.

— Eu tot ce am e reputația mea. Mă rog, asta și faptul că-s arătoasă.

— O să fie bine, Hester.

Oftă.

— Mda, știu. Te-ntorci la ei acasă?

— Da.

— Îi povestești lui Matthew?

— Atât cât trebuie.

— Și o să te culci cu Laila?

Wilde nu răspunse.

— Iartă-mă, zise ea.

— Du-te să dormi, Hester.

— Și tu, Wilde.

•••

A doua zi, Naomi se întoarse la școală. Spera ca nimeni să nu-i pună prea multe întrebări. Dar îi puseră. Curând, povestea ei se fisură și adevărul – că „trișase” la jocul Provocării – ieși la lumină.

Dacă înainte școala fusese un iad pentru Naomi, ultima dezvăluire ridică iadul la puterea a zecea.

O săptămână mai târziu, Naomi Pine dispăru din nou.

Toată lumea presupuse că fugise.

După alte patru zile, fu găsit un deget retezat.

PARTEA A II-A

CAPITOLUL 12

O săptămână mai târziu

O mașină intră pe drumul lui ascuns.

Wilde știa asta pentru că întinsese o alarmă dintr-un furtun de cauciuc, dintre cele care se văd la intrările în toate benzinăriile din țară. De școală veche, dar mai eficiente – animalele declanșau detectoarele de mișcare. Te trezeau din oră-n oră cu alarme false. Doar ceva mai greu, de exemplu o mașină, declanșa alarma cu furtunul.

Tocmai se uita mirat la un e-mail din partea unui site de genealogie cu un subiect care anunța cu surle și trâmbițe „Aveți aici rezultatele privind ADN-ul dumneavoastră!”, când apăru notificarea de intrus. Wilde chibzuia dacă să dea curs linkului sau să lase lucrurile așa cum sunt; de asemenea, se întrebase și dacă să facă testul, dacă merita să pornească pe un drum probabil întunecat. Ajunsese la concluzia că trimiterea ADN-ului sub pseudonim era destul de sigură. Nu trebuia să se uite la rezultate. Le putea lăsa acolo, dincolo de link.

Unii s-ar fi întrebat de ce așteptase atâta vreme, de ce nu făcuse pasul acela evident. Având la îndemână serviciile oferite de companii ca 23andMe și Ancestry.com, care făceau non-stop publicitate la felul în care contribuiseră la reunirea a sute, dacă nu mii de rude de mult pierdute, n-ar fi fost normal ca el să trimită o mostră și să-și afle originea? Răspunsul imediat, pe negândite, era da, desigur, dar când reflecta asupra implicațiilor, Wilde nu mai era așa convins.

Oare Wilde, un individ care se bucura de un stil de viață neconvențional, care nu putea stabili cu adevărat relații cu majoritatea oamenilor, ar fi trebuit să deschidă ușa unor străini ce pretindeau că-i sunt rude de sânge și să-i lase să se amestece în viața lui?

Oare el voia așa ceva?

Ce putea fi bun în a-și afla trecutul?

Furtunul de cauciuc declanșă restul alarmelor mai moderne ale lui Wilde. De cele mai multe ori, mai ales până acum câțiva ani, dacă o mașină intra pe drumul acela, o făcuse din eroare. Cotise greșit. De fapt, Wilde curățase un luminiș imediat după intrarea pe drum pentru ca șoferilor să le vină mai ușor să-și dea seama de greșeală, să se întoarcă și să iasă. Acum însă, când vegetația crescuse excesiv, intersecția nu se mai vedea din șoseaua principală, așa că vizitatorii accidentali erau mai rari.

Se mai întâmpla totuși. Și s-ar fi putut să fie cazul și acum.

Când reacționară și al doilea și al treilea detector de mișcare, deveni limpede că mașina nu avea intenția să se întoarcă. Asta însemna că cineva îl căuta pe el.

Wilde trăia într-un sferoid personalizat numit ecocapsulă. Era practic o căsuță inteligentă, un adăpost ecologic neconvențional sau casă mobilă compactă, cum vreți s-o numiți, creată de un prieten slovac alături de care luptase în Golf. Structura semăna cu un ou gigantic de dinozaur, iar Wilde, folosind cinci culori mate diferite, o vopsise astfel încât să fie camuflată. Spațiul locuibil era mic, sub șapte metri pătrați, o singură încăpere, dar avea acolo tot ce-i trebuia: o chicinetă cu plită electrică și minifrigider, o baie completă cu robinet economic, duș și toaletă cu incinerator ce transforma reziduurile în cenușă. Mobilierul încastrat – masă, dulapuri, locuri de depozitare, un pat extensibil pentru una sau două persoane – era fabricat din panouri hexagonale ușoare, cu finisaj de lemn de frasin. Exteriorul oului era fabricat din cochilii de fibră de sticlă izolate ce placau un cadru din oțel.

Ecocapsula era, chiar n-are rost să pretindem altceva, impresionantă.

Judecând după asemenea locuință, unii ar fi putut presupune că Wilde ar fi fost un fan eco sau un extremist. Nimic mai neadevărat. Capsula îi oferea intimitate și protecție. Era autonomă și prin urmare complet independentă. Pe acoperiș avea celule fotovoltaice și un stâlp de susținere pentru o turbină eoliană ce putea fi instalată când era nevoie de încărcarea acumulatorilor. Forma de sferoid ușura colectarea apei de ploaie, dar dacă era secetă, Wilde putea adăuga apă din orice sursă – lac, pârâu, furtun, orice. Apa era purificată printr-un sistem de filtre cu osmoză inversă și cu lămpi UV, devenind instantaneu potabilă. Rezervorul de stocare și boilerul erau suficiente pentru o persoană, deși Wilde trebuia să admită că se bucura de luxul de sub dușul puternic al Lailei și de rezervele ei aparent nelimitate

de apă fierbinte.

Nu avea mașină de spălat și nici uscător, cuptor cu microunde sau televizor. Nu-i prea păsa. Nevoile lui electronice constau din laptop și telefon, care erau destul de ușor de alimentat în capsulă. Nu existau termostate sau întrerupătoare – toate funcțiile acestea se făceau printr-o aplicație dedicată unei case inteligente.

De asemenea, capsula era ușor de urcat pe o platformă pentru a fi mutată, ceea ce Wilde făcea la fiecare câteva săptămâni sau luni, chiar dacă numai pe o distanță de cincizeci sau de o sută de metri. În momentul de față, era probabil exagerat să se mute atât de des, dar când locuința lui rămânea prea mult în același loc, i se părea ca și cum capsula (și astfel el însuși?) prindea rădăcini.

Nu-i plăcea asta.

Acum Wilde se afla în afara ușii rabatabile, ispitit de linkul site-ului despre ADN. Senzorii și videocamerele de supraveghere, toate alimentate cu energie solară, transmiteau imagini digitale pe smartphone-ul său. Aruncă o privire la mașina de pe ecran, un Audi roșu A6, care se opri. Portiera șoferului se deschise. Un bărbat ieși pe jumătate și se chinui puțin să se îndrepte. Wilde îl recunoscu. Se întâlniseră doar o dată.

Bernard Pine, tatăl lui Naomi.

— Wilde?

Wilde îl auzi prin microfoanele de acolo. Se afla prea departe ca să-l audă altfel. Porni în grabă pe poteca familiară spre drum. Avea de parcurs puțin peste patru sute de metri. Ținea în capsulă o armă – un pistol semiautomat Beretta M9, aflat în echipamentul standard al armatei –, dar nu văzu niciun motiv s-o ia. Nu-i plăceau armele și nu era un țintaș bun. În noaptea incidentului de la Conacul Maynard, când îi luase pistolul lui Thor, fusese recunoscător că nu trebuise să tragă, nu atât pentru că nu voia să rănească pe cineva, ci fiindcă, de la distanța aceea, țintirea fără greș putea fi descrisă în ceea ce-l privea pe Wilde ca fiind îndoielnică în cazul cel mai fericit.

Silențios, Wilde se apropie de Bernard Pine prin spatele său.

— Ce s-a întâmplat?

Pine tresări și se răsuci spre el. Wilde se întrebă cum aflase despre loc, deși nu era chiar mare secret. Așa îl contactai pe Wilde. Oamenii știau asta.

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse Pine.

Wilde aşteptă.

— A dispărut iar. Naomi, vreau să zic. De data asta n-a fugit.

— Ai anunțat poliția?

— Da.

— Şi?

Bărbatul dădu ochii peste cap.

— Ce crezi?

Se presupunea, bineînțeles, că fugise din nou de acasă. Provocarea ei, explică Pine, fusese dată în vileag drept farsă, ceea ce amplificase hărțuielile de la şcoală. Ironiile sporiseră. Naomi era tot mai deprimată. Pentru poliție, cazul reprezenta un fel de băiatul (în acest caz fata) care strigă „Lupul!”

— O să te plătesc, reluă Pine discuția. Am auzit…

Se opri.

— Ce-ai auzit?

— Că tu faci chestii de-astea. Că eşti mare detectiv sau ceva de genul ăsta.

Era, de asemenea, o exagerare. Wilde fusese „W”-ul din firma de securitate CRAW, specialitatea lui fiind protecția şi apărarea în străinătate. Datorită statutului său neobişnuit, şi pentru că nimeni nu-i putuse găsi vreodată vreun certificat de naştere, se ocupase de cazurile cele mai delicate, care impuneau un nivel maxim de discreție. După ce strânsese suficienți bani, părăsise rutina zilnică, dar rămăsese partener din umbră al CRAW, oficial „retras” în zona nebuloasă a oricărei afaceri care se numeşte „consultanță”.

— N-a fugit, repetă Pine.

Vorbea puțin împleticit şi trăda toate semnele consumului de alcool de după muncă: ochi injectați, cămaşă şifonată, cravată desfăcută.

— De ce zici asta?

Pine reflectă, apoi spuse:

— Te-ar ajuta cumva dacă aş pretinde că un tată ştie pur şi simplu?

— Absolut deloc.

— A fost răpită.

— De cine?

— Habar n-am.

— Vreun semn de violență?

— Violență? Se încruntă. Vorbești serios?

— Vreo dovadă oarecare că a fost răpită?

— N-am decât dovada absenței.

— Adică?

Bernard Pine desfăcu brațele și zâmbi într-un fel straniu.

— Ei bine, nu-i aici, nu-i așa?

— Nu cred că te pot ajuta.

— Pentru că nu pot dovedi c-a fost răpită?

Pine se împletici spre Wilde puțin prea repede, ca și când ar fi vrut să atace. Celălalt făcu un pas în spate. Pine se opri și ridică mâna împăciuitor.

— Uite ce-i, Wilde sau cum naiba ți se zice, să admitem că-i ca tine. Să presupunem că Naomi a fugit. În cazul ăsta, e complet singură. Ridică brațele și se roti în loc, sugerând că fiica lui putea fi chiar în pădurea aceea. A fost traumatizată de neanderthalienii ăia de la școală și acum e speriată și supărată și… și trebuie să fie găsită.

Lui Wilde îi venea greu să recunoască, dar avea logică.

— O să m-ajuți? Nu, nu pe mine. Lasă-mă pe mine. Ai cunoscut-o pe fata mea. Îmi dau seama că ai o legătură cu ea. O s-o ajuți pe Naomi?

Wilde întinse mâna.

— Dă-mi cheile de la mașină.

— Poftim?

— Te duc acasă și pe drum îmi povestești tot ce știi.

CAPITOLUL 13

Hester încerca să se concentreze, însă era emoționată ca o școlăriță.

Invitatul din seara aceea la *Crimstein despre crime* era faimosul activist și avocat Saul Strauss. La fel ca în aproape toate emisiunile de până atunci, tema era controversata campanie prezidențială a lui Rusty Eggers, un guru al talk-show-urilor, cu un trecut neclar.

Dar în timpul pauzei publicitare, mintea ei fugea la mesajul pe care tocmai îl primise de la Oren Carmichael.

Știu că intri în direct. Pot veni să stăm de vorbă după ce termini?

Emoționată – Doamne, era mult prea bătrână pentru astfel de emoții! –, răspunsese „Da” și că va lăsa la recepție numele lui ca să poată intra oricând. Fu cât pe ce să adauge la final una dintre pictogramele acelea inimioară sau zâmbet, dar o brumă de bun-simț o opri.

Totuși!

După terminarea reclamelor, Hester citi de pe prompter scurta biografie a lui Saul Strauss – fiu al unui guvernator republican de modă veche din Vermont, serviciu militar, absolvent al Universității Brown, predase la Facultatea de Drept a Universității Columbia, muncise neobosit ca apărător ferm al neajutoraților, oprimaților, al cauzelor ecologiste, ai drepturilor animalelor… pe scurt, nu existase vreo cauză lacrimogenă de care să nu se fi ocupat cu maximă seriozitate.

— Ca să fie clar, zise Hester intrând direct în subiect, voi îi acționați în judecată pe producătorii emisiunii *The Rusty Show,* nu pe Rusty Eggers personal, corect?

Hester presupunea că Saul Strauss avea puțin peste șaizeci de ani. Avea aspectul tipic al unui profesor de științe umaniste – păr cărunt lung strâns în coadă la spate, cămașă de flanel sub un sacou sport portocaliu-roșcat cu petice la coate, păr facial undeva la limita între modă și amish, ochelari de citit atârnați de gât cu un lănțișor –, dar, indiferent cum ar fi fost îmbrăcat, Hester tot putea detecta duritatea fostului militar.

— Exact. Îl reprezint pe unul dintre sponsorii emisiunii, care este pe drept cuvânt îngrijorat că i s-a prezentat un proiect fals.

— Cine este sponsorul?

Mâinile lui Strauss, împreunate pe masă, erau imense, groase, cu degetele ca niște cârnați. În timpul discuției purtate la ultima lui participare la emisiunea ei, Hester își lăsase, doar pentru o clipă, mâna pe brațul său. Avea duritatea unui bloc de marmură.

— Am rugat judecătorul ca deocamdată să păstrăm confidențial numele clientului meu.

— Dar acuzația este de fraudă?

— Da.

— Explică, te rog.

— Pe scurt, noi suspectăm că *The Rusty Show* l-a păcălit pe clientul meu și pe alți sponsori, ascunzând în mod deliberat informații ce ar putea dăuna

brandurilor acestora.

— Ce fel de informații?

— Încă nu suntem siguri.

— Atunci cum îi puteți acționa în judecată?

— Cu bună-credință, clientul meu și-a asociat compania cu Rusty Eggers și cu programul său de televiziune. Noi credem că, atunci când s-a întâmplat acest lucru, atât rețeaua de televiziune, cât și Dash Maynard…

— Dash Maynard fiind producătorul *The Rusty Show*?

Saul Strauss zâmbi.

— Oh, Dash Maynard este mai mult de atât. Cei doi sunt prieteni vechi. Maynard a creat show-ul – efectiv, a creat entitatea falsă pe care acum o cunoaștem drept Rusty Eggers.

Hester se gândi dacă era cazul să urmeze pista entității false, dar renunță.

— Bun, însă tot nu înțeleg pretenția voastră.

— Dash Maynard deține informații care îl pot incrimina pe Rusty Eggers…

— Cum de știți asta?

— … și nedezvăluind aceste informații sensibile, deși toate clauzele de confidențialitate sunt în ordine, Dash Maynard a fost conștient că vinde spațiu publicitar în cadrul unui program ce ar putea exploda în orice moment, dăunând astfel intereselor clientului meu.

— Dar nu a explodat.

— Nu încă.

— De fapt, *The Rusty Show* nu se mai transmite. Rusty Eggers candidează acum pentru a deveni următorul președinte al Statelor Unite.

— Exact, asta e ideea. Acum, când candidează, se vor face mai multe cercetări. Când vor fi făcute publice înregistrările lui Dash Maynard…

— O clipă, voi aveți vreo dovadă că aceste înregistrări există cu adevărat?

— … afacerile clientului meu vor fi afectate în mod serios și posibil irevocabil.

— Pentru că și-a făcut publicitate în cadrul emisiunii?

— Da, desigur.

— Pe scurt, îi dați în judecată pentru o fraudă care nu a avut loc și despre care nu aveți dovezi că a fost comisă, pe baza a ceva ce nu sunteți sigur că există și chiar dacă ar exista, nu știți în ce mod v-ar afecta. Am

sintetizat corect?

Lui Strauss nu-i plăcu.

— Nu, nu e…

— Saul?

— Da?

Hester se aplecă în față.

— Procesul ăsta este total absurd.

Strauss își drese glasul. Mâinile mari i se încordară.

— Judecătorul a spus că avem o bază.

— Nu pentru mult timp. Știm amândoi asta. N-am putea să fim sinceri? Noi între noi? Este vorba despre un proces frivol menit să ațâțe opinia publică și să-l preseze pe Dash Maynard să scoată la iveală înregistrările care l-ar pune pe Rusty Eggers într-o situație jenantă, ca să-i submineze campania electorală.

— Nu, nu-i deloc așa.

— Ești susținător al lui Rusty Eggers?

— Poftim? Nu.

— De fapt – regia îi afișase lui Hester citatul pe ecran –, ai declarat următoarele: „Rusty Eggers trebuie oprit cu orice preț. Este un nihilist nebun care ne-ar putea duce la orori inimaginabile. Vrea să distrugă ordinea mondială, chiar dacă asta ar însemna moartea a milioane de persoane”. Se întoarse spre Strauss. Ai zis asta, da?

— Da.

— Și crezi asta?

— Tu nu crezi?

Hester nu avea de gând să se lase atrasă în așa ceva.

— Așadar, dacă Dash Maynard deține ceva ce i-ar dăuna lui Rusty Eggers, consideri că informația respectivă ar trebui făcută publică.

— Bineînțeles că ar trebui. Votăm pentru cea mai puternică poziție din lume. Când vine vorba despre un candidat, transparența ar trebui să fie totală.

— Și acesta este în realitate scopul procesului pe care vreți să-l intentați.

— Transparența este importantă, Hester. Nu ești de acord?

— Ba da. Dar știi ce cred eu că are mai multă importanță? Constituția. Legea.

— Deci îi aperi pe Rusty Eggers și pe Dash Maynard?

— Apăr legea.
— N-aș vrea să sune ca o hiperbolă…
— Prea târziu.
— … dar dacă l-ai vedea pe Hitler venind la putere…
— Of, Saul, nu începe cu asta. Te rog.
— De ce nu?
— Pur și simplu, nu. Nu în emisiunea mea.
Saul Strauss se aplecă spre obiectivul camerei TV și i se adresă direct:
— Este posibil ca Dash Maynard să dețină înregistrări care ar putea schimba cursul istoriei omenirii.
— Ei bine, atât timp cât vrei să te ferești de hiperbole, spuse Hester dând ochii peste cap. Apropo, de unde știi că înregistrările acelea există?
Strauss își drese glasul.
— Avem… hm… sursele noastre.
— De exemplu?
— Arnie Poplin.
— Arnie Poplin? Hester nu-și putu ascunde scepticismul. Arnie Poplin e sursa voastră?
— Una dintre ele, da, tuși Strauss. Deține informații directe…
— Ca să explicăm telespectatorilor, Arnie Poplin este un fost star care a devenit adept al teoriilor conspirațiilor și care a apărut drept oponent la *The Rusty Show.*
— Caracterizarea asta induce în eroare.
— Arnie Poplin a susținut – nu-i așa? – că atentatele din 11 septembrie au fost o afacere din interior.
— Asta nu e relevant.
— Același Arnie Poplin îl sună săptămânal pe producătorul meu, cerându-i să fie invitat și să expună tot felul de teorii trăsnite implicând OZN-uri, dârele morții sau absurdități asemănătoare. Serios? Arnie Poplin?
— Cu tot respectul…
— Niciodată nu-i bine să începi așa o propoziție, Saul.
— … nu cred că înțelegi pericolul din spatele campaniei lui Rusty Eggers. Noi avem obligația să arătăm publicului aceste înregistrări și să ne salvăm democrația.
— Atunci găsiți o cale legală de a le face publice, altfel nu mai e cine știe ce democrație de salvat.

— Asta fac eu.
— Cu acest caz mărunt de fraudă?
— Pot să încep cercetând vreo amendă pentru parcare neregulamentară, zise Strauss, iar dacă dau peste o crimă – ei bine, asta e.
— Oho, asta-i de acum o exagerare, dar pare a fi o filosofie pe care o aveți în comun tu și Rusty Eggers.
— Pardon?
— Scopul justifică mijloacele – o poveste veche de când lumea. Poate că voi doi ar trebui să vă găsiți o țară proprie?
Fața lui Strauss deveni purpurie, dar înainte să poată contracara, Hester se întoarse spre obiectivul camerei TV:
— Revenim imediat.
Un producător strigă:
— Liber!
Saul Strauss nu era deloc mulțumit.
— Iisuse, Hester, ce naiba a fost asta?
— Arnie Poplin? Pe bune?
Clătină din cap și își verifică SMS-urile. Avea unul de la Oren, primit cu două minute în urmă:

Vin acum.

— Trebuie să plec, Saul.
— Dumnezeule, tu te-ai auzit? Să mă compari cu Rusty Eggers.
— Procesul tău e o prostie.
Saul Strauss îi puse mâna pe braț.
— Eggers n-o să se oprească, Hester. Distrugerea, măcelul, nihilismul – înțelegi, nu? În principiu, el vrea anarhie. Vrea să demoleze tot ce îndrăgim noi doi.
— Trebuie să plec, Saul.
Hester își desprinse microfonul de pe rever. Producătoarea Allison Grant aștepta în culise. Hester încercă să pară nonșalantă:
— Am un vizitator? întrebă.
— Marea Bunăciune în uniformă de șef de poliție?
Hester nu se putu abține:
— Arată bine, nu?
— Bine ați venit în Orașul Musculoșilor. Populație: el.

— Unde e?

— L-am dus în camera verde.

Fiecare studio avea o așa-zisă cameră verde, un loc în care să stea invitații înainte de a intra în direct. Dintr-un motiv bizar, niciuna nu era de fapt verde.

— Cum arăt? întrebă Hester.

Allison o inspectă într-atât, încât Hester se temu că o s-o controleze și la dinți.

— Isteață.

— Poftim?

— L-ai pus să vină imediat după emisiune. Ai machiajul și părul deja făcute.

— Nu-i așa?

Hester își netezi fusta și ieși pe coridor. Camera verde era înțesată cu postere ale moderatorilor și ale comentatorilor rețelei de televiziune, inclusiv unul cu Hester făcut cu trei ani în urmă, din profil, cu brațele încrucișate și privirea dură. Când intră în cameră, Oren stătea cu spatele la ușă, privind afișul.

— Cum ți se pare? întrebă Hester.

Fără să se întoarcă spre ea, Oren zise:

— Ești mai atrăgătoare acum.

— Mai atrăgătoare?

Bărbatul ridică din umeri:

— „Mai drăguță” sau „mai frumoasă” nu pare să ți se potrivească, Hester.

— Accept mai atrăgătoare. Accept și o iau la fugă.

Oren se întoarse și-i zâmbi. Era un zâmbet înfiorător de plăcut. Hester îl simți până în vârful degetelor.

— Mă bucur să te văd.

— Și eu mă bucur să te văd, răspunse Hester. Îmi pare rău pentru toată treaba cu Naomi.

— A trecut de-acum. Îmi imaginez că pentru tine a fost mai jenant decât pentru mine.

Așa fusese. Când se descoperise că Naomi făcuse o simplă farsă, internetul se umpluse de ridiculizări. Inamicii lui Hester – oricine are inamici pe rețelele de socializare – îi sublimaseră eroarea. Două zile mai

târziu, când comentase în legătură cu o decizie controversată a unui tribunal electoral din California, zeci de Obsedați Twitter (așa le spunea Hester) loviseră cu furie: „Ia stați așa! Nu-i ea cea care a considerat farsa unei puștoaice o urgență națională?” Acum asta era metoda ambelor părți – și da, ea detesta chiar și exprimarea „ambele părți”. Discreditează orice argument legitim cu ceva, indiferent cât de vechi și de obscur, ce a făcut în trecut persoana respectivă. Ca și cum doar perfecțiunea ar putea fi luată în considerare.

— A fugit din nou, continuă Oren.

— Naomi?

— Da. Tatăl ei a venit la mine. Insistă că acum e ceva mai mult la mijloc.

— Ce-o să faci?

— Ce pot să fac? Le-am transmis prin radio băieților mei să anunțe dacă o văd. Dar pare destul de clar că a fugit de acasă.

— Îmi imaginez că a fost foarte stresată.

— Da. Asta mă îngrijorează și pe mine.

Hester încă avea întrebări despre toată tevatura cu Naomi – în special de ce insistase Matthew să se implice ea? –, dar odată încheiată povestea, băiatul tăcuse, mulțumindu-se să afirme o grijă vagă față de o colegă de clasă.

— Așadar, ce te aduce aici? întrebă Hester.

— Se pare că a trecut suficient timp.

— Poftim?

— Ai spus să nu te sun prea curând. Că m-ar face să par disperat.

— Așa e.

— Și fiind mai de modă veche, m-am gândit să-ți cer o întâlnire într-un mod mai demodat.

— Oh!

— Personal.

— Oh!

— Pentru că oricum nimeni nu mai are telefon cu disc.

— Oh!

Oren zâmbi iar.

— Merge bine.

— Ar trebui să zic din nou „Oh!”?

— Nu, cred că am înțeles ideea. Ți-ar plăcea să cinezi cu mine cândva?

— Probabil s-ar cuveni să mimez indiferența. Să spun ceva despre verificarea agendei mele încărcate.
— Oh! făcu Oren.
— Da, Oren. Mi-ar plăcea să iau cina cu tine.
— Mâine e bine?
— Da, e bine.
— La șapte?
— O să fac o rezervare.
— Va trebui să port cravată?
— Nu.
— Bine.
— Bine.
Tăcere.
Bărbatul făcu un pas înainte ca și cum ar fi vrut să o îmbrățișeze, apoi se răzgândi. Îi adresă o fluturare timidă de mână, zicându-i:
— La revedere.
Hester îl privi cum trece pe lângă ea și iese pe ușă.
„Da”, gândi Hester, reținându-și impulsul de a sări în sus bătând din călcâie. „Marea Bunăciune”.

CAPITOLUL 14

Rusty Eggers închise televizorul puțin prea ostentativ și aruncă telecomanda pe canapeaua albă.
— E doar un proces sâcâitor și stupid.
Gavin Chambers aprobă din cap. Urmăriseră interviul lui Hester Crimstein cu Saul Strauss din apartamentul sclipitor în alb și crom al lui Rusty. Apartamentul de lux de la ultimul etaj al blocului-turn era înconjurat de ferestre înalte de la podea până la tavan care ofereau cele mai superbe imagini imaginabile ale insulei – în principal pentru că se găsea în Hoboken, New Jersey, nu în Manhattan, așa că era mai degrabă orientat către oraș decât făcea parte din el. Newyorkezii de pe malul fluviului Hudson aveau o vedere bună către New Jersey, iar cei de aici aveau parte de o imagine uluitoare a orașului New York. Acum, noaptea, cu luminile clădirilor reflectându-se în oglinda apei, fluviul părea un șuvoi de diamante

pe o catifea neagră.

— Un judecător ar da cu el de pământ înainte să înceapă, continuă Rusty.

Vorbea cu mare încredere. Rusty întotdeauna vorbea cu mare încredere.

— Sunt convins că ai dreptate, spuse Gavin Chambers.

— Cred că Hester Crimstein a fost bună în interviul ăsta.

— A fost.

— Corect. I-a aruncat lui Strauss propriul rahat în față.

— Da.

— Dar el n-o să cedeze ușor, nu-i așa?

— Saul Strauss? Gavin Chambers clătină din cap: Nu.

— Îl cunoști?

— Da.

— Ați fost împreună în armată.

Fuseseră. În Marină. În urmă cu foarte mult timp. Gavin îl admirase întotdeauna pe Strauss. Saul era dur, bătăios și curajos… și totuși greșea aproape în toate privințele.

— De când nu v-ați mai văzut?

— De mult.

— Totuși, insistă Rusty, trebuie să existe o legătură. Din perioada petrecută în străinătate.

Gavin nu răspunse.

— Crezi că ai putea să stai de vorbă cu el?

— Să stau de vorbă cu el?

— Să-l convingi să dea înapoi.

Saul Strauss era ceea ce Gavin considera un ins pasionat și dedicat unor cauze nerealiste aiurite, naive, ecologiste, verzi, dar tot mai des Saulii acestei lumi își ridicau retorica la niveluri periculos de isterice, mai ales când venea vorba despre Rusty Eggers.

— Nicio șansă, zise Gavin.

— Deci e un oponent veritabil?

Gavin Chambers și Saul Strauss proveneau amândoi din familii mixte politic – tați conservatori și mame liberale. Gavin își urmase tatăl, în timp ce Saul devenise întru totul băiatul mamei. Fuseseră vremuri în care puteau discuta și dezbate cu însuflețire. Gavin spunea că Saul era naiv și sufletist. Saul zicea că Gavin era prea analitic și darwinian. Toate drăgălășeniile acelea relative păreau acum să aparțină altei epoci.

— A devenit fanatic, spuse Gavin.
— Mi-am imaginat.
— Mda.
— Prietenul tău Saul și cu mine ne asemănăm cumva. Amândoi credem că sistemul e corupt. Amândoi credem că sistemul ăsta a înșelat poporul american. Amândoi credem că trebuie schimbat.

Rusty Eggers privi pe fereastră. El era din New Jersey – născut sărac în cartierul Ironbound din Newark dintr-un tată ucrainean și o mamă jamaicană, urmase școala pentru băieți St. Benedict de pe bulevardul Martin Luther King din inima orașului și câștigase o bursă integrală la Universitatea Princeton – toate astea explicau de ce rămăsese în statul natal în loc să se mute peste fluviu. Desigur, îi plăcea și vederea. Trenurile și feriboturile îl puteau duce în centru sau pe Wall Street în mai puțin de o jumătate de oră. New Jersey era de asemenea o mare parte din ceea ce era reprezentativ pentru Rusty – Cei Trei S, cum îi plăcea să zică: o parte din Springsteen, o parte din Sinatra, o parte din clanul Soprano. Rusty ajunsese bădăran, dar simpatic, urban, dar sigur, un ursuleț mare cu o claie de păr ruginiu (de unde și porecla). Avea pielea destul de deschisă la culoare ca să treacă drept alb, totuși suficient de întunecată pentru ca rasiștii să se ascundă în spatele lui când voiau să demonstreze că nu erau chiar rasiști.

De asemenea, Rusty Eggers era, și Gavin Chambers o știa, sclipitor. Unicul copil al unei familii bine sudate, Rusty avea două diplome, în filosofie și în științe politice, la Princeton. Făcuse avere inventând un boardgame ce amesteca opiniile personale cu bârfele, numit PolitiGuess. Viața păruse să curgă lin pentru el până când un camion, condus de un bărbat care se îndopase cu prea multe amfetamine ca să facă față unui program absurd de livrări, rupsese separatorul de șosea în New Jersey și intrase în plin în mașina în care se afla familia Eggers. Mama și tatăl lui Rusty muriseră pe loc. Rusty fusese rănit grav și petrecuse două luni pe un pat de spital. Fiind la volan în seara aceea, chiar dacă în niciun caz nu fusese vina lui, Rusty suferise de vinovăția supraviețuitorului. Devenise instabil. Se scufundase într-o dependență de calmante și apoi într-o depresie ușor diagnosticabilă. Un timp, lucrurile merseseră prost.

Salt înainte peste următorii trei ani îngrozitori.

Deși existaseră unii care susțineau că nu-și revenise niciodată în totalitate după perioada aceea neagră, Rusty Eggers, care rămăsese cu un

șchiopătat vizibil, se ridicase în cele din urmă din cenușă ca pasărea Phoenix cu ajutorul vechilor săi prieteni Dash și Delia Maynard. Rusty pretindea, ca atâția alții înaintea lui, că se pusese pe picioare prin forțe proprii, însă în realitate Maynard îi oferise la greu toate forțele respective. Cu ajutorul lui Dash, Rusty Eggers devenise cel mai de încredere guru al dezvoltării personale din televiziune. Cu doi ani în urmă, se bucurase de atâta faimă și compasiune, încât obținuse o majoritate zdrobitoare de voturi și devenise, după propriile lui cuvinte, senator „complet independent" al Statelor Unite.

Mottoul lui Rusty: *Party-urile sunt pentru weekenduri, nu pentru politică.*

Acum, ca toți politicienii parveniți, de la Obama până la Trump, Rusty Eggers uitase să-și aștepte rândul și țintea la cea mai înaltă poziție din țară, cu un succes rapid.

Cu spatele la Gavin, continuând să privească pe fereastră, Rusty întrebă:

— Ei cum o mai duc?

Se referea la familia Maynard.

— Sunt bine. Poate puțin stresați.

— Sunt convins că prezența ta îi ajută.

Decorul apartamentului lui Rusty era simplu, nimic din aur sau din marmură, doar alb și minimalist. Esențială era panorama, ferestrele din tavan până-n podea.

— Apreciez că faci asta pentru mine, Gavin.

— Sunt plătit.

— Da, dar știu că nu mai faci muncă de teren.

— Ba da, însă rar. Domnule senator?

Rusty se încruntă.

— Ne cunoaștem de prea mult timp ca să mi te adresezi așa.

— Așa prefer.

— Cum dorești, domnule colonel, replică Rusty cu un surâs.

— Știi că, pe lângă firma de securitate pe care o conduc, sunt și avocat.

— Știu.

— Nu prea practic avocatura, dar am intrat în barou pentru ca orice mi-ai spune tu sau alți clienți să fie acoperit de confidențialitatea relației dintre client și avocat.

— Oricum am încredere în tine, o știi doar.

— Totuși, ai și protecția asta – protecția *legală.* Am vrut s-o știi. Sunt prietenul tău de încredere, da, însă legal n-am voie să dezvălui nimic din ceea ce mi-ai declara.

Rusty Eggers se întoarse cu un zâmbet pe chip.

— Știi că vreau să faci parte din Cabinetul meu.

— Nu despre asta este vorba.

— Consultant pe probleme de securitate națională. Poate secretar al Apărării.

Indiferent cât încerca să nu se entuziasmeze la cuvintele acelea, colonelul în retragere Gavin Chambers, fost pușcaș marin, era totuși om. Ideea de a face parte dintr-un guvern îl amețea.

— Îți apreciez încrederea.

— E meritată.

— Domnule senator? Dă-mi voie să te ajut.

— Mă ajuți.

— Chestia e că am auzit niște zvonuri…

— Exact asta sunt. Zvonuri.

— Atunci de ce păzesc familia Maynard?

Rusty se întoarse spre el.

— Cunoști teoria potcoavei în politică?

— Ce-i cu ea?

— Majoritatea oamenilor consideră că stânga și dreapta, politic vorbind, se află pe o linie dreaptă continuă, asta însemnând că dreapta este la un capăt al liniei, iar stânga, evident, în capătul opus. Că sunt poli opuși. Departe unul de altul. Dar teoria potcoavei zice că această linie este mai degrabă în formă de potcoavă – că, atunci când te deplasezi către capătul extrem stâng sau către capătul extrem drept, linia se curbează spre interior și cele două extreme sunt mai apropiate una de alta decât de centru. Unii merg și mai departe, pretinzând că este mai degrabă un fel de cerc; la capetele extreme din stânga și din dreapta, linia se curbează atât de mult, încât sunt virtual suprapuse – tirania într-o formă sau alta.

— Domnule senator?

— Da?

— Și eu am studiat științele politice.

— Atunci înțelegi ce încerc să fac.

Rusty se apropie, tresărind și șchiopătând. Piciorul fracturat în noaptea

aceea îngrozitoare se încorda mult prea des.

— Relativ vorbind, cei mai mulți cetățeni americani se află la mijloc. Destul de mulți sunt în stânga sau în dreapta față de centru. Oamenii aceia nu mă interesează. Ei sunt pragmatici. Se răzgândesc ușor. Electoratul crede mereu că președintele trebuie să facă apel la acești indivizi – la cei din centru. Mai mult sau mai puțin de jumătate din țară e de dreapta, jumătate de stânga, așa că trebuie să pui mâna pe mijloc. Eu nu fac asta.

— Nu văd ce are asta de-a face cu familia Maynard.

— Eu reprezint nivelul următor al culturii politice a celor alimentați de ură, a celor obsedați de rețelele de socializare. Evoluția finală, dacă vrei să-i spui așa. Sfârșitul statu-quo-ului.

Rusty avea privirea înflăcărată și un zâmbet larg. În cameră nu mai era nimeni, totuși Gavin auzea uralele milioanelor de spectatori.

— Ideea este că dacă dușmanii mei cred că prietenii mei buni Dash și Delia știu ceva, *orice,* despre mine, nu se vor da în lături de la nimic, inclusiv de la a le face lor rău, ca să pună mâna pe informația aceea.

— Deci faci toate astea doar ca să-ți aperi prietenii buni?

— Ți se pare greu de crezut?

Gavin se strâmbă și aduse vârful arătătorului lângă vârful degetului mare ca să indice cât de puțin credea. Rusty râse. Râsul lui era exploziv. Cu mult farmec. Dezarmant.

— O cunosc pe Delia încă din Princeton. Știai?

Gavin știa, desigur. Știa întreaga legendă. Rusty fusese prietenul Deliei în primul an de universitate. Se despărțiseră când lucraseră peste vară ca stagiari la Capitoliu pentru democrați, unde Delia se îndrăgostise și se căsătorise cu alt stagiar de la Capitoliu, un realizator de documentare pe nume Dash Maynard. Destul de ciudat, dar așa se cunoscuseră Rusty și Dash – în D.C., ca stagiari pe timpul verii la democrați.

Acolo începuse totul.

— Maynarzii știu despre mine mai mult decât oricine, spuse Rusty.

— Ca de exemplu?

— O, nimic dubios. N-au nicio porcărie serioasă în privința mea. Pe vremea aia, Dash înregistra totul. Totul. Culisele. Întâlnirile private. Nimic serios, dar în toate materialele acelea trebuie să existe momente de care adversarii mei se pot folosi, nu crezi? Un episod în care m-am purtat nepoliticos cu un invitat sau m-am răstit la un angajat sau poate că am pus

mâna pe brațul unei femei, cine știe?
— Mai exact?
— Nu-mi vine nimic în minte.
Gavin nu îl credea.
— Mai stai cu ochii pe ei câteva săptămâni. Până se termină totul.

CAPITOLUL 15

Când Bernard Pine descuie ușa de la intrare, Wilde nu așteptă să fie invitat. Se îndreptă direct spre scară.
— Stai așa, unde crezi că mergi?
Wilde nu răspunse și urcă treptele, urmat de bărbat. Asta era bine. Intră în camera lui Naomi și aprinse luminile.
— Ce cauți? întrebă Pine.
— Vrei ajutorul meu, da?
— Da.
Wilde se uită la patul lui Naomi, la animalele de pluș de pe el.
— Naomi are un preferat?
— Un preferat… ce anume?
— Animal de pluș.
— De unde să știu?
Wilde deschise dulapul și verifică raftul.
— Rucsacul, îi zise lui Pine.
— Ce-i cu el?
— Când am fost aici ultima oară…
— Stai puțin, când naiba ai fost tu în camera fiicei mele?
Trebuia să continue? Judecând după expresia de uluire și probabil chiar de ostilitate care se forma pe chipul lui Pine, probabil era nevoit.
— În ziua în care ne-am întâlnit.
— Dar te-am văzut în pivniță.
— Mai înainte fusesem în dormitor.
— Cu fiica mea?
— Ce? Nu. Singur. Doar știi asta. Ea era în pivniță.
Pine scutură din cap, parcă încercând să-și limpezească gândurile.
— Nu-nțeleg. Cum ai ajuns în camera ei?

— Asta nu-i foarte important acum. Important este că lipsește rucsacul lui Naomi.

Wilde arătă raftul. Pine urmări gestul, văzu raftul gol și strânse din umeri.

— E probabil la școală. În dulapul ei. Am văzut-o luându-l de multe ori. În fiecare zi, de fapt.

— Ce culoare are rucsacul?

— Negru, cred. Poate albastru-închis.

— Eu vorbesc despre cel roz pe care-l ținea pe raftul ăsta.

Din nou Pine păru nedumerit.

— De unde știi… te-ai uitat în dulapul ei?

— Da.

— De ce?

Wilde încercă să-și înfrâneze nerăbdarea din glas.

— Pentru că o căutam. Ca acum.

— Nu știu de niciun rucsac roz.

Wilde cercetă mai amănunțit dulapul. Fjäliräven Kånkenul roz pe care îl văzuse pe raftul acela dispăruse categoric. Verifică și umerașele. Ultima dată când fusese în cameră, toate fuseseră ocupate. Acum numără patru goale. Încă trei zăceau aruncate pe jos, ca și cum hainele ar fi fost smulse de pe ele în grabă.

Concluzia evidentă: își strânsese lucrurile în rucsacul roz.

Wilde își mută privirea spre pat și animalele de pluș. Închise o clipă ochii, încercând să-și amintească cum arătase patul data trecută, sperând să-și dea seama dacă lipsea ceva. Însă fără rost. Dacă lipseau una sau mai multe jucării, s-ar fi putut confirma că Naomi fugise intenționat. Dar oare mai avea nevoie de dovezi suplimentare?

— A fugit, spuse el.

— N-ai de unde să știi.

— Domnule Pine?

— Aș prefera să-mi zici Bernie.

— Ce-mi ascunzi, Bernie?

— Nu știu la ce te referi.

— Știi mai multe decât spui.

Celălalt începu să-și frece bărbia. Wilde încercă să-l descifreze. Nu deslușea nimic clar. Era un tată iubitor, totuși neatent? Sau era mai mult?

Ceva din bărbatul ăsta nu-i inspira încredere. Să fi fost Bernard Pine un pericol, sau doar Wilde era, ca de obicei, cinic?

Apoi Pine spuse:

— Naomi mi-a trimis asta ieri.

Îi dădu lui Wilde telefonul. SMS-ul consta din două propoziții scurte:

Nu-ţi face griji. Sunt în siguranţă.

— Știu la ce te gândești, zise Pine.

Acum nu mai era loc de dubii. Rucsacul și hainele dispărute. Niciun semn sau indiciu de răpire. Nicio cerere de răscumpărare sau ceva similar. Și în plus ceilalți factori – hărțuirea tot mai gravă, antecedentele ei legate de fugitul de acasă, eșecul în jocul Provocării.

Concluzia era evidentă.

— Ar mai trebui să știi ceva, adăugă Pine.

Wilde se uită la el.

— Cineva a rănit-o. Acum avea ochii umezi. Și nu mă refer la hărțuielile obișnuite.

— Atunci la ce te referi?

— Fizic.

Camera se scufundă în tăcere.

— Mai bine explică, spuse Wilde.

Îi luă ceva timp să se adune. Pine își privi fix mâna. Purta un inel cu granat cu emblema unei școli. Începu să-l răsucească pe deget.

— În ziua dinainte să dispară, când m-am întors de la lucru, Naomi ținea pe ochiul drept o pungă cu fasole congelată. A doua zi de dimineață era vânăt.

— Ai întrebat-o?

— Bineînțeles.

Wilde așteptă. Bernard Pine începu să-și ronțăie unghia degetului mare.

— A spus că s-a lovit de o ușă.

— Ai crezut-o?

— Bineînțeles că n-am crezut-o! se răsti. Dar asta-i tot ce a zis. Ai încercat vreodată să determini un adolescent să-ți spună ceva? Nu le poți scoate cuvintele cu forța. A zis că-i teafără și s-a dus în camera ei.

— Ai verificat-o?

— N-ai copii, nu-i așa, Wilde?

Wilde deduse că n-o verificase.

— Totul se leagă, spuse Pine.

— Adică?

— Jocul Provocării, puștii ăia care se luau de ea, faptul c-a dispărut iar. Ceva nu-i în regulă. Înclină capul și îl privi pe Wilde ca și când îl vedea pentru prima dată. De ce ești atât de interesat de fiica mea?

Wilde nu răspunse.

— Măcar o știai pe Naomi înainte de seara aia?

— Nu.

— Și totuși ai pătruns în casă ca s-o găsești. O fată pe care nici n-o cunoșteai. De ce-ai face asta?

Și atunci Bernard Pine scoase un pistol.

Wilde nu ezită. În clipa în care își dădu seama ce se petrece, era deja în mișcare. Niciun om cu pistol nu se așteaptă la așa ceva. Nu la început. Unul dintre cei doi bărbați din încăpere – Wilde – fusese instruit în lupta corp la corp. Celălalt nu. Pine făcuse greșeala de a sta prea aproape. Wilde făcu un pas rapid spre el. Cu o mână apucă pistolul. Cu cealaltă aplică o lovitură clasică, fără prea multă forță, în gâtul bărbatului. Dacă lovitura e prea puternică, provoci leziuni permanente. Wilde urmărea doar să-i producă o sufocare, un icnet reflex, o relaxare a mușchilor.

Șmecheria funcționă.

Pine se împletici în spate, cu o mână la gât, fluturând-o pe cealaltă în semn de predare. Arma care se găsea acum la Wilde părea ușoară. Deschise camera revolverului și verifică.

Nu avea gloanțe.

Pine își regăsi glasul:

— Încercam doar să te sperii.

„Idiotule”, gândi Wilde, dar nu zise nimic.

— Înțelegi, nu? Intri prin efracție în casa mea, începi un fel de relație cu fiica mea – tu, ciudatul care trăiește singur în pădure. Dac-ai fi în locul meu, nu ți-ai pune întrebări?

— Nu știu unde-i fiica ta.

— Atunci explică-mi. Cine te-a implicat în căutarea ei în timpul jocului Provocării?

Wilde n-avea de gând să-i spună. Totuși, privind lucrurile obiectiv, Pine

ridicase un aspect interesant. Matthew nu explicase niciodată prea clar, nu-i așa?

— Dă-mi telefonul tău, îi ceru Wilde.

— De ce?

Wilde se mulțumi să întindă mâna. Pine i-l dădu. Wilde căută printre mesaje și găsi SMS-ul lui Naomi care spunea **Nu-ţi face griji. Sunt în siguranţă.** Derulă în sus să vadă restul conversației. Se opri.

— Ce-i? întrebă Pine.

Nu mai existau alte mesaje între cei doi – între tată și fiică.

— Ce s-a întâmplat cu restul SMS-urilor?

— Poftim?

— Presupun că nu-i pentru prima dată când vă scriați unul altuia.

— Nu, bineînțeles. Stai, ce faci?

Wilde verifică istoricul apelurilor telefonice. Da, existau apeluri către Naomi. Dar nu multe. Ultimul fusese cu mai bine de o lună în urmă.

— Unde sunt celelalte SMS-uri dintre voi?

— Nu știu. Ar trebui să fie acolo.

— Nu sunt.

Pine ridică din umeri.

— Poate să le șteargă cineva?

Cineva putea s-o facă. Utilizatorul telefonului.

— De ce ai vrea să scapi de SMS-urile dintre tine și propria ta fiică?

— N-am făcut-o eu. Poate le-a șters Naomi.

Nu era tocmai probabil.

Wilde începu să tasteze.

— Ce faci? întrebă Pine.

Wilde îl ignoră. Tastă:

Hei, Naomi, sunt Wilde.

Posibil să nu creadă că e chiar el. Posibil să creadă că tatăl ei încerca s-o păcălească.

Alias Boo Radley.

Numai ea putea cunoaște indiciul.

Folosesc telefonul tatălui tău. E îngrijorat. Și eu sunt. Dă-mi de știre că ești bine.

Wilde îi trimise numărul lui telefonic curent, zicându-i că poate să-l sune sau să-i scrie. Apoi îi aruncă telefonul înapoi lui Pine, dar păstră arma în buzunar.

Era timpul să discute cu Matthew. Se îndreptă spre ușă.

— O să m-ajuți? întrebă Pine.

Wilde nu încetini pasul.

— O s-o ajut pe Naomi.

CAPITOLUL 16

Imediat ce ieși din casa lui Pine, Wilde își verifică telefonul, sperând într-un răspuns prompt de la Naomi.

Nimic.

Dacă Naomi ar fi fugit pur și simplu, nu ar fi trebuit să-i răspundă imediat? Poate că se amăgea, însă el așa considera. În pivniță se formase un fel de legătură între ei, doi marginalizați care se înțelegeau întrucâtva reciproc, însă, din nou, era probabil doar imaginația lui, nu ceva semnificativ,

Îi scrise lui Matthew:

Ești acasă?

Punctele dansară înainte să apară răspunsul **Da.**

Pot să trec pe la tine?

Matthew îi răspunse cu un emoticon degetul mare ridicat.

Pe drumul spre pădure, Wilde o sună pe Hester.

— Exprimă-te, spuse imediat ce răspunse.

— Poftim?

— Așa răspunde la telefon unul dintre prietenii mei. Mi s-a părut nostim. Ce s-a întâmplat?

— Naomi Pine a dispărut din nou.

— Am auzit.

— De unde?

Femeia își drese glasul.

— Mi-a spus Oren.

Glasul ei suna cam ciudat.

— Ce ți-a zis?

— Că tatăl ei a venit la el. Că a făcut mare caz, dar probabil fata a fugit iar de acasă.

— Tatăl ei a venit și la mine.

— Tu ce părere ai?

— Că a plecat de bunăvoie.

O informă despre hainele și rucsacul care lipseau și despre faptul că-i scrisese tatălui ei, ca să nu se îngrijoreze.

— SMS-ul l-aș scoate din calcul, spuse Hester. Dacă ar fi răpit-o cineva, i-ar fi luat telefonul și ar fi trimis ceva.

— Corect.

— Dar hainele plus trecutul ei sugerează că a fugit.

— De acord.

— În tot cazul – și nu știu cum să mă exprim mai subtil…

— Oricum subtilitatea nu e punctul tău forte.

— … nu mai e treaba ta. Doar dacă ai nevoie de bani.

— Nu.

— Deci?

— Două lucruri.

— Dă-mi voie să ghicesc. Primul: Ai cunoscut-o pe Naomi. Ți-a plăcut de ea. Vrei s-o ajuți, chiar dacă a fugit de acasă. Îți faci griji pentru ea.

— Da.

— Și al doilea?

— Știi care-i al doilea, Hester.

Urmă un oftat.

— Matthew.

— Prima dată nu ne-a povestit totul. Am lăsat de la noi, când am găsit-o pe Naomi. Tatăl ei zice că avea vânătăi. Ca și cum cineva ar fi lovit-o.

— Ei, hai, doar nu crezi că Matthew…

— Bineînțeles că nu. Însă nici nu cred că el ne spune tot.

— Iar ție îți place de fată.

Wilde se gândi.

— Da. E singură. Nu are pe nimeni.
— Dar profesoara cu care împărțeai patul?
Wilde se încruntă.
— Chiar ai zis „împărțeai patul”?
— Ai prefera „i-o trăgeai”?
— Mai bine decât „împărțeai patul”. Putem încerca la Ava, dar, la urma urmelor, ea e doar o profesoară, nu o rudă sau o prietenă.
— Așadar, care-i planul tău?
— Mă duc să vorbesc cu Matthew.
— Acum? Eu nu l-aș presa.
— Nu-l presez. Ai relații la compania de telefonie?
— S-ar putea.
— Telefonul lui Naomi poate fi depistat? Putem afla de la ei unde este ea?
— O să încerc.
— Sau îl poți pune pe Oren s-o facă după ce împărțiți patul.
— Amuzant.
Wilde încheie convorbirea și puse telefonul în buzunar. Pădurea nu era niciodată tăcută. Uneori asta îl făcea să se gândească și să mediteze la efectele tăcerii fără liniște, dar pentru el era ceva diferit. Nu neapărat plăcut, însă era ceea ce avea nevoie. Nu-și pierdea mințile sau altceva când se ducea în „marele oraș”. Câteodată îi plăcea schimbarea. Însă aici era căminul lui. Dacă stătea prea mult timp departe, dacă nu evada în tăcerea asta pentru perioade mai lungi, devenea chinuitor.
Suna ca o prostie Zen. Poate chiar era.
Matthew îl aștepta pe Wilde în bucătărie.
— Mama nu-i acasă, îi spuse.
Wilde știa. Laila îl anunțase că se va întoarce târziu.
— Naomi a dispărut iar.
Matthew nu răspunse.
— Ai observat la școală ceva?
— Mda.
— Și?
Băiatul ridică din umeri.
— M-am gândit c-a fugit de acasă sau așa ceva. Ultima săptămână a fost groaznică. Am presupus că avea nevoie de o pauză.

— Ultima dată îți făceai foarte multe griji.
— Și s-a dovedit că nu era nimic grav.
— De ce erai atât de îngrijorat?
Matthew își schimbă centrul de greutate de pe un picior pe altul.
— Ți-am mai zis.
— Aflaseși de jocul Provocării?
— Exact.
— Mda, însă eu nu pun botul, Matthew.
Adolescentul făcu ochii mari.
— Crezi că te mint?
— Poate că prin omisiune. Dar, da.
Matthew clătină din cap, prefăcându-se jignit, apoi spuse:
— Nu-i nimic important.
— Povestește-mi oricum.
— Nu mă simt confortabil…
— Atunci simte-te inconfortabil.
— Auzi, nu ești tatăl meu, știi?
— Serios? Wilde îl privi cu duritate. Vrei să joci cartea asta?
Matthew coborî privirea. Rosti încet:
— Scuze.
Wilde așteptă.
— Am dezamăgit-o.
Wilde simți pulsul crescându-i, dar rămase tăcut.
— Eram la dans. Un fel de party.
— Când?
— Acum două luni.
Matthew se opri. După ceva timp, Wilde întrebă:
— Unde avea loc party-ul?
— La Crash Maynard. Era *un fel de* party, nu chiar un party. Mai degrabă ceva legat de școală. Cu câțiva ani în urmă, niște puști s-au drogat la o întâlnire dansantă de la școală, așa că nu mai avem voie să le ținem în sala de sport. Familia Maynard s-a oferit să le găzduiască. Toată clasa era acolo.
— Și Naomi?
— Da, toată clasa.
Matthew ținea ochii în pământ. Wilde încrucișă brațele.
— Continuă.

— Naomi a adus un animal de pluș. Un pinguin. Cred că pentru ea reprezenta un fel de animal de terapie, nu știu. Nimic dubios. Era mic, îl ținea în geantă. Dar l-a arătat câtorva fete. Ele au început să râdă. În tot cazul, a apărut Crash și a început să vorbească cu ea, foarte amabil, i-a arătat inelul ăla stupid cu craniul. Ceea ce însemna că punea ceva la cale. Oricum, a făcut-o doar ca să-i distragă atenția. Ea zâmbea, era fericită… și după aia, doi tipi s-au repezit și i-au smuls geanta, ca și cum ar fi jefuit-o. Naomi a țipat și a fugit după ei în pădurea din spatele proprietății. Toată lumea râdea.

Matthew făcu o pauză.

— Inclusiv tu?

— Mda, deși nu credeam că-i amuzant.

— Dar ai văzut cum s-a întâmplat totul?

— Stăteam de vorbă cu Sutton Holmes.

Sutton Holmes… Wilde și Matthew nu aveau o relație „ca între bărbați”, însă Wilde știa despre pasiunea lui Matthew. Singura persoană care intrase vreodată în ecocapsula lui era băiatul. Când avea nevoie să evadeze, Wilde îl aducea acolo. Ceva legat de natură, de camping, de comuniunea cu mediul, orice o fi fost, părea că ducea mereu la destăinuiri.

— Se întunecase deja, continuă Matthew. Maynard închiriase niște reflectoare portabile cum sunt cele de la meciurile de baseball în nocturnă. Jumătate dintre copii aveau sticluțe, așa că amestecau votcă și whisky în sucurile pe care le serveau Maynarzii. Eu mă uitam spre pădure. Așteptam să se întoarcă Naomi. Au trecut cinci minute, poate zece. Apoi a apărut Kyle dintre copaci. A ridicat mâna. La început nu mi-am dat seama despre ce-i vorba, dar când s-a apropiat – Matthew închise ochii –, am văzut capul pinguinului de pluș. Doar capul. Îi ieșea umplutura.

Wilde simți cum i se frânge inima.

— Toți au izbucnit în urale.

Wilde încercă să-și rețină acuzația din voce.

— Și tu?

— Vrei s-auzi sau nu?

Avea dreptate. Pentru asta avea să fie timp și mai târziu. Matthew părea acum foarte mic… Wilde își reaminti că era băiețelul care își pierduse tatăl într-un accident de mașină și care doar încerca să fie acceptat, ceva ce Wilde nu prea înțelegea, pentru că el dorea exact opusul pentru sine.

— Deja eram destul de dus.
— „Dus” însemnând…?
— Beat.
— Și drogat?
— Nu, eu nu iau droguri. Dar băusem mult. Știu că asta nu-i niciodată o scuză, însă cred că contează. Mă-nvârteam prin jur și la un moment dat, cum se făcea tot mai târziu, mi-am dat seama că nu pleca nimeni. Probabil că vreun părinte se prinsese că mulți dintre noi eram mangă și se gândise că ar fi mai sigur să rămânem acolo până ne trezeam.
„Logic”, se gândi Wilde.
— Și l-am văzut pe Crash luând o brichetă. A aprins-o și i-a dat foc pinguinului lui Naomi. Așa, pur și simplu. Avea un rânjet larg pe față. Se uita în jur, bănuiesc pentru că voia să vadă reacția lui Naomi, și atunci mi-am dat seama că ea nu se întorsese de când alergase după băieții care-i luaseră pinguinul.
Matthew luă un măr și trecu în living. Wilde îl urmă.
— Ce s-a întâmplat mai departe?
Băiatul fixa cu privirea fructul, legănându-l în palmă, și Wilde se întrebă dacă acum vedea pinguinul.
— Aș vrea să-ți pot explica cum m-am simțit.
— Încearcă.
— Devastat. Deprimat. Sutton era cu Crash. Începeau să se formeze cupluri care dispăreau. M-am simțit, nu știu, nelalocul meu, supărat, stupid, beat, și toate astea… așa că m-am dus s-o caut. Pe Naomi. Era întuneric. Totuși, mulțumită ție, știu să mă descurc în păduri. La un moment dat, m-am împiedicat și m-am lovit cu capul de un copac. Eram și mai amețit. Îmi sângera buza. Și apoi am găsit-o. Stătea pe o piatră. Îi puteam vedea profilul și, în lumina lunii, părea chiar drăguță. M-am apropiat. Nu s-a întors, deși trebuie să mă fi auzit. Nu avea lacrimi pe față. Ochii îi erau uscați. Am întrebat-o dacă e bine. A zis: „E doar o amărâtă de jucărie de pluș”. Și părea că vorbește serios. Că nu-i păsa. M-am mai apropiat puțin, picioarele m-au lăsat și am căzut lângă ea. Eram lângă pârâul din spatele domeniului Maynard. Presupun că zgomotul lui trebuie să fie plăcut, dar știi ce-mi amintesc că m-am gândit atunci?
— Nu.
— Din cauza zgomotului mi-a venit să fac pipi. Așa că m-am scuzat și

m-am ascuns după copacul cel mai apropiat. Așa de beat eram. Chiar acolo. Mi-am lăsat pantalonii în vine… în fine, după aia mi-am tras fermoarul și m-am întors să stau lângă ea. Am început să stăm de vorbă. Era plăcut. Pe Naomi o cunosc de-o viață. Nu cred c-am vorbit vreodată. Oricum, nu așa. Și repet, eram beat, pârâul susura liniștitor, luna strălucea, prin mine umblau milioane de chestii. Nu știam cât de târziu era. În depărtare am văzut stingându-se luminile instalației de nocturnă. Așa că la un moment dat am sărutat-o. Sau poate ea m-a sărutat pe mine. Mă rog, a fost consimțit de amândoi. Nu vreau să crezi că n-a fost. Categoric ea a fost de acord. Am mers mai departe. Nici nu știu cum s-o descriu. O parte din mine era foarte implicată, da? Adică cea mai mare parte. Nu știu dacă îmi plăcea de ea sau nu. Nici măcar nu cred că avea vreo importanță. Nu pot să explic mai clar.

„Adolescenții”, gândi Wilde. Un băiat și o fată la un party. Poate că nu ne place, dar e o poveste veche de când lumea.

— Vrei să auzi ceva îngrozitor?

Wilde aprobă ușor din cap.

— Am continuat mai serios. Mâna ei pe piciorul meu, de-astea. Și o parte din mine zicea: „O, ce grozav!” Și alta zicea: „Oho, ia uită-te la tine, ești cu cea mai mare ratată din școală”. Matthew se întrerupse, ridică mâna și scutură din cap. Nu explic bine. Și nici nu contează. Pentru că exact în clipa aia, cu mâna ei pe piciorul meu și cu mâna mea sub tricoul ei, o lumină puternică ne-a lovit în față. Am sărit amândoi. Am auzit râsete. Era greu să-mi dau bine seama, însă sunt sigur că-i auzeam pe Crash, pe Ryan și… Naomi a rupt-o la fugă. Ca un iepure. A sărit în sus și a fugit. Eu nici măcar nu vedeam. Aveam încă lumina în ochi. Am ridicat mâna s-o blochez. Toți râdeau și-și băteau joc de mine pentru că fusesem *cu ea.* Clipeam și nu-mi puteam opri lacrimile. Voiam doar să mor, știi? Mă gândeam că n-o să mai pot trăi după așa ceva. Iar în următoarele două luni nici n-am putut. Indiferent unde fusesem înainte pe scara socială, acum eram decăzut. Nu așa de mult ca Naomi, dar oricum disprețuit.

— Ce le-ai spus băieților care râdeau de tine? întrebă Wilde.

— Că n-a fost nimic serios. Că doar mă distram. Înghiți greu. Am… am zis că-i o ușuratică.

— Foarte stilat.

Matthew închise ochii. Wilde bătu în retragere.

— Ai discutat cu Naomi despre asta?

— Nu.
— Serios?
Matthew nu răspunse.
— Când ai revăzut-o?
— La școală, dar ne-am evitat reciproc. Matthew căzu pe gânduri. Ca să fiu cinstit, mai mult eu am evitat-o. A fost destul de rău câteva săptămâni.
Wilde și-ar fi dorit tare mult să simuleze cântatul la vioară.
— Oricât de groaznică ar fi situația asta, spuse el, tot nu-nțeleg de ce erai îngrijorat de dispariția ei.
— Pentru că n-am terminat povestea.
Lacrimile inundară ochii băiatului. Inima lui Wilde se strânse.
— O să trec peste scuze, da? Pentru că n-am nicio scuză. Am simțit puțin din ceea ce a suportat Naomi ani în șir. Doar puțin. Și n-am putut rezista. Așa încât, când Crash mi-a dat posibilitatea să-i reintru în grații, am profitat. Asta-i important. Nu de ce. Doar că am făcut-o.
— Ce-ai făcut?
— O farsă.
— Ce anume?
Nu-i răspunse.
— Matthew?
— Am rugat-o pe Naomi să ne întâlnim. Să ieșim împreună. I-am trimis un SMS că aș vrea să ne mai vedem, fără să zicem nimănui, în același loc din spatele domeniului Maynard.
— Ce ți-a răspuns?
— A acceptat. Ridică din umeri. Părea încântată.
Matthew închise ochii. Wilde se strădui să-și păstreze o expresie neutră.
— Și?
— Și i-am făcut-o.
— În ce fel?
— Cumva n-am apărut.
— Hei, Matthew!
Băiatul ridică privirea.
— Nu-i momentul să o iei pe ocolite. Cum adică „cumva” n-ai apărut?
— N-am apărut. Ideea era s-o sperii, așa că, după ce mi-a scris „*unde ești*”, nu trebuia să-i răspund.
— Dar ai făcut-o.

— Mda.

— Ce i-ai spus?

— „*Îmi pare rău*”.

— Și ea?

— Nimic. De atunci nu mi-a mai vorbit.

Wilde își aminti clipele din pivniță. Cuvintele lui Naomi despre Matthew: *Probabil se consideră vinovat. Transmite-i că n-ar trebui. Vrea doar să se integreze și el.*

Poate că Naomi îl iertase, poate că Matthew căuta o absolvire de vină, dar nu Wilde avea să i-o ofere.

— Ce s-a întâmplat când Naomi a ajuns singură lângă pârâu?

— A apărut Crash. Și ceilalți din grup.

— Și?

— Și nu știu. Sau cel puțin atunci n-am știut. De asta am căutat-o pe Nana. A doua zi, Naomi a dispărut. M-am gândit… mă rog, nu știu la ce m-am gândit. M-am gândit că i-au făcut ceva.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi… nu știu, zise ridicând mâinile în aer. Dar până la urmă Naomi a fost bine. Ai găsit-o. Crash îi spusese despre prostia cu jocul Provocării. A împins-o s-o facă. Asta-i tot.

Wilde auzi o mașină intrând pe alee. Se uită pe fereastra din hol. Un bărbat înalt într-un costum evident de firmă coborî de la volanul unui Mercedes-Benz SL 550 negru lucios. Se grăbi în dreapta, sperând să facă pe gentlemanul, dar Laila deja deschisese portiera și coborâse.

Deci de aceea îi zisese Laila lui Wilde că va întârzia.

Fără alt cuvânt, Wilde coborî scara și ieși pe ușa din spate. Matthew se va prinde. Mai trecuseră prin asta. Laila nu-l va invita în casă pe domnul Costum de Firmă. Nu încă. Nu cu Matthew acasă. Însă îl va ruga pe Wilde să stea departe de ea un timp, Wilde o va face, ea va încerca și în final nu se va întâmpla nimic. Wilde ar fi trebuit să nu-și dorească să fie așa. Își spuse că nici nu-și dorea, că el voia numai ca ea să fie fericită. Deocamdată Laila îi va da o șansă tipului, iar Wilde va putea ieși cu alte femei. S-ar mai fi întâlnit cu Laila platonic – ea nu ar fi vrut ca el să dispară din viața ei și mai ales a lui Matthew –, iar într-o zi Costum de Firmă avea să dispară și Wilde va continua să rămână peste noapte. Poate acest ciclu era în regulă. Probabil așa trebuiau să stea lucrurile. Sau poate că Wilde ar fi trebuit să se arate mai

puțin disponibil și să nu mai fie așa de la îndemână pentru ea. Poate din cauza asta îi era femeii ușor să renunțe la o relație nouă. Sau poate nu. Probabil îi era mai bine cu Wilde și ar fi trebuit să uite de Costum de Firmă. Poate Wilde raționa doar în numele lui. Și poate, doar poate, n-ar trebui să decidă el ce vrea cu adevărat Laila, de ce are nevoie sau ce este mai bine pentru ea.

Între timp, se făcuse târziu. Dimineață avea să se ducă la Ava O'Brien. Poate afla ceva de la ea. Poate, gândi Wilde în timp ce se oprise și asculta Mercedesul demarând, gândise astfel din două puncte de vedere.

CAPITOLUL 17

Primul lucru pe care îl făcu Wilde când se trezi la 5 dimineața fu să-și verifice SMS-urile. Nu primise niciunul. Naomi încă nu-i răspunsese. Ce însemna asta? Nu știa.

Wilde își trase niște pantaloni scurți, ieși și se dezmorți în fața ecocapsulei. Aerul dimineții era răcoros. Inspiră adânc, simțindu-i furnicăturile. Își începea majoritatea zilelor făcând jogging prin pădure. Când ajunse pe un vârf de deal, scoase telefonul și-i trimise un SMS Avei O'Brien, rugând-o să se întâlnească la școală. Era abia 5:15, așa că nu aștepta răspuns, dar Ava era și ea matinală, își aduse el aminte când privea punctele dansatoare ce indicau sosirea unui răspuns. Ea sugera parcarea pentru profesori din spatele școlii, la ora 13. Wilde răspunse:

Suntem treji amândoi. Ce-ar fi să vin acum?

Din nou punctele dansatoare. Apoi: **Nu e momentul potrivit.**

Wilde și-l aminti pe bărbatul înalt cu barbă și încuviință pentru sine. **Ora 13. Intrarea în parcarea profesorilor.**

Își termină plimbarea, întinse un șezlong și începu să citească. Dintotdeauna fusese un cititor împătimit. Când îl găsiseră rangerii, cu ani în urmă, știa deja să citească, ceea ce îi uluise pe experți. Desigur, pretindeau ei, singura explicație era că băiatul mințea sau era confuz – cineva totuși îl hrănise, îl îmbrăcase și îl educase. Nu avea cum să învețe singur să citească. Dar din câte știa Wilde, o făcuse. Intrase în case și se uitase la

televizor, inclusiv la așa-numitele emisiuni educative ca *Sesame Street* și *Reading Rainbow.* Mai mult, într-una dintre case găsise videocasete educative despre cum să-ți înveți copilul să citească.

Astfel, era convins, învățase el să citească.

Ceea ce-i readuse în minte testul ADN.

Încă nu se uitase la rezultate. Chiar voia? Avea nevoie de încurcătura asta? Era mulțumit așa cum era. Fusese în toate privințele un minimalist, inclusiv în privința oamenilor din viața lui. De ce să deschidă ușa aceea?

Din curiozitate?

Lăsă cartea jos. Era un roman cartonat. Wilde citea de cele mai multe ori cărți tipărite pe hârtie, nu de pe e-reader, nu pentru că i-ar fi displăcut tehnologia ori s-ar fi bucurat de experiența tactilă a întoarcerii paginilor, ci pur și simplu fiindcă folosea deja destul echipament electronic, iar materialul tipărit, citit și apoi donat i se potrivea mai bine.

Găsi e-mailul de la site-ul despre ADN. Cu două luni în urmă, semnase cu un nume fals și lăsase o probă de salivă. Wilde avea câteva identități false. Documentele se găseau în cutii de metal asigurate atât împotriva focului, cât și a apei, ascunse în pădure la mai puțin de o sută de metri depărtare. În cutii erau și bani, dar și datele unor conturi bancare pe numele respective, o mulțime de căi ușoare pentru ca să dispară dacă ar fi fost nevoie.

Deschise linkul și introduse numele și parola stabilite când trimisese mostra de ADN. Fu condus la o pagină care îi revela descendența, care în cazul lui era multiplă, cel mai mare procent indicând vag „est-european". Așadar, ce îi zicea asta? Nimic. Schimba modul în care se simțea sau îl apropia de vreun adevăr? Nu, nu prea.

Pe bannerul mai mic de sub structura descendenților scria:

Ai peste o sută de rude! Dă clic pe acest link pentru a afla mai multe!

Ar fi trebuit?

În spatele linkului aceluia putea fi tatăl sau mama lui. Super, când te gândești prima dată. Și ce dacă? Majoritatea oamenilor caută astfel de răspunsuri pentru că simt că le lipsește ceva, că răspunsul ar putea umple cumva golul acela vag. Cei mai mulți își doresc alți oameni în viețile lor,

mai mulți membri de familie, mai multe rude. Wilde nu voia asta. De ce ar fi deschis cutia Pandorei?

În același timp, ignoranța nu era niciodată o binecuvântare. Wilde credea asta cu fermitate. Așadar, de ce să nu deschidă linkul? Putea doar să arunce o privire scurtă. Doar să vadă ce informații găsea acolo.

Apăsă pe link.

Se simțea ca un concurent la un joc televizat în care gazda trăgea o cortină în spatele căreia se putea afla o mașină nouă-nouță sau… nimic.

Se dovedi a fi mai aproape de nimic.

Nu exista nicio potrivire pentru mamă, pentru tată, pentru frați buni sau vitregi. De fapt, cea mai apropiată rudă prezentată era un văr de gradul al doilea sau al treilea cu inițialele P.B. care împărțea 2,44 procente din ADN-ul lui Wilde și opt segmente. Exista un grafic cu următoarea explicație:

> **Este posibil ca tu şi P.B. să aveţi aceiaşi străbunici. De asemenea, este posibil să faceţi parte din generaţii diferite (veri îndepărtaţi) sau să aveţi în comun doar un singur strămoş (veri vitregi).**

Era ceva mai mult decât nimic, dar nici prea mult. Bănuia că putea să-l contacteze pe P.B. și să încerce să construiască un fel de arbore genealogic, însă acum, când Naomi fugise, Matthew era pe bună dreptate obsedat de ceea ce-i făcuse, iar Laila se întâlnea cu domnul Costum de Firmă (nu că i-ar fi păsat de asta, își reaminti Wilde), ideea îl epuiza.

Putea să mai aștepte.

Wilde nu mai trecuse pe la liceul Sweet Water de la propria lui absolvire. Apropiindu-se, fantomele i se alăturară. Sau cel puțin una dintre ele. Aproape îl simțea pe David, tatăl lui Matthew, lângă el. Ei doi merseseră pe jos împreună aproape în fiecare zi până când David își luase permis de conducere în primul an de studii și începuseră să circule cu mașina. Amintirile i se învălmășeau în minte, dar Wilde le respinse.

Nu acum. Fără distrageri.

În vremea când Wilde mersese la școală nu existau agenți de pază. Nu era cazul acum. Paznicii, în uniforme impecabile, erau serioși și înarmați. Puseră ochii pe el încă de când intră pe stradă. Wilde se apropie cât putea de vizibil, zâmbind și cu mâinile la vedere.

Cu mâinile la vedere când se apropia de un liceu. Ce mai lume!

— Cu ce vă putem ajuta? întrebă paznicul mai înalt.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Ava O'Brien în parcarea profesorilor.

Celălalt agent de pază purta o mustață subțire și părea destul de tânăr ca să fie un fost elev, care absolvise cu un an sau doi în urmă și-și petrecea timpul plimbându-se prin oraș într-o berlină rablagită. Căută pe listă numele lui Wilde, în timp ce agentul înalt îl privea fix, încercând să-l facă să plece ochii. Pe Wilde nu-l deranja asta, nici percheziția sau golirea buzunarelor sau trecerea prin detectorul de metale. Era trist cum ajunsese lumea – pe bune, chiar doreai să înarmezi doi bărbați și să-i postezi lângă o școală? Chiar vrei să-ți protejezi copiii dându-le pistoale unor aspiranți la denumirea de polițiști, prost plătiți, apoi să-i amesteci cu o grămadă de adolescenți șmecheri? Părea o rețetă pentru dezastru. Wilde lucrase în domeniul securității, așa că știa că mulți dintre competitorii lor alimentau temerile părinților pentru a face bani din contractele cu școlile.

Creează problema, după aceea stoarce bani din soluție.

Tânărul înarmat sună la telefon și două minute mai târziu Ava O'Brien îl conducea pe un coridor. Îi plăcea mersul Avei, ceea ce putea părea oarecum bizar, dar așa era. Ava era frumoasă și puternică.

Probabil că era în timpul orelor, pentru că singurul zgomot care se auzea era sunetul pașilor lor pe linoleum. Wilde se gândi la anii pe care-i petrecuse pe aceleași coridoare. Bineînțeles, încă știa drumul. Poți uita vreodată? Trecând pe lângă sala de gimnastică, Ava arătă portretele de pe perete.

— Îți văd fața în fiecare zi.

Sub titlul „Galeria sportivilor din Sweet Water” erau vreo cincizeci de portrete. Wilde fusese trecut sub Atletism. El nu participase la ceremonie. Nu era genul lui. În ultimul an stabilise aproape toate recordurile liceului: garduri, sprint, fond. Antrenorul de fotbal american al școlii încercase să-l convingă să joace fundaș, dar lui Wilde nu-i plăceau sporturile de echipă cu camaraderia lor și bla-bla-bla bate cuba. În special nu-i plăcea echipa de fotbal american. Prea tribală, ca un clan.

— Pari supărat în poză, spuse Ava.

— Mă dădeam macho.

Tânăra o studie o clipă.

— N-aș zice că ți-a ieșit.

— Rar îmi iese.

Ochii lui alunecară peste fotografii, căutând-o pe Rola Naser. Nu-i luă mult. Zâmbetul luminos al Rolei – aici nu exista nicio tentativă de a părea macho – îl atinse ca o rază de soare. Așa era Rola Naser – radioasă, vorbăreață, înfocată, entuziastă – chiar și acasă. Diametral opusă lui Wilde. Poate că era o fațadă forțată, modul ei de a compensa pentru cum fusese crescută, dar chiar și așa, Wilde văzuse rareori vreo fisură în caracterul ei.

— Căpitanul echipei de soccer, spuse Ava urmărindu-i privirea și citind pe plăcuța Rolei. Oho, a fost campioană națională?

— A fost cea mai bună jucătoare de soccer pe care a avut-o liceul.

— Prietenă apropiată?

— Soră, zise Wilde. Apoi adăugă: Soră prin adopție.

Ava îl conduse într-o clasă-atelier de pictură. Peste tot se vedeau pete de vopsea. Wilde analiză totul. Încăperea era confortabilă, cu creațiile super-amatorilor amestecate cu cele ale super-talentaților, sculpturi pe jumătate terminate printre opere care și-ar fi putut găsi loc într-un muzeu. Aici era pur și simplu viață. Multă viață.

— Am verificat deja, spuse Ava.

Tonul ei era sec. Wilde așteptă.

— Naomi lipsește de joi. Absențele sunt nemotivate. Școala a trimis avertismente prin e-mail.

— Am înțeles că i-a fost greu când a revenit după ultima dispariție.

— De la cine ai auzit?

— De la tatăl ei.

N-avea rost să-l bage și pe Matthew în poveste. Wilde o puse repede la curent cu restul – cum apelase Bernard Pine la el, despre camera lui Naomi, rucsacul și hainele lipsă.

— Da, a fost nasol, zise Ava după ce ascultă. După cum era de așteptat.

— Cum a reacționat Naomi?

— La hărțuieli?

— Da.

— Nu știu, poate că a devenit mai retrasă. Am încercat s-o fac să se deschidă, dar nu mi-a împărtășit prea multe.

— Există altcineva cu care ar fi putut să vorbească?

— Nu, din câte știu eu. Ava înclină capul. Mi-a spus că tu ai găsit-o. Că ați stat de vorbă în subsol.

— Așa e.
— I-a plăcut de tine.
— Și mie mi-a plăcut de ea.
— Ți-a explicat de ce s-a băgat în jocul ăla groaznic?
— A sperat că ar ajuta-o s-o ia de la început.
— De la început?
— Un fel de a relua relația cu colegii de clasă. O a doua șansă. S-a gândit că dacă va face asta ar fi ceva deosebit și toată lumea ar privi-o altfel.
Ava clătină din cap.
— Înțeleg asta, dar…
Wilde nu zise nimic.
— Aș vrea ca puștii ăștia să poată înțelege cât de scurtă este perioada petrecută în liceu, continuă Ava.
— Nu pot.
— Știu. Bunicul meu din Maine a împlinit de curând nouăzeci și doi de ani. L-am întrebat cum e să ajungi la vârsta asta. Mi-a răspuns că-i ca și cum ai pocni din degete. „Într-o zi am împlinit optsprezece ani. M-am înrolat în armată. Am plecat în sud pentru instrucția de bază. Și acum iată-mă aici”. Atât de repede. Așa mi-a spus. Ca și cum s-ar fi urcat cu ranița într-un autobuz în 1948 și ar fi coborât acum.
— Pare un tip pe cinste.
— Este. Nu știu de ce ți-am povestit asta, poate doar pentru că dacă pentru noi, doi adulți, e greu să credem că… că viețile noastre vor zbura atât de repede, e imposibil să convingi o fată de șaisprezece ani hărțuită de toți că lumea nu se rezumă la liceul ăsta stupid.
Wilde aprobă din cap.
— Ai vreo idee unde ar putea fi Naomi?
— Cred că amândoi suntem de acord că probabil a fugit de acasă.
— Probabil.
— La maică-sa ai încercat? întrebă Ava.
— Credeam c-ai zis că…
— Da, știu. Dar asta a fost înainte. Ce ți-a spus ție Naomi despre luatul de la început? Și mie mi-a zis ceva similar. Totuși, după cele întâmplate cu jocul Provocării, și-a dat seama că asta nu poate fi valabil aici, în orașul ăsta. Un început nou înseamnă un loc nou.

— Deci crezi că ar putea fi la mama ei?

— Naomi mi-a povestit că maică-sa pleca în excursie. Atunci nu m-am gândit la asta, dar e posibil să fi existat o undă de nostalgie în glasul ei.

— Știi unde se ducea maică-sa?

— În străinătate – nimic mai mult.

— OK, o să încerc să aflu.

Ava se uită la ceas. Wilde prinse aluzia.

— Probabil ai oră, spuse.

— Da. Tăcu câteva clipe, apoi zise: SMS-urile pe care ți le-am trimis azi-noapte…

Wilde știa la care se referea, desigur: **Vino la mine în noaptea asta. O să las ușa descuiată.** Și: **Îmi lipsești, Wilde.**

— Nu-ți face probleme.

— Nu vreau nimic mai mult decât am avut. Doar că atunci mă simțeam puțin singură.

— Și eu mă simt uneori singur.

— Zău?

Bărbatul nu văzu niciun motiv să repete.

— A fost bizar, zise ea, ce a existat între noi. Nu-i momentul acum, dar…

— A fost frumos. Cu adevărat frumos.

— Dar nu putea dura, nu-i așa?

În întrebarea ei nu exista regret sau altceva asemănător. Wilde nu răspunse.

— A semănat cu o ființă dintre acelea dinamice care trăiesc un timp scurt. Un ciclu întreg de viață înghesuit în câteva zile.

Lui Wilde i se păru o exprimare bună.

— Mda, cam așa ceva.

Se ridicară amândoi în picioare. Niciunul nu era sigur ce trebuie să facă. Ava făcu un pas spre el și-l sărută pe obraz. Wilde o privi în ochi și fu aproape să-i spună că e disponibil. Aproape. Însă n-o făcu.

Schimbă subiectul.

— Îl cunoști pe puștiul Maynard?

Ava clipi și dădu un pas înapoi.

— Crash? După reputație.

— Și cum e reputația?

— De doi bani. El obișnuia s-o chinuiască pe Naomi, deși poate că era ceva mai mult.

— Mai mult?

— Cred că el face prea multe jurăminte[1], zise Ava cu cel mai bun accent shakespearian.

— Adică e îndrăgostit de ea?

— N-aș spune. Crash este cuplat cu Sutton Holmes, dar mi se pare că Naomi îl fascinează într-un mod pe care el însuși n-ar fi capabil să-l exprime.

— Crash Maynard e la școală azi?

— Probabil. De ce?

— La ce oră se termină cursurile?

CAPITOLUL 18

Hester își puse casca și înotă patruzeci și cinci de minute în piscina acoperită de la parterul clădirii ei de birouri. Înotul – o lungime de bazin în stil liber, bras la întors – era principalul ei exercițiu fizic de douăzeci de ani. Înainte nu prea îi plăcuse piscina. Să te schimbi de un costum de baie ud era un chin. Miroși a clor. Părul arată groaznic. E îngrozitor de plicticos. Dar exact acel ultim punct – plictiseala excesivă – o convinsese în cele din urmă. Clipele de singurătate pură, de liniște pură și da, de plictiseală pură – mișcări repetate de sute, dacă nu chiar de mii de ori doar într-o săptămână – ajungeau să fie ceea ce alții considerau Zen. Cu trupul scufundat în apă și în chimicale. Hester revedea concluzii, mărturii și pledoarii.

Însă astăzi, singură în piscină, cu corpul despicând lin apa, nu se gândea la muncă. Se gândea la Oren. Se gândea la seara care urma.

„E doar o cină”, își reaminti.

El o invitase în oraș.

„Nu-i o întâlnire romantică. E doar o masă cu un prieten vechi”.

Greșit! Un bărbat nu vine până la tine la serviciu ca să te invite la o masă între prieteni. Nu era o rutină. Era *chiar* o întâlnire romantică. Una pe bune.

Hester făcu duș, își uscă părul și se îmbrăcă în taiorul cel mai frumos. Când coborî din lift, Sarah McLynn, asistenta ei, îi întinse o serie de mesaje care aveau nevoie de atenție. Hester le luă, se duse în biroul ei de pe colț și

închise ușa. Se așeză la birou, inspiră adânc și deschise internetul.

— Nu face asta, Hester, zise ea cu voce tare.

Dar de când accepta Hester Crimstein sfaturi de la altcineva, în special de la Hester Crimstein?

În câmpul pentru căutare tastă „Cheryl Carmichael”.

Mda. Fosta soție a lui Oren.

Jumătate de Hester se ridică plutind din corp și țâțâi dezaprobator. Cealaltă jumătate, cea care încă stătea pe scaun, se încruntă spre partea plutitoare și contracară: „Da, sigur, de parcă ai fi prea bună ca să faci așa ceva”.

Hester apăsă tasta și ecranul se umplu. În topul căutărilor se afla o Cheryl Carmichael care era profesoară la Universitatea din New York. Nu, nu – categoric era o altă persoană. Hester căută mai jos. Nu știa ce ar fi putut găsi pe net despre o femeie divorțată trecută mult de șaizeci de ani. Dar când o găsi pe cea corectă – Cheryl Carmichael care locuia în Vero Beach, statul Florida –, ceea ce descoperi Hester era mai rău decât își imaginase.

— Dumnezeule…

Cheryl Carmichael era peste tot pe rețelele de socializare. Contul ei de Instagram avea peste 800 000 de urmăritori. Coloana cu biografia, sau cum se numea, spunea:

Persoană publică
Model de fitness
Influencer și spirit liber
„Iubesc viața!”
#Peste60șiFabuloasă

„Să mor eu”, își zise Hester în gând.

Sub biografie era o adresă de e-mail în dreptul căreia scria „Pentru cereri”. Cereri? Ce fel de cereri? Mintea lui Hester spirală printr-un tunel libidinos până își dădu seama că prin „cereri” se referea la contracte plătite. Da, pe bune!

Companiile o plăteau pe Cheryl ca să se pozeze cu produsele lor.

Imaginile de pe ecran îi provocară lui Hester un nod în stomac. Cheryl, care avusese părul ondulat lung până la mijlocul spatelui – Hester și-o amintea de pe terenul Ligii Junioarelor în pantaloni scurți mulați și cu

tricou și mai mulat, toți tații prefăcându-se că nu se holbează –, avea acum părul scurt și țepos, cum era la modă. Fizicul ei, expus în multe poze nepotrivite cu hashtag-uri de genul #bikinibabe, #țelfitness, #genuflexiuni, #iubeștete, #funduleț, însemna exact astea și chiar mai mult.

Uf! Cheryl Carmichael încă era o bucățică bună.

Mobilul lui Hester sună. Se uită la număr și văzu că era Wilde.

— Exprimă-te, spuse ea.

— Ce făceai?

— Mă simțeam extrem de inadecvată.

— Pardon?

— Nu contează. Ce e?

— Ai vești de la compania de telefonie? întrebă Wilde.

Se referea la telefonul lui Naomi.

— Îl monitorizează. Deocamdată nicio activitate.

— Asta înseamnă că telefonul e închis?

— Da.

— Își pot da seama când și unde a fost închis?

— O să mă interesez. Ai vorbit aseară cu Matthew?

— Da.

— Și?

— Și ar fi mai bine să discuți direct cu el.

Wilde nu voia să trădeze încrederea lui Matthew. Hester înțelese.

— Ai mai putea face ceva pentru mine, zise Wilde.

— Nu prea am chef să aloc resurse pentru treaba asta. Decât dacă n-ai vreo dovadă reală că Naomi n-a fugit de acasă.

— Destul de corect, admise Wilde. Poți să-i mai dai un telefon mamei lui Naomi?

O informă pe scurt despre discuția avută cu Ava O'Brien, profesoara de arte plastice.

— Dar dacă a luat-o mama, nu i-ar fi spus și tatălui? întrebă Hester.

— Cine știe? Un telefon rapid la mamă ne-ar liniști. Dacă ești prea ocupată…

— Adică vrei să suni tu? Și ce-o să-i zici? „Salut, sunt un bărbat singur trecut bine de treizeci de ani și-o caut pe fiică-ta"?

— Bine punctat.

— O să-i telefonez eu.

— Tu ești bine, Hester?

Ea tocmai privea fix o poză cu Cheryl Carmichael în costum de baie întreg, care ar fi putut apărea pe coperta numărului dedicat înotului din *Sports Illustrated.*

— În cel mai bun caz, mediocru.

— Pari mai morocănoasă ca de obicei.

— Posibil. Unde ești?

— Tot la liceu. Vreau să-l iau la întrebări pe puștiul lui Maynard.

•

Wilde închise telefonul și se întoarse spre Ava.

— Ești sigură?

— Da.

— S-ar putea să se-ntoarcă împotriva ta.

Ava strânse din umeri.

— Oricum plec la sfârșitul anului. Toți angajații part-time pleacă. Reduceri de buget.

— Îmi pare rău.

Tânăra flutură din mână.

— Era timpul oricum să mă-ntorc în Maine.

Se aflau în același atelier. Wilde îi dăduse încet ocol, studiind lucrările elevilor. Într-un fel, era cel mai mare muzeu pe care-l văzuse. Existau desene și acuarele, sculpturi clasice și cinetice, ceramică, bijuterii, și cu toate că nivelul talentului varia în mod firesc, entuziasmul și creativitatea erau de-a dreptul fascinante.

Stătea în dreptul ușii așteptând soneria de pauză.

— Pe vremea mea, aici nu era atelier de arte plastice, spuse Wilde.

— Dar ce era?

— Atelierul domnului Cece.

Femeia zâmbi.

— Ai construit o lampă sau un taburet?

— O lampă.

— Unde-i acum?

O dăruise familiei Brewer, părinții lui adoptivi, care se pensionaseră și trăiau într-o comunitate închisă în Jupiter, statul Florida. Wilde și sora lui adoptivă, Rola, îi ajutaseră să se mute acolo în urmă cu opt ani, închiriind un camion de la U-Haul pentru călătoria lungă pe Autostrada Interstatală 95. Rola dorise să oprească la toate ciudățeniile de pe drum, de exemplu la

Centrul de Întâmpinare a OZN-urilor din Carolina de Sud sau la cea mai mică biserică din SUA, aflată în Georgia.

De atunci, Wilde nu mai fusese în Florida.

Când se auzi soneria, se strecură într-un dulap cu materiale. Ava ieși pe coridor, lângă ușă.

Două minute mai târziu, Crash Maynard intră.

— Ați vrut să mă vedeți, domnișoară O'Brien?

Ca să poată asculta discuția, Wilde lăsase întredeschisă ușa dulapului.

— Da, mulțumesc, zise Ava.

Crash atinse o sculptură de lut de lângă taburet.

— Încă nu s-a uscat, îl avertiză Ava.

— Nu înțeleg de ce m-ați chemat. N-am mai fost la vreun curs de artă încă din anul întâi.

— Nu despre artă e vorba. Vrei să iei loc?

— Mă așteaptă mama, așa că…

— Știi unde e Naomi Pine?

Lui Wilde îi plăcu asta. N-avea rost s-o ia pe ocolite.

— Eu? zise Crash ca și cum simpla idee că el ar putea ști era cea mai șocantă și incredibilă exprimată vreodată. De ce aș ști eu?

— Ești coleg de clasă cu Naomi.

— Da, dar…

— Dar?

Crash scoase un chicotit care părea simultan nervos și șmecheresc.

— Nu suntem tocmai prieteni.

— Totuși vă vorbiți.

— Nu, nu ne vorbim.

Ava încrucișă brațele.

— Atunci ea de ce mi-a zis că vorbiți?

— Naomi a spus asta?

— Da.

Crash cugetă o secundă. Se puteau vedea rotițele învârtindu-se în mintea lui, apoi un zâmbet prefăcut jenat i se întinse pe față.

— N-ar trebui să zic asta.

— Dar…?

— Cred că Naomi are ceva sentimente pentru mine.

— Și dacă ar avea?

— Păi, adică, dacă ea a spus că vorbim… – înălță din umeri – știu și eu, poate încerca să se dea mare sau ceva.
— Să se dea mare?
— Da. Sau, mă rog, eu mă port frumos cu ea. Adică, dacă ea mă salută, îi răspund la salut.
— Ah, făcu Ava. Asta *e* frumos.
Sarcasmul nu-l atinse pe adolescent.
— Dar practic nu interacționăm serios. Știți ce zic.
— Cred că da. Acum povestește-mi despre seara când Matthew a păcălit-o, sau cum îi spuneți voi, acasă la tine.
Tăcere.
— Crash?
El ridică telefonul ca să fie văzut și atinse un buton. Lui Wilde nu-i plăcu asta.
— Îmi scrie mama, domnișoară O'Brien.
— Bine.
— Trebuie să plec.
— Mai întâi răspunde-mi la întrebare.
— Mda, nu știu despre ce-i vorba.
— Ba da. Naomi mi-a spus…
— V-a spus?
— Da…
— Atunci n-aveți niciun motiv să mă-ntrebați, zise Crash, ceea ce, Wilde trebuia să admită, era o replică pertinentă. Acum trebuie să plec, domnișoară O'Brien.
— Aș vrea să știu…
Crash se răsuci spre ea, ajungând puțin prea aproape.
— Nu știu nimic despre Naomi Pine! Tonul jenat dispăruse. Nimic!
Ava nu dădu înapoi.
— Te-ai întâlnit cu ea în seara aia.
— Și ce dacă? Se afla pe domeniul meu.
— De ce l-ai pus pe Matthew Crimstein să-i facă farsa?
— Matthew v-a spus asta? Clătină din cap. Am voie să plec, da? Nu mă puteți obliga să rămân aici, nu-i așa?
— Nu, bineînțeles că nu…
— Atunci am plecat.

„De ce nu?”, gândi Wilde. Deschise ușa dulapului și zise:

— Eu pot să te opresc.

Traversă camera și se postă cu spatele la ușă, practic blocând ieșirea băiatului. Ava îi aruncă o privire și clătină din cap. Atât privirea, cât și mișcarea capului exprimau că nu acesta era modul de a rezolva lucrurile.

Crash se încruntă.

— Ce-i asta?

— Spune-ne unde-i Naomi, îi ceru Wilde.

Ochii lui Crash se îngustară.

— Ai fost acasă la mine noaptea trecută. Tu ești cel care a luat pistolul paznicului meu.

Ava îi aruncă din nou o privire lui Wilde. El o ignoră.

— N-ai dat de necazuri, zise Wilde, ceea ce putea sau nu să fie adevărat. Doar trebuie s-o găsim pe Naomi.

Ușa din spatele lui se deschise brusc, lovindu-l și dezechilibrându-l. Thor năvăli înăuntru, coborând umărul ca un fundaș luând poziție. Wilde se blestemă. Desigur, puștiul era păzit. Desigur, folosise telefonul ca să anunțe că are nevoie de ajutor. Stupid din partea lui Wilde să fie luat pe nepregătite.

Acum avea probleme serioase.

Thor se aruncă asupra lui. Fără ezitare. Wilde încă încerca să-și revină.

Dar era prea târziu.

Thor își încolăci brațul musculos în jurul lui, cu umărul în dreptul sternului, și-l trase pe spate. Strângând și săltându-l de pe podea, Thor își menținu picioarele în mișcare, pregătindu-se să-l trântească pe Wilde pe jos.

Asta categoric nu era bine.

Thor era furios. Probabil supărat fiindcă fusese pus într-o situație jenantă când Wilde îl dezarmase în fața șefului său. Asta era răzbunarea.

Wilde își analiză următoarea mișcare. Nu prea avea niciuna. Era ridicat de pe picioare, într-o strânsoare de urs, iar peste câteva milisecunde avea să lovească podeaua. Dacă ar fi fost în picioare ori s-ar fi mișcat mai lent, poate ar fi putut încerca să-i spargă uriașului nasul cu capul. Dar Thor își coborâse fața la nivelul pieptului său.

Asta n-ar fi mers.

Nimic n-ar fi mers.

Trebuia să se pregătească pentru lovitură și revenire. Să-și plănuiască următoarea mișcare.

În ultimul moment posibil, Wilde se încordă și-și răsuci corpul. Asta nu-l împiedică să fie trântit violent de podea. Absolut deloc. Se izbi zdravăn de parchetul laminat. Aerul îi ieși din plămâni cu un șuierat. Însă, răsucindu-se, Wilde îl rotise pe Thor suficient pentru ca brațul acestuia, în loc să cadă pe partea cărnoasă a antebrațului, să primească șocul izbiturii în cot.

Și asta fu dureros.

Un bărbat avea un cot accidentat. Dar celălalt – Wilde – nu putea respira.

„*Distanță*”, gândi Wilde.

Era singurul lui gând. Distanță. Să se distanțeze de atacator. Să pună cât mai mult spațiu între el și Thor.

Regrupare, revenire.

Încă pe jos, Wilde se strădui să ignore dorința, ba nu, *nevoia* absolută de a respira. Asta era ideea. Mai fusese lăsat fără aer. Era paralizant și îngrozitor, însă învățase din experiență că paralizia era cauzată în majoritate de frică – *simți* de parcă te-ai sufoca, de parcă n-o să mai respiri niciodată. Asta blochează totul. Ordinele creierului către picioare sau tălpi se întrerup. În ciuda instinctelor primitive ce îi spuneau altceva, Wilde știa că respirația va reveni în cele din urmă, chiar mai repede dacă nu intra în panică, așa că se opuse tentației de a rămâne locului, ghemuit, până își recăpăta respirația.

Cu plămânii explodându-i, Wilde se rostogoli.

— Lasă-l în pace! strigă Ava.

Dar Thor era de neoprit. Sări pe el, lovind cu genunchii în șalele lui Wilde. Șocul îi trimise așchii de sticlă pe șira spinării. Ava încercă să-l îndepărteze pe bodyguardul lui Crash, însă el se scutură scurt, ca de niște fire de mătreață. Wilde încercă să se rotească, să se poată ajuta, dar Thor nu-i permise. Își strecură brațul pe sub al său și lupta corp la corp începu serios. Când te uiți la filme vechi sau la cursuri video de pregătire, totul se rezumă la lovituri. Bărbații stau în picioare și se lovesc cu pumnii, uneori și cu picioarele. Totuși, în majoritatea luptelor se ajunge la sol. La lupta corp la corp. Thor deținea avantajul înălțimii și al greutății. Tot el avea elementul-surpriză. Avea și atuul că Wilde încă se străduia să-și recapete suflul.

Cheia victoriei implica adesea sacrificiul. Wilde urmărise destule meciuri de fotbal american ca să știe că cel mai mare succes îl au acei

conducători de joc dinapoia liniei ofensive care nu se clintesc nici când un atacant de o sută patruzeci de kilograme este pe cale de a-i izbi ca un tren de marfă. Cei mai buni primesc lovitura fără să-și piardă concentrarea asupra țintei.

Asta făcu Wilde acum.

Îl lăsă pe bărbatul mai puternic să-i aplice câteva lovituri. Pentru că el avea o țintă.

Un deget.

Se mișcă, știind că Thor va trebui să-l prindă de umăr ca să-l țină pe loc. Așteptă. Se concentră asupra acestui detaliu – mâna lui Thor îndreptându-se spre umărul lui – și numai asupra sa. Și când Thor îl atinse, Wilde se lansă cu ambele mâini, apucă unul dintre degetele lui Thor și-l îndoi cu toate puterile.

Degetul se rupse cu un trosnet sec.

Thor urlă.

„*Distanță*”, gândi Wilde.

Se rostogoli iar. Putu să vadă pe fața lui Thor amestecul letal de furie și de durere. Bărbatul se pregătea să se repeadă iar, când o voce tăie aerul ca o coasă:

— Ajunge!

Era Gavin Chambers.

CAPITOLUL 19

Ajunși în parcarea școlii, Gavin Chambers îl împinse pe Thor, care își ținea degetul rupt ca pe un animal rănit, într-un Cadillac Escalade negru și-i dădu drumul. Pe Crash cel rușinat îl urcă într-un Mercedes-Benz S-Class cu două uși, condus de mama lui. Mama – Wilde știa că o chema Delia – nu înțelegea nimic. Coborî din mașină și-i ceru explicații lui Gavin. Wilde se afla prea departe ca să audă ce se vorbea, dar suficient de aproape ca să fie străpuns de pumnalele ocazionale ale privirii materne.

Copii din școală se adunară în jurul lor. Wilde îi recunoscu pe Kyle, Ryan, Sutton și pe alți câțiva despre care îi povestise Matthew în decursul anilor. Era și Matthew, care părea îngrozit. Prinse uitătura lui Wilde și păru

să întrebe „Ce-ai obținut?” Wilde nu-i oferi nimic.

În cele din urmă, Delia Maynard urcă în mașină, trânti portiera și plecă cu Crash, care era pe locul din dreapta ei. Privitorii, inclusiv Matthew, se dispersară. Gavin Chambers reveni lângă Wilde și spuse:

— Hai să facem o plimbare.

Merseră printre un gard și zidul din cărămidă din spatele clădirii. Wilde putea vedea terenul de fotbal și, mai relevant pentru trecutul lui, pista de alergare care îl înconjura. Era locul presupuselor lui „zile de glorie”, dar nu-l cuprinse niciun val de nostalgie. Nu se văzu deodată tânăr și alergând sau ceva asemănător. În viață mergi înainte. Din când în când, poți să-i faci un semn celui care ai fost, însă cel care ai fost e dus și nu se mai întoarce. Adesea, asta-i bine.

— Credeam că fata a fost găsită, zise Gavin.

— A dispărut din nou.

— Ai vrea să-mi povestești?

— Nu.

Gavin clătină din cap.

— Ceea ce ai făcut tu – să te iei de copil în felul ăsta, să-mi rănești omul – mă pune într-o situație proastă. Se opri. Credeam că avem o înțelegere.

— Asta a fost înainte ca Naomi să dispară din nou.

— Ai vreo dovadă a implicării lui Crash?

Wilde nu spuse nimic.

Gavin duse mâna la ureche.

— Nu te aud.

— Din cauza asta puneam întrebări.

— Ai mers puțin cam departe, nu crezi? Mama lui e furioasă. Vrea s-o reclame pe profesoara de arte plastice.

— E vina mea, nu a ei.

— Nobil din partea ta, dar nu sunt sigur că administrația școlii va fi de acord.

— Amenințarea cu concedierea profesoarei, zise Wilde clătinând ușor din cap. Asta-i oarecum mai prejos de tine, nu-i așa?

Gavin zâmbi.

— Așa-i. M-am documentat despre tine, Wilde. Cea mai mare parte a dosarului tău militar e confidențială, dar nici eu nu sunt lipsit de mijloace. Foarte impresionant. Ca întreaga poveste a vieții tale. După cum am spus și

mai înainte, eu am oameni și resurse. Așa că uite care-i noua noastră înțelegere. Îl interoghez eu pe băiat în locul tău. Dacă Crash Maynard știe ceva despre fata aia, te anunț.

Continuară să meargă.

— Am o întrebare, zise Wilde.

— Ascult.

— Ultima dată când am vorbit, ai spus că miza e mai mare decât o simplă încăierare între adolescenți.

— Asta-i o întrebare?

— Care-i miza?

— Nu vrei să știi.

— Serios?

Gavin Chambers zâmbi.

— Nu are nicio legătură cu Naomi Pine.

— Dar are vreo legătură cu Rusty Eggers?

Alt Cadillac Escalade negru trase în fața lor. Gavin îl bătu pe spate pe Wilde și se îndreptă spre mașină.

— Păstrăm legătura, îi zise, numai nu te băga.

•••

Când Wilde intră în pădure întorcându-se la ecocapsulă, Matthew îl aștepta plimbându-se nervos, cu pumnii încleștați.

— Ce naiba a fost asta?

— Pari supărat, spuse Wilde.

Porni pe potecă, urmat de băiat.

— Deci?

— Deci… ce?

— Ce căutai la școală?

— L-am întrebat pe Crash Maynard despre Naomi.

— La mine la școală? Glumești?

— E vreo problemă?

— Eu trebuie să merg la școală acolo. Pricepi asta, nu?

Wilde se opri.

— Ce-i? întrebă Matthew.

— Deja ai uitat ce i-ai făcut tu fetei?

Asta îi închise gura băiatului. Wilde văzu cum fața lui Matthew devine lividă. Pădurea era tăcută, solemnă. Glasul lui Matthew, când și-l regăsi, sună slab:

— Nu.

Ținea bărbia coborâtă și, la naiba, exact ca David. Acum, că Wilde îl privea mai atent, ecoul tatălui se reflecta puternic pe fața fiului său. Câteva secunde mai târziu, bărbia băiatului se ridică. Văzu expresia lui Wilde și se răsti:

— Încetează!

— Nu fac nimic.

— Ba da. Știi cât urăsc chestia asta cu „O, Doamne, seamănă cu taică-său".

Wilde nu se putu împiedica să nu zâmbească.

— Ai dreptate.

— Atunci încetează.

— OK, îmi pare rău. Wilde se prefăcu că șterge cu mâna expresia de pe chip. Vezi?

Matthew oftă.

— Cât de patetic poți să fii.

Bărbatul zâmbi.

— Ce-i?

— E cam ceea ce ar fi zis tatăl tău.

Matthew dădu ochii peste cap.

— Ai de gând să-ncetezi?

Îl atenționase de multe ori pe Matthew despre asemănarea cu tatăl lui, fie că-i plăcea, fie că nu. N-o făcuse ca să potolească cumva fantoma lui David – în viziunea despre lume a lui Wilde, morții erau morți –, ci pentru Matthew. El fusese lipsit de prezența tatălui. Asta nu însemna că trebuia să i se refuze și amintirea sau influența lui.

— Și ce-ar fi avut de spus Sfântul Tata despre asta? întrebă Matthew în cel mai ranchiunos mod cu putință.

— Despre ce?

— Despre ce i-am făcut lui Naomi.

— Ar fi fost supărat.

— M-ar fi pedepsit?

— O, da. Și te-ar fi pus să-ți ceri scuze.

— Am încercat. Apoi preciză: O s-o fac.

— Super. Iar tatăl tău nu era un sfânt. Făcea destule prostii. Dar le îndrepta.

Traversau râpa, nu departe de ecocapsulă, când Matthew întrebă:

— Întotdeauna?
— Întotdeauna… ce?
— Întotdeauna le îndrepta?
Wilde simți ceva pâlpâindu-i în piept.
— Încerca s-o facă.
— Mama consideră că-i ascunzi ceva despre noaptea accidentului.
Wilde nu schimbă pasul, dar cuvintele îl răniră.
— Ți-a zis ea asta?
— E adevărat?
— Nu.
Băiatul îl privi fix. Când îl privea cu scepticism, Matthew semăna mai degrabă cu Laila, nu cu David. Apoi adolescentul clipi și rosti:
— Nu contează, nu-i așa? Oricum a murit.
Wilde se gândi și decise că nu necesita un răspuns.
— Ce ți-a spus Crash? întrebă Matthew.
Schimbarea de subiect și definiția alternativă a cuvântului – numele „Crash” însemnând „accident de mașină” – îl descumpăniră pe moment.
— Nu prea multe. Părea nervos.
— Crezi că el i-a făcut ceva lui Naomi?
— Toate semnele arată că ea a plecat de bunăvoie.
— Dar…?
— Dar ceva nu-mi iese la socoteală.
Matthew surâse auzindu-l.
— Nu tu m-ai învățat că întotdeauna există haos?
— Anomaliile sunt de așteptat, însă haosul are un fel de tipar.
— Un tipar al haosului, repetă Matthew. Asta nu prea are sens.
„Destul de adevărat”, cugetă Wilde.
— Mă gândesc… Matthew se bâlbâi puțin. Mă gândesc la ce i-am făcut lui Naomi în seara aia. Când n-am apărut. Cred că mă simt vinovat. Totul a fost oarecum din vina mea, nu?
Matthew așteptă. Wilde așteptă și el, iar după un timp zise:
— Acum vrei să-ți spun ceva liniștitor?
— Numai dacă simți nevoia.
— Nu.
Ajunseră la ecocapsulă. Lui Matthew, singurul vizitator care fusese vreodată acolo, îi plăcea să-și facă temele în locul acela strâmt. „Mai puține

distrageri", îi zisese lui Wilde. Voia să învețe pentru un test la fizică; era priceput la științele exacte. Wilde rămase afară, citindu-și cartea.

Matthew ieși două ore mai târziu.

— Partidă bună de studiu? întrebă Wilde.

— Da, mulțumesc. Și nu mai spune niciodată „partidă".

Merseră înapoi pe jos spre casa lui Matthew. Când ajunseră, Wilde zise că vrea apă. În mod normal, ar fi plecat imediat după intrarea băiatului, dar de când cu ciudățeniile cu Naomi și chiar cu Crash, merita să mai stea până venea mama lui.

De asemenea, voia s-o vadă pe Laila din două motive. Primul era ceea ce tocmai îi spusese Matthew – că Laila încă punea la îndoială versiunea oficială a celor întâmplate cu ani în urmă pe drumul periculos de munte.

— Matthew?

— Da?

Wilde se gândi la discuția dintre Ava și Crash.

— Tu îmi ascunzi ceva?

— Ha?

— Despre Naomi.

— Nu.

Matthew îi întinse paharul cu apă. Apoi se duse în camera lui și închise ușa. Nu-i zise lui Wilde ce avea de gând să facă și nici el nu întrebă. Bărbatul rămase în living și așteptă. La ora 19, mașina Lailei opri pe alee. Se ridică în picioare când femeia deschise ușa casei.

— Bună, făcu Laila văzându-l.

— Bună.

— Chiar voiam să discut cu tine.

Acesta era al doilea, și cel mai important, motiv pentru care Wilde rămăsese în casă.

— Da, știu.

Laila se opri.

— Știi?

— Când ai venit seara trecută eram aici cu Matthew. Am ieșit prin spate.

— Ah, făcu Laila.

— Da.

— Suntem abia la început. Nu știu dacă o s-ajungem undeva…

— Nu trebuie să explici…

— … dar s-ar putea.

Laila se mulțumi să se uite la el. Wilde înțelesese mesajul. Era pregătită să ducă la un nivel superior relația cu domnul Costum de Firmă. La nivelul fizic, pentru cei care pricep mai greu.

— Nu-ți face probleme, spuse el.

— Ba-mi fac multe probleme, contracară Laila.

— Vreau să zic…

— Știu ce vrei să zici.

El aprobă din cap și se ridică.

— Mai bine plec.

— N-o să fie ciudat, nu?

— Nu este niciodată, nu-i așa?

— Ba da, uneori este, admise Laila. Și uneori tu stai prea mult departe.

— Nu vreau să mă amestec.

— Nu te-ai amesteca. Dar Matthew încă are nevoie de tine. Eu încă am nevoie de tine.

Wilde traversă camera și o sărută pe obraz cu aproape prea multă gingășie.

— O să fiu aici când o să ai nevoie de mine.

— Te iubesc, Wilde.

— Și eu te iubesc, Laila.

Zâmbi. Zâmbi și ea. Wilde simți ceva fisurându-i-se puțin în piept. Laila… nu prea știa ce simțea ea.

— Noapte bună, spuse și ieși pe ușa din spate.

CAPITOLUL 20

Hester alese restaurantul RedFarm, un local asiatic modern și plăcut, care amesteca delicatesele cu relaxarea și cu o idee de umor culinar. Găluștele ei favorite, de exemplu, se numeau „Pac Man” și semănau cu creaturile din vechiul joc video. La RedFarm nu se făceau rezervări, însă Hester venea des și știa pe cineva care, când avea nevoie, îi putea face rost de o masă într-un colț. Atmosfera era aparte și tonică mai degrabă decât romantică și liniștită, dar, deh, era prima întâlnire.

Fără presiune, da?

Oren o lăsase pe Hester să comande pentru amândoi. Acum masa era

încărcată cu găluște, legume în trei culori, creveți cu mango, supă de porc și crabi (alt fel favorit), coadă de vită prăjită, pui cu trufe negre.

— Raiul pe pământ, mormăi Oren printre înghițituri.

— Îți place?

— E așa delicios, încât aproape că uit cât de minunată e compania.

— Elegantă replică. Pot să te-ntreb despre fosta ta soție?

Bețișoarele tocmai apucaseră încă o gălușcă.

— Pe bune?

— Nu mă prea pricep la subtilități.

— Asta a fost o demonstrație perfectă.

— Îmi stă pe cap.

— Fosta mea soție îți stă pe cap?

— Am doar câteva întrebări. Pot să tac și să-mi stea mintea la ele sau pot pur și simplu să le pun.

Oren ridică gălușca.

— N-aș vrea să te simți stânjenită.

— Am găsit pagina de Instagram a lui Cheryl.

— Aha.

— Ai văzut-o?

— Nu, n-am văzut-o. N-am nicio treabă cu rețelele de socializare.

— Dar știi despre ea?

— Da, știu.

— Te mai gândești la ea?

— Ar trebui să răspund că nu, corect?

— Am văzut pozele.

— Aha.

— Așa că nu te condamn.

— Bineînțeles că încă mă gândesc la ea… dar nu în felul *acela.* Am fost căsătoriți timp de douăzeci și opt de ani. Tu te mai gândești la Ira?

Hester nu răspunse imediat. Încercase zeci de ținute înainte de a se hotărî pentru rochia pe care o purta acum. Abia când își surprinsese reflexia într-o vitrină de pe stradă își dăduse seama că era rochia despre care Ira spunea întotdeauna că o face să arate sexy.

— Amândoi avem un trecut, Hester.

— Numai că… Nu era chiar sigură cum să se exprime. Eu și Cheryl suntem foarte diferite.

— Da.
— Știu că asta-i doar o primă întâlnire, însă ea e extrem de… sexy.
— Și tu la fel.
— Nu mă lua de sus, Oren.
— Nu. Înțeleg. Dar nu-i o competiție.
— Slavă cerului! Ai zis că Cheryl te-a părăsit.
— Și da, și nu.
— Adică?
— Cred că eu am părăsit-o primul. Cel puțin emoțional. Ea m-a părăsit în parte pentru că eu o părăsisem.
Puse jos bețișoarele și-și șterse bărbia cu un șervețel. Mișcările îi deveniseră calculate.
— Când au plecat copiii, m-am gândit că Cheryl nu-și mai găsește locul. Știi cum e orașul nostru. E pentru familii. Când familia nu mai există… tu, Hester, ai o carieră. Dar Cheryl se uita în jur și copiii nu mai erau și eu trebuia să merg în fiecare zi la serviciu, iar ea fie stătea acasă, fie se ducea să joace tenis, fie la zumba, fie altundeva.
— Așa că i-a pus capăt?
— Nu trebuie să fie de vină doar unul dintre noi. Divorțul nu înseamnă că toată căsnicia a fost un eșec.
— Îmi pare rău că nu sunt de acord, însă divorțul pare să fie exact definiția unei căsnicii eșuate.
Oren strânse din dinți și întoarse capul pentru o clipă.
— Cheryl și cu mine am trăit împreună douăzeci și opt de ani. Am crescut trei copii buni. Avem un nepot și încă unul pe drum. Hai s-o luăm altfel: dacă ai fi avut timp de douăzeci și opt de ani o mașină și apoi s-ar fi stricat, asta ar fi însemnat că mașina a fost un eșec?
Hester se încruntă.
— Analogia e exagerată.
— O să-ncerc alta. Dacă viața ar fi o carte, amândoi începem capitole noi. Ea va fi întotdeauna importantă pentru mine. Întotdeauna voi dori să fie fericită.
— Ea – ca să continuăm analogia – nu mai există în capitolele tale?
— Exact.
Hester clătină din cap.
— Doamne, asta-i așa de profund, că-mi vine să vomit.

Oren zâmbi.
— Nu înainte de a încerca coada de vită, te rog.
— Bun, o ultimă întrebare.
— Dă-i drumul.
Hester își duse mâinile în fața pieptului.
— Cheryl și-a făcut implant la sâni, nu-i așa? Bobocii ăia sunt suficient de ridicați încât să treacă drept cercei.
Oren râse. Hester își simți telefonul vibrând. Numără vibrațiile în minte.
— Trei, spuse. Trebuie să răspund.
— Poftim?
— O vibrație e un apel obișnuit. Două înseamnă că-i legat de serviciu. Trei, e ceva important și trebuie să răspund.
Oren gesticulă cu ambele mâini.
— Răspunde.
Hester duse telefonul la ureche. Era Sarah McLynn.
— Ce e? întrebă Hester.
— Ești la întâlnire?
— Tocmai ai întrerupt-o.
— Trimite-mi o poză cu el. Vreau să văd.
— Mai ai și alt motiv să mă suni?
— Chiar trebuie să am?
— Sarah!
— Bine. Am dat de mama lui Naomi, așa cum m-ai rugat.
— Și?
— Și refuză să discute cu tine. A zis să-ți vezi de treburile tale și a închis.

•••

Gavin Chambers stătea la fereastra biroului său dintr-un bloc-turn din centrul orașului, privind în jos la „protestatarii” – o gloată de grungeri îmbătrâniți care probabil nu număra mai mult de douăzeci de persoane – care se învârteau în curtea interioară a clădirii. Sloganul lor, „Vrem filmările!”, abia dacă prindea. Acești reprezentanți ai drojdiei societății aveau pancarte pentru fiecare cauză de stânga. Două femei purtau căciulițe împletite, roz decolorat. Conform diverselor cartoane pe care le fluturau, vagabonzii doreau eliberarea Palestinei, rezistență, desființarea Serviciului de Imigrări și Control Vamal, dar azi nu păreau să fie chiar animați. Marșul

lor îi părea lui Gavin mai mult o plimbare apatică.

Delia i se alătură la fereastră.

— Ăla nu e…?

— Saul Strauss, spuse Gavin aprobând din cap.

Fostul lui camarad de război nu era greu de depistat, deoarece era înalt de aproape doi metri, iar părul său lung grizonant și strâns în coadă era atât de perfect potrivit, încât nu se putea afla acolo decât ca *să fie* potrivit.

Dash termină de vorbit la telefon și veni lângă soția lui. Între Dash și Delia exista întotdeauna o relație firească, o maleabilitate, și Gavin îi invidia, deși el însuși avusese o mulțime de relații minunate de-a lungul vieții. Oamenii te pot păcăli – o fac zilnic –, însă Gavin stătuse suficient de mult în preajma soților Maynard încât să admită că Dash și Delia erau perfecți, genul de dragoste care o face pe a ta, oricât de grozavă ar fi, să pară cumva incompletă. Nu era vorba numai despre ce vorbeau ei. Nu doar despre cum se priveau unul pe altul sau se atingeau întâmplător. Era ceva intangibil, un mix de prietenie strânsă și de atracție fizică; poate că și imaginația lui Gavin juca un rol aici, dar când era vorba despre suflete-pereche, despre singura persoană din lume perfectă pentru tine și aproape imposibil de găsit, Dash și Delia păreau să fi reușit exact asta.

— Ce vor protestatarii? întrebă Delia.

— Îi auzi, zise Gavin. Vor filmările.

— Nu există filmări.

— Ei nu cred asta.

— Tu ce crezi, Gavin? întrebă ea.

— Nu contează.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Eu o să vă protejez, indiferent de situație.

Dash vorbi în cele din urmă:

— Nu asta întreba ea.

Gavin se uită la Dash, apoi din nou la Delia.

— Bineînțeles că există filmări, spuse Gavin. Sunt ele dăunătoare pentru Rusty așa cum vor să ne facă să credem iubitorii de marijuana de jos? N-am de unde să știu.

Dash reveni la biroul lui.

— Atunci înseamnă că înțelegi situația.

Gavin nu se osteni să răspundă.

— Nu suntem în siguranță, zise Delia urmându-și soțul. Dacă fiul nostru poate fi abordat așa chiar în școală…

— N-o să se mai întâmple.

Dash puse un braț pe umerii soției sale. Din nou Gavin nu se putu împiedica să nu remarce ușurința, naturalețea, tandrețea din gestul acela banal.

— Nu-i suficient.

— Cine era omul ăla? întrebă Delia.

— Nu ți-a spus Crash?

Delia clătină din cap.

— A zis că tot întreba despre Naomi Pine.

— I se spune Wilde.

— Stai așa, nu-i ciudatul ăla din munți pe care l-au găsit în pădure?

— Ba da.

— Nu-nțeleg. Ce are el de-a face cu Naomi Pine?

— E un fel de părinte-surogat pentru Matthew Crimstein. Dintr-un motiv necunoscut, Matthew și familia lui se interesează de Naomi.

— Crimstein, repetă Dash. Ca Hester?

— Da.

Asta nu le plăcu.

— Crash jură că nu știe nimic despre Naomi, zise Delia. Când Gavin nu răspunse, adăugă: Tu crezi că știe?

— Crash a fost în contact cu ea. Cu Naomi Pine. Cum probabil știți, acum vreo săptămână ea a dispărut, jucând un joc numit Provocarea.

— Unele mame vorbeau despre asta.

— Crash a… încurajat-o.

— Vrei să spui c-a silit-o?

— Nu, dar presiunea colegilor a fost un factor important.

— Doar nu crezi că i-a făcut vreun rău fetei, nu-i așa?

— Mă îndoiesc, zise Gavin. E prea monitorizat.

Amândoi fură vizibil ușurați.

— Asta nu înseamnă că nu știe nimic.

— Deci ce facem? Nu-mi place deloc.

Delia privi din nou în curte. Saul Strauss se uita drept în sus, aproape ca și când i-ar fi putut vedea prin fereastra reflectorizantă.

— Nu-mi place nimic din toate astea.

— Aș sugera ca toată familia să ia o mică vacanță departe de orașul ăsta. Poate o călătorie în străinătate.
— De ce?
— Oamenii îl percep pe Rusty Eggers ca pe o amenințare majoră.
Gavin Chambers așteptă ca punctul acela de vedere să-i fie contestat. N-o făcu nimeni.
— Gavin? rosti Delia.
— Da?
— Suntem în siguranță, nu-i așa? N-o să permiți să i se întâmple nimic fiului nostru.
— Sunteți în siguranță. Și el la fel.

CAPITOLUL 21

Matthew își făcu un sandvici cu unt de arahide și gem, se așeză singur la masă și-l mâncă. Simți că tot îi mai era foame, își mai făcu unul și tocmai mușca atunci când auzi o bătaie la ușa din spate.
Se uită pe fereastră și fu surprins – sau mai degrabă șocat – să-l vadă pe Crash Maynard. Pregătit de orice, întredeschise ușa cu grijă.
— Salut, spuse Crash.
— Salut.
— Pot să intru puțin?
Matthew nu se clinti și nici nu deschise ușa mai mult.
— Ce e?
— Doar… Crash își folosi mâneca tricoului ca să-și șteargă ochii. Se uită în spate la curte. Îți amintești cum jucam kickball aici?
— Într-a cincea.
— Stăteam unul lângă altul la ora domnului Richardson. Era zăbăuc, nu-i așa?
— Mda.
— Dar și formidabil, în felul lui.
— Era, aprobă Matthew.
— Eram apropiați pe atunci, ții minte?
— Da. Presupun.
— Era mai ușor.

— Ce anume?

— Totul. Nu-i păsa nimănui cine are casa mai mare sau ce cred ceilalți. Noi doar… nouă ne păsa de kickball.

Matthew știa că nu era chiar așa. Poate că fuseseră vremuri mai inocente, totuși nu chiar atât de inocente.

— Ce vrei, Crash?

— Să-ți spun că-mi pare rău.

Îi curgeau lacrimi pe obraji. Vocea îi era mai mult un suspin.

— Îmi pare al dracului de rău.

Matthew făcu un pas în spate.

— Nu vrei să intri?

Dar Crash nu se mișcă.

— Se-ntâmplă o mulțime de căcaturi la mine acasă. Știu că asta nu-i o scuză, însă-i ca și cum aș trăi în vârful unui vulcan și aștept să erupă.

Dispăruseră aroganța de pe coridoarele școlii, fanfaronada, sarcasmul. Matthew nu era sigur ce să înțeleagă de aici, dar ceva i se părea foarte în neregulă.

— Intră, zise. Obișnuiam să bem Yoo-hoo, nu-i așa? Cred că mai are mama prin frigider.

Crash clătină din cap.

— Nu pot. O să mă caute.

— Cine?

— Voiam doar să știi, da? Regret cu adevărat că ți-am făcut rău. Și lui Naomi. Ce am făcut…

— Crash, hai înăuntru…

Dar Crash deja se îndepărta, alergând.

•••

Wilde încă nu avea chef să se întoarcă la ecocapsulă.

Localul pe care-l frecventa în mod obișnuit – dacă se putea spune așa ceva – era un bar situat la parterul turnului de sticlă al hotelului Sheraton de pe Autostrada 17 din Mahwah, statul New Jersey. Hotelul se prezenta drept „nepretențios, dar luxos”, ceea ce corespundea oarecum adevărului. Era un hotel pentru oamenii de afaceri care petreceau acolo o noapte, poate două, iar asta se potrivea atât clienților, cât și lui Wilde.

Având toți pereții din sticlă, barul din Sheraton oferea o senzație plăcută de deschidere. Barmanii, de exemplu Nicole McCrystal, care îl întâmpină

cu un zâmbet când intră, rămăseseră aceiași, în timp ce clientela, majoritatea tineri manageri care se relaxau, se schimba constant. Lui Wilde îi plăceau barurile din hoteluri din acest ultim motiv – natura lor efemeră, deschiderea, camerele și paturile situate convenabil la distanță mică de lift în caz că ar fi fost necesare.

Era oare prea curând?

Probabil, însă cât ar fi trebuit Wilde să aștepte? O săptămână? Două săptămâni? Așteptarea părea ceva arbitrar și inutil. Nu avea inima frântă. Și nici Laila.

Situația era așa cum era.

— Wilde! strigă Nicole, evident bucuroasă că-l vede.

Îi aduse o bere. Când venea vorba de bere, Wilde era, la fel ca hotelul, „nepretențios”, dar îi plăcea berea locală la halbă. Astăzi aveau bere blondă de la berăria Asbury Park. Nicole se aplecă peste tejghea și-l sărută pe obraz. De la celălalt capăt al barului, Tom îi făcu cu mâna.

— A trecut ceva timp, îi zise Nicole zâmbind.

Avea un zâmbet plăcut.

— Așa-i.

— Din nou la vânătoare?

Nu-i răspunse pentru că încă nu știa răspunsul. Tânăra se aplecă spre el:

— Câteva foste cuceriri au întrebat de tine.

— Nu le spune așa.

— Ce denumire ai prefera?

Un bărbat aflat în celălalt capăt al barului ridică mâna; Nicole zise:

— Gândește-te până revin.

Wilde sorbi îndelung din halbă și ascultă zumzetul hotelului. Telefonul bâzâi. Era Hester.

— Wilde?

Abia o auzea prin zgomotul de fundal din locul de unde îi telefona.

— Unde ești? o întrebă.

— La un restaurant.

— Înțeleg.

— Am o întâlnire.

— Înțeleg.

— Cu Oren Carmichael.

— Înțeleg.

— Te pricepi la conversații, Wilde. Cât entuziasm!
— Ai vrea să strig „Ura!”?
— Mama lui Naomi nu vrea să stea de vorbă cu mine.
— Ce vrei să spui?
— Ce crezi că vreau să spun? Că nu va vorbi cu mine. Refuză să-mi răspundă la telefon. Zice că fiica ei nu-i problema mea.
— Deci Naomi e la ea?
— Nu știu. Intenționam să-mi trimit investigatorul la ea acasă, dar ce să vezi? Ea e în vacanță în sudul Spaniei.
— Poate Naomi a plecat cu ea. Poate c-a vrut să scape de toate hărțuielile și mama ei a luat-o în Spania.
— Unde ești, Wilde?
— În barul hotelului Sheraton.
— Fii atent! Tu ții la băutură ca o demoazelă la prima ei serată.
— Ce-i aia serată?
— Ești prea tânăr să știi.
— Și ce-i aia demoazelă?
— Amuzant. Hai să vorbim de dimineață. Trebuie să mă întorc la Oren.
— Ai o întâlnire, spuse Wilde. Apoi adăugă: Ura!
— Acum faci pe deșteptul.
La un moment dat, Wilde se pomeni discutând aprins cu Sondra, o roșcată de vreo treizeci de ani în pantaloni mulați și cu un râs vesel. Stăteau la capătul liniștit al barului. Ea se născuse în Maroc, unde tatăl ei lucrase pentru ambasadă.
— Era de la CIA, îi zise femeia. Cam toți angajații ambasadelor sunt spioni. Nu doar cei din SUA. Peste tot. Ia gândește-te. Vrei să aduci pe cineva într-un loc protejat în inima unei țări străine – bineînțeles că trimiți cei mai buni oameni de la contrainformații, nu?
Sondra călătorise mult în copilărie, de la o ambasadă la alta, în general în Africa și în Orientul Mijlociu.
— Părul meu îi fascina. Există o mulțime de superstiții în legătură cu roșcații…
Tânăra studiase la Los Angeles, la Universitatea din California, îi plăcuse și obținuse o diplomă în managementul hotelier. Era divorțată și avea un fiu de șase ani.
— Eu nu călătoresc prea mult, dar fac excursia asta în fiecare an.

Fiul ei era la tatăl lui. Se înțelegea bine cu fostul soț. Îi plăcea să stea la Sheraton. Întotdeauna îi înlocuiau camera cu apartamentul prezidențial.

— Trebuie să-l vezi, îi spuse pe un ton care ar fi modificat ratingul unui film de la +13 la +17. E la ultimul etaj. Poți vedea orizontul New York-ului. Are trei camere, așa că, dacă vrem doar să bem ceva în living… adică… n-aș vrea să crezi…

În cele din urmă, Sondra îi dădu cardul de acces.

— Mi-au dat două când m-am cazat, explică ea rapid. Unul pentru living, unul pentru dormitor, înțelegi?

Încă trăgând de a doua bere blondă, Wilde o asigură că înțelegea.

— Oricum, încă nu pot dormi din cauza schimbării de fus orar. Dacă vrei să vii mai târziu să bei un pahar înainte de culcare, o să lucrez puțin în living.

Un pahar înainte de culcare. Serată. Demoazelă. Parcă trăia în 1963.

Îi mulțumi Sondrei, dar nu promise nimic. Femeia se îndreptă spre lift. Wilde se uită la card mai mult ca să n-o urmărească pe Sondra cu privirea. Un pahar, zisese ea. În living, nu în dormitor. Poate asta era tot. Poate nu era nimic mai mult.

Apoi, un bărbat înalt cu coadă de cal întrebă:

— Ai de gând să urci?

Bărbatul se așeză pe scaunul de lângă el, în ciuda faptului că mai erau libere vreo douăzeci.

— E foarte atrăgătoare. Mie îmi plac roșcatele. Ție nu?

Wilde nu spuse nimic.

Bărbatul înalt îi întinse mâna.

— Eu sunt Saul, se prezentă el.

— Strauss, completă Wilde.

— Știi cine simt?

Wilde nu răspunse.

— Ei bine, sunt flatat.

Wilde îl văzuse din când în când pe Strauss în emisiunea lui Hester. Era un bun orator – un amestec plăcut de profesor de colegiu foarte progresist cu acreditare de erou autentic de război. Wilde nu era mare fan al specialiștilor comentatori, care apar la televizor fie pentru a-ți confirma ideile, fie pentru a te irita, și în ambele cazuri asta nu-i sănătos pentru nimeni.

— Nu ți-am reținut numele, zise Strauss.

— Dar îl știi.

— Îl știe cineva? Îi aruncă lui Wilde o privire iscoditoare care probabil entuziasma, conform argoului lui Hester, demoazelele de colegiu. Ți se spune Wilde, nu-i așa? Ești faimosul băiat din pădure.

Wilde scoase din portofel banii pentru consumație și-i lăsă pe tejghea.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, zise și se ridică.

Strauss era netulburat.

— Așadar, urci în camera ei?

— Vorbești serios?

— Nu vreau să-mi bag nasul.

— Hei, Saul… pot să-ți spun Saul?

— Sigur.

— De ce nu sărim peste restul preludiului și trecem la ce ne interesează?

— Ăsta-i planul tău când ajungi sus? Strauss ridică imediat o palmă. Scuze, am mers prea departe.

Wilde începu să se îndepărteze.

Strauss rosti:

— Am auzit că ai avut azi o întâlnire neplăcută cu puștiul Maynard.

Wilde se întoarse spre el.

— Mi-ai cerut să trec peste preludiu, spuse Strauss.

— De la cine ai auzit?

— Am sursele mele.

— Și ele sunt?

— Anonime.

— Atunci, pa.

Strauss puse mâna pe brațul lui Wilde. Strânsoarea era surprinzător de puternică.

— Ar putea fi important.

Wilde ezită, apoi se așeză la loc. Era curios. Strauss era un fanatic – cine nu era în ziua de azi? –, dar lui Wilde i se părea că avea și ceva dintr-o persoană cinstită. Considerase instinctiv că reacția cea mai bună era pur și simplu să-l ignore, totuși, după puțină gândire, începu să se întrebe ce avea de pierdut ascultându-l.

Nimic. Așa că zise:

— Caut o adolescentă care probabil a fugit de acasă.

— Naomi Pine.
Wilde n-ar fi trebuit să fie surprins.
— Ai surse bune.
— Nu numai tu ai fost în armată. Ce treabă are Crash Maynard cu Naomi Pine?
Strauss vorbea de acum direct și serios.
— Poate niciuna.
— Dar…?
— Ea e o marginalizată. El e Domnul Popularitate. Și totuși există interacțiuni.
— Ai putea fi mai exact?
— De ce nu-ți întrebi „sursa”?
— Ce știi despre relația soților Maynard cu Rusty Eggers?
— Știu că Maynard a fost producătorul lui.
— Dash Maynard l-a creat pe Eggers.
— OK.
Strauss se apropie și mai mult.
— Îți dai seama cât este de periculos Eggers?
Wilde nu văzu niciun motiv să răspundă.
— Îți dai seama? insistă Strauss.
— Să presupunem că da.
— Și ai auzit despre filmările lui Maynard?
— Nu văd legătura.
— Ar putea să existe una. Wilde, pot să-ți cer o favoare? Nu tocmai o favoare. Tu ești patriot. Și tu vrei să se facă publice înregistrările alea, sunt sigur.
— Nu știi ce vreau eu.
— Știu că vrei adevărul. Știu că vrei dreptate.
— Și nu știu dacă tu poți aduce pe oricare dintre ele.
— Adevărul e ceva absolut. Sau așa era pe vremuri. Înregistrările lui Maynard ar trebui făcute publice pentru ca oamenii să știe adevărul despre Rusty Eggers. Cine poate contrazice asta? Dacă lumea vede adevărul, întregul adevăr, și tot mai vrea să-i dea cheile țării acestui nihilist, perfect, asta-i altă problemă.
— Saul?
— Da.

— Treci la subiect.

— Vreau doar să mă informezi și o să te informez și eu. E cea mai bună șansă a ta s-o găsești pe fata aia. Ai fost un militar admirabil pentru că-ți iubești țara. Dar Eggers este un gen de amenințare cu care țara asta nu s-a mai confruntat. Îi îmbrobodește pe oameni cu charisma lui, însă așa-numitul lui „manifest” e în realitate o chemare la anarhie. Va conduce la penurie de alimente, panică mondială, crize constituționale, ba chiar și război. Saul se apropie de Wilde și coborî glasul: Să presupunem că filmările lui Maynard îl arată pe adevăratul Eggers. Să presupunem că ele ar deschide ochii oamenilor către pericolele grave aflate în fața lor. Asta-i mai important decât orice misiune am îndeplinit noi în străinătate, Wilde. Trebuie să mă crezi.

Îi dădu lui Wilde o carte de vizită cu numărul lui de mobil și e-mailul. Apoi îl bătu cu palma pe spate și trecu pe lângă recepție înspre ușă.

•••

Wilde puse în buzunar cartea de vizită a lui Saul Strauss și se ridică.

Se îndreptă spre toaleta din holul hotelului, urină timp îndelungat, după care – pentru a-l parafraza pe Springsteen – își verifică aspectul în oglindă și-și dori să schimbe hainele, părul, fața. Se stropi cu apă pe obraji și se aranjă cât putu mai bine. Se duse la liftul de sticlă și apăsă butonul pentru urcare. Barmanița Nicole îi prinse privirea și aprobă scurt din cap. El nu știu cum să interpreteze semnul acela, sau dacă într-adevăr însemna ceva, așa că-i răspunse printr-un gest similar.

Ca să ajungă la ultimul etaj, trebuia să bage cardul într-o fantă. Folosi cardul primit de la Sondra. Urcă, sprijinit de peretele de sticlă și privind în jos cum holul se făcea tot mai mic. Chipuri îi pluteau prin minte: Matthew, Naomi, Crash, Gavin, Saul, Hester, Ava, Laila. Laila.

La dracu!

Ieși pe coridor. Se opri în fața ușii cu plăcuța de alamă pe care scria, cu litere frumos gravate, APARTAMENTUL PREZIDENȚIAL. Se uită la cardul de acces. Se uită la ușă. Sondra era frumoasă. Poți să critici genul acesta de relații, să le pui etichete, să le consideri lipsite de sens sau să le judeci în orice fel dorești, dar totul nu-i decât o problemă de perspectivă. El și Sondra puteau ajunge să aibă o legătură specială. Doar pentru că nu era de durată, n-o făcea mai puțin reală. Un clișeu, desigur, însă totul are un final. Un trandafir frumos trăiește doar puțin timp. Unele termite pot trăi

șaizeci de ani.

Un cântec al lui Bon Jovi îi veni în minte. Doamne, întâi Bruce și acum Jon. Cât de New Jersey putea fi?

Vrei să-ți faci o amintire?

Se mai uită o dată la ușă, se gândi la Sondra și la părul lung și roșcat revărsat peste pieptul lui. Apoi clătină din cap. Nu în seara asta. Avea să coboare în hol și s-o sune de acolo. Nu voia ca ea să-l aștepte.

Atunci ușa se deschise.

— De când stai aici? întrebă Sondra.

— De un minut sau două.

— Vrei să stăm de vorbă?

— Probabil n-ar trebui.

— Să vorbim?

— Nu sunt prea vorbăreț.

— Dar eu sunt o ascultătoare excelentă.

Bărbatul aprobă din cap.

— Da, asta-i adevărat.

Tânăra făcu un pas în spate.

— Intră, Wilde.

Și el o ascultă.

CAPITOLUL 22

Când Wilde se trezi, primul lucru la care se gândi – chiar înainte de a-și da seama că se afla într-o cameră de hotel ciudată, totuși familiară, nu în ecocapsula lui – fu Laila.

La naiba!

Sondra stătea pe un fotoliu cu picioarele strânse sub ea. Privea pe fereastră și soarele dimineții îi lumina fața. Mult timp, niciunul dintre ei nu se mișcă. Ea privea pe fereastră. El îi privea profilul. Încercă să-i citească expresia – seninătate? regret? contemplare? – și-și dădu seama că orice deducție ar fi fost probabil greșită. Ființele umane nu erau niciodată așa de simplu de citit.

— Bună dimineața, Sondra.

Tânăra se întoarse spre el și zâmbi.

— Bună dimineața, Wilde. Trebuie să pleci chiar acum?

Din nou, în pofida avertismentului pe care tocmai și-l dăduse în privința

ființelor umane, încercă s-o citească. Voia ca el să plece, sau îi oferea o ieșire dacă el și-ar fi dorit-o?
— Nu am planuri, spuse. Dar dacă…
— Ce-ar fi să comandăm micul dejun?
— Sună grozav.
Sondra îi zâmbi.
— Pariez că știi meniul pe dinafară.
Nu-i răspunse.
— Îmi pare rău. N-am vrut să…
Wilde clătină din cap. Ea îl întrebă ce vrea să mănânce. Îi zise. Ea se duse în salon și telefonă. Wilde se ridică dezbrăcat din pat. Se îndrepta spre baie când mobilul său bubui.
Nu bâzâi sau sună sau vibră. Bubui.
Îl apucă repede și opri alarma.
— Totul e-n regulă?
Se uită pe ecran. Răspunsul era negativ.
Glisă cu degetul spre stânga, ceea ce în circumstanțele de față era cumva ironic. Nu era Tinder, ci sistemul lui de securitate. O mașină intrase pe drumul său ascuns. Asta nu însemna mare lucru. Alarma nu suna pentru atât. Doar declanșa ceilalți senzori de mișcare. Doi dintre ei fuseseră porniți. Cât privi, pe ecran se aprinse un al treilea. Ceea ce însemna că niște oameni, minimum trei, mergeau prin pădure în căutarea locuinței lui. Glisă din nou spre stânga. Apăru o hartă. Se declanșă a patra alarmă. Se apropiau de ecocapsulă dinspre sud, est și vest.
— Trebuie să pleci, zise Sondra.
Wilde vru să explice:
— Cineva încearcă să-mi găsească locuința.
— OK.
— Nu-i doar o scuză de rahat.
— Știu.
— Cât mai rămâi în oraș?
— Plec azi.
— Oh.
— „Oh” sau „Ura”? Ridică mâna. Scuze, nu trebuia. Știu că nu crezi, dar asta-i ceva nou pentru mine.
— Te cred.

— Totuși pentru tine nu este.
— Nu, nu este.
— N-ai dormit bine. Ai strigat mult. Te-ai zbătut, de parcă păturile ar fi vrut să te lege de pat.
— Îmi pare rău dacă te-am ținut trează.
Nu mai era nimic de spus. Wilde se îmbrăcă repede. Nu se sărutară la despărțire. Nici măcar nu era o despărțire adevărată. El prefera așa. Sondra rămase în cealaltă cameră a apartamentului în timp ce el se pregătea, și probabil făcea același lucru.
Nu avea timp să meargă pe jos, așa că luă un taxi din parcarea hotelului. Nu-i dădu șoferului o adresă pentru că de fapt nu avea una. Îi ceru să meargă pe Mountain Road. Wilde folosea rar partea asta de autostradă. Prea multe amintiri urâte. Când șoferul se înscrise în curbă, aceeași în care intrase mașina lui David cu ani în urmă, Wilde simți mâna încleștându-i-se pe banchetă. Încercă să respire mai calm. Crucea mică și albă era tot acolo, ceva ce Hester ar fi găsit iritant, dacă nu ironic. Wilde n-avea idee cine o pusese cu atâția ani în urmă. Fusese tentat s-o înlăture – stătea de prea mult timp –, dar cine era el să intervină?
— Aici nu sunt case, zise șoferul.
— Știu. Doar trage pe dreapta când îți spun eu.
— Mergi în excursie?
— Cam așa ceva, da.
Peste câteva sute de metri, îi făcu semn șoferului. Îi plăti cu o bancnotă de douăzeci pentru un tarif de opt dolari și coborî în apropiere de vârful muntelui. Drumeagul lui ascuns – punctul de acces pentru vizitatori – se afla mai aproape de poalele muntelui. În mod normal, el urca spre casă. Acum avea să coboare, verificând pe parcurs harta de securitate de pe telefon. Din ceea ce deducea după indicațiile senzorilor de mișcare, vizitatorii se apropiau de capsulă încet și atent, din toate direcțiile, cu o precizie aproape militară.
Neliniștitor.
De ce veneau după el? Și de asemenea, dacă nu chiar mai important: *cine* venea după el?
Poate părea un noroc faptul că se nimerise ca Wilde să fie plecat în noaptea pătrunderii pe terenul său, dar nu era cazul. Dacă ar fi fost acasă, alarmele l-ar fi trezit. Ar fi fugit înainte ca ei să fi ajuns la mai puțin de

cinci sute de metri de ecocapsulă. Stabilise cu mult timp în urmă căi de scăpare și ascunzători, în caz că cineva încerca să ajungă la el.

Putea să dispară imediat.

Nimeni nu cunoștea pădurile mai bine decât el. Aici, în desișuri, nu aveau nicio șansă împotriva lui. Nu conta cât de mulți erau.

Dar întrebarea rămânea: Cine erau și ce voiau?

Wilde coborî panta muntelui, lăsând gravitația să-i ușureze deplasarea. Coti la dreapta pe lângă un copac despicat, către cel mai apropiat senzor de mișcare. Aflat în pădure, printre animale sălbatice, detectorul putea fi declanșat accidental destul de ușor. La trecerea unei căprioare. A unui urs. Uneori chiar și de veverițe sau de ratoni. Însă Wilde avea un sistem în care o alarmă o sesiza pe următoarea înaintea oricărei alerte, dovedind astfel că mișcările erau cumva calculate și prin urmare cel mai probabil umane. Deoarece o mașină era parcată pe drum – primul semnal – și urmaseră alte semnale, știa că nu era vorba de o alarmă falsă. Nu era doar un om, nici doi sau trei. Cel mai probabil erau mai mult de cinci.

Veneau după el.

Era ora 8 dimineața. În pădure era răcoare, prospețimea matinală se simțea încă în aer. Wilde se mișcă tăcut ca o panteră. Nu avea un plan, ci era mai degrabă o acțiune de recunoaștere. Păstrează distanța. Află lucruri despre adversari. Stabilește-le poziția și numărul.

Încearcă să-ți dai seama ce naiba vor de la tine.

Încetini când se apropie de formațiunea stâncoasă pe care se afla un senzor de mișcare. Îl verifică, doar ca să se convingă că nu fusese o eroare de funcționare care putea explica de ce se declanșaseră atâtea. Detectorul era intact. Așa că grăbi pasul.

Și iată-i.

Doi bărbați care acționau în tandem. Inteligent. Pe unul l-ar fi putut doborî, l-ar fi putut scoate din peisaj înainte de a lua legătura cu ceilalți. Dar cu doi era mai dificil. Erau îmbrăcați în negru din cap până-n picioare. Erau cu ochii-n patru, unul în frunte și privind doar în față, celălalt asigurând ariergarda. Stăteau destul de depărtați, astfel încât să nu poată fi doborâți de un singur atacator.

Profesioniști.

Wilde se apropie să se uite mai bine. Ambii aveau căști în urechi. Probabil comunicau cu ceilalți. Aceștia veneau dinspre nord. Mai existau

echipe în sud, est și vest. Presupunând câte doi oameni într-o echipă, asta însemna minimum opt adversari.

Wilde se pricepea să ia urma cuiva. Era evident mai bun decât oricare dintre oamenii aceia, dar asta nu-l făcea invizibil. Încrederea exagerată duce la greșeli. Bărbații erau înarmați. Cercetau constant împrejurimile și, realist vorbind, dacă Wilde nu era atent, exista o probabilitate însemnată să fie depistat.

La răstimpuri, bărbatul mai înalt examina ecranul telefonului și modifica ușor direcția. Indiferent ce aplicație utiliza, era limpede că-i conducea către ecocapsulă. Wilde nu știa ce tehnologie folosesc, însă dacă cineva dorea cu tot dinadinsul să-i găsească locuința, existau dispozitive de căutare care i-ar fi condus în cele din urmă la ea. Asta o știuse dintotdeauna. Era pregătit.

Cunoscând destinația lor finală, îi era mai ușor. Wilde nu trebuia să-i urmeze îndeaproape. Se îndreptă spre una dintre cutiile lui ascunse. Avea șase în pădure, pitite în locuri pe care nu le putea găsi nimeni, toate deschizându-se cu amprenta palmei lui, nu cu cifru. Una era camuflată într-un copac. Se cățără, o găsi legată cu bandă izolatoare sub o ramură groasă și o deschise. Scoase un pistol. Era pe punctul s-o închidă la loc fără să ia și documentele de identitate false, apoi se gândi mai bine. Dacă ar fi fost nevoit să fugă?

Paza bună trece primejdia rea.

Coborî din copac și înaintă spre ecocapsulă. Acum se mișca rapid, dorind să ajungă înaintea echipei pe care o urmărise.

Și după aceea?

Avea să acționeze în funcție de situație. Se grăbi, deplasându-se cu ușurință.

Localiză colina aflată la două sute de metri de ecocapsulă. Se urcă într-un copac pentru a fi suficient de sus ca să privească luminișul. Vrusese să pună capsula într-o zonă cu vegetație mai deasă a pădurii, dar ramurile blocau soarele, ceea ce îngreuna stocarea energiei solare. Acum însă îi era de folos. Odată ajuns în vârful copacului, îi putea vedea dintr-o poziție sigură pe cei care se apropiau.

Wilde prinse o ramură, se ridică și privi în jos.

La naiba! Erau deja acolo.

Patru bărbați înarmați înconjurau capsula. Încă doi – cei doi pe care îi urmărise Wilde – apărură în luminiș. Acum erau șase.

Șeful se apropie prudent de capsulă.
Wilde îl recunoscu.
Căută prin istoricul apelurilor și apăsă butonul de apel. Gavin Chambers ajunsese la ușa ecocapsulei când simți probabil vibrația telefonului în buzunar. Scoase telefonul, se uită la ecran, privi în jur. Apăsă butonul de răspuns și duse telefonul la ureche.
— Wilde?
— Nu te atinge de casa mea.
Gavin se uită și mai atent în jur, dar nu avea cum să-l observe pe Wilde în copac.
— Ești înăuntru?
— Nu.
— Trebuie să deschizi.
— De ce?
— S-a întâmplat ceva. Ceva important.
— Mda, am bănuit.
— Cum?
— Glumești? Ai cel puțin patru echipe înarmate în jurul casei mele din pădure. Nu trebuie să fii detectiv ca să-ți dai seama că s-a întâmplat „ceva important”. Ce anume?
— Maynarzii.
— Ce-i cu ei?
— Trebuie să-ți verific locuința. Apoi trebuie să te duc la ei. Ești prin apropiere, sau mă urmărești pe vreo videocameră care mi-a scăpat?
Privi în sus, ferindu-și ochii.
— Oricum, n-o să te găsesc, nu?
— Nu.
— Am intrat fără voie pe terenul tău.
— Și totuși ai făcut-o.
— Trebuia, Wilde. Trebuia să ajung la tine într-un fel sau altul.
— Și acum?
— Aș putea să-ți sparg casa cu un topor și să văd ce-i înăuntru.
— Nu-i stilul tău.
— Nu, nu este. Uite ce-i. O să-mi trimit oamenii de aici.
— Pare un început bun.
— Dar după aia trebuie să te văd.

Wilde nu răspunse. Gavin Chambers strigă niște ordine. Oamenii se supuseră fără să comenteze. Când ei dispărură, Gavin Chambers duse din nou telefonul la ureche.
— Acum ieși. Trebuie să vorbim.
— De ce? Ce s-a întâmplat?
— A mai dispărut un copil.

CAPITOLUL 23

Când se trezi, Hester încă avea fluturi în stomac.
Începuseră seara trecută, la ora 23, când Oren o condusese până la ușă – nu o lăsase pe trotuar sau la lift, era prea gentleman – și o sărutase. Sau ea îl sărutase? N-avea importanță. Fusese un sărut. Un sărut adevărat. Îi cuprinsese talia cu un braț. Bine, da, asta era drăguț. Dar cu cealaltă mână – mâna lui mare –, cu cealaltă mână mare și minunată îi cuprinsese ceafa, îi trăsese capul spre spate și, într-un cuvânt…
Leșin.
Hester se topise. Chiar acolo. Hester Crimstein, avocată, știa că era prea bătrână să se topească, să leșine sau să simtă aceiași fluturi în stomac pe care îi simțise la treisprezece ani, când Michael Gendler, cel mai frumos băiat din clasa ei, se furișase împreună cu ea de la party-ul de bar mitzvah al lui Jack Kolker și se prostiseră în cămăruța din spatele biroului rabinului. Sărutul lui Oren fusese atât de multe lucruri dintr-odată. O înfiorase, desigur, lăsând-o amețită, confuză și total abandonată clipei, totuși o altă parte a ei privise din afara corpului, cu ochii larg deschiși, uluită, gândind: „Pentru Dumnezeu, mă las terminată de un sărut!”
Cât durase sărutul? Cinci secunde? Zece? Treizeci? Un minut întreg? Nu fusese un minut întreg. Nu știa. Oare mâinile ei se mișcaseră? Rememorase sărutul – Sărutul, merita o majusculă – de o sută de ori și tot nu putea fi sigură. Își amintea mâinile ei pe umerii lui puternici, rotunzi, cât de bine și de în siguranță se simțise și o, cât iubea umerii ăia… și atunci ce naiba era în neregulă cu ea?
Își aminti cât de delicat începuse Sărutul, cum Oren începuse să se desprindă blând de ea, cum ajunseseră din nou lipiți, cum Sărutul devenise mai lacom, mai pasional, cât de tandru se încheiase. El continuase să țină

mâna pe ceafa ei. O privise în ochi.
— Noapte bună, Hester.
— Noapte bună, Oren.
— Pot să te mai invit în oraș?
Își înăbușise mai multe replici tăioase și alesese:
— Da. Mi-ar face mare plăcere.
Oren așteptase până intrase în apartament. Hester îi zâmbise când închisese ușa. Apoi, rămasă singură, executase un scurt dans vesel. Nu se putuse abține. Se simțea ușuratică și prostuță. Se pregătise de culcare ca prin ceață. Somnul, fusese sigură, n-avea să vină, dar venise, rapid, valul de adrenalină lăsând-o epuizată. De fapt, dormise foarte bine.
Acum, de dimineață, Hester rămăsese cu fluturii. Pur și simplu. Fluturi. Seara trecută îi părea suprarealistă, ca un vis, și nu era convinsă dacă tânjea după sentimentul acela sau se temea de el. Avea nevoie de așa ceva în viață? Era deja mulțumită, satisfăcută atât în viață, cât și în carieră. De ce să riște? Nu era doar problema că ar fi prea bătrână pentru asemenea emoții imature. Acum avea drumul ei. Îi plăcea să aibă drumul ei. Chiar își dorea că așa ceva să pună capăt la tot? Voia să riște suferința, penibilul sau orice alte milioane de lucruri ce puteau și probabil chiar aveau să meargă prost?
Viața era frumoasă, nu-i așa?
Luă telefonul și văzu un mesaj de la Oren:

Prea devreme pentru SMS? Nu vreau să par disperat.

Leșin. Din nou leșin.
Tastă drept răspuns: **Hărțuitorule.**
Văzu cele trei puncte care semnalau că el scria. Apoi punctele dispărură. Așteptă. Niciun răspuns. Simți un scurt impuls de panică.

Glumeam! Nu, nu-i prea devreme!

Niciun răspuns.

Oren?

Exact la asta se referise – cine ar vrea să simtă așa ceva? Cine voia să-și

simtă inima în gât și să-și facă griji că poate a comis o greșeală… sau poate că pentru el nu-i decât un joc și, hei! a fost numai o întâlnire și un sărut (Sărutul), așa că liniștește-te naibii!

Telefonul sună. Spera să fie Oren, dar pe ecran era un alt număr cunoscut. Răspunse și duse telefonul la ureche.

— Wilde?

— Am nevoie de ajutorul tău.

•••

Wilde apăru la vedere în apropierea ecocapsulei. Ținea telefonul ridicat.

Gavin Chambers se încruntă.

— Ce faci?

— Un apel video live, zise Wilde.

— Cine?

— Cu cine, se auzi o voce feminină din telefon. *Cu* cine. Prepoziția, drăguțule.

Wilde continuă să meargă spre Gavin, care privi chiorâș ecranul.

— Bună, Gavin. Mă numesc Hester Crimstein. Ne-am întâlnit odată la o cină la Henry Kissinger.

Gavin Chambers ridică ochii spre Wilde parcă pentru a spune: „Pe bune?"

— Nu face mutra asta, scumpete, continuă Hester. Înregistrez totul. Ai înțeles?

Gavin închise ochii și oftă prelung.

— Serios?

— Nu, neserios. Vreau să știi că dacă i se întâmplă ceva lui Wilde…

— N-o să i se întâmple nimic.

— Super, frumosule, atunci n-avem nicio problemă.

— Nu-i nevoie de asta.

— Ah, sunt sigură că nu-i nevoie, dar când oameni de-ai tăi înarmați se furișează până la casa clientului meu, o casă pe care ulterior amenințí s-o distrugi – consideră-mă paranoică, însă vorbesc în calitate de avocat al lui –, și ca să fie clar pe înregistrare, eu sunt avocatul tău, corect, Wilde?

— Corect, confirmă Wilde.

— Deci, ca avocat al lui, vreau ca asta să fie înregistrat. Dumneata, colonele Chambers, te-ai apropiat de casa clientului meu însoțit de persoane înarmate…

— Aici este teren public.
— Colonele Chambers, chiar vrei să pierdem timpul certându-ne pentru detalii legale?
Gavin oftă.
— Nu, nu vreau.
— Pentru că eu pot să fac asta. Nu mă grăbesc. Tu te grăbești, Wilde?
— Am toată ziua la dispoziție.
— Bine, îmi pare rău, zise Gavin, fără detalii legale, hai să trecem mai departe.
— Deci ce spuneam? continuă Hester. Așa, te-ai apropiat de casa clientului meu însoțit de oameni înarmați. Ai amenințat să intri în respectiva casă și chiar s-o distrugi. Nu-ți da ochii peste cap. Dacă ar fi după mine, te-aș aresta, dar clientul meu, contrar sfatului meu prețios, încă vrea să stea de vorbă cu tine. Se pare că are în tine o încredere pe care eu o consider prostească. Îi respect doleanța, însă vreau să clarific poziția noastră: Dacă Wilde are de suferit în vreun fel…
— Nu va avea de suferit.
— Taci și ascultă! Dacă va suferi sau va fi reținut contra voinței lui, dacă-l sun înapoi și nu-mi răspunde sau dacă faci altceva decât îți cere el, eu voi deveni o parte permanentă a vieții tale, colonele Chambers. Ca râia. Ca hemoroizii. Doar că mai rău. M-am făcut înțeleasă?
— Perfect înțeleasă.
— Wilde?
— Mulțumesc, Hester. E-n regulă să-nchidem?
— E decizia ta.
— Da, mulțumesc.
Apăsă un buton și strecură telefonul în buzunar. Gavin Chambers se încruntă.
— Ai sunat-o pe mami?
— Ah, acum chiar mi-ai rănit sentimentele.
— Ceea ce doream să-ți zic trebuia să rămână extrem de confidențial.
— Atunci dă-mi un telefon data viitoare în loc să trimiți oameni înarmați.
Gavin arătă spre capsulă.
— Am fost puțin surprins că am găsit-o atât de repede. Mi-am închipuit că o să ai montate capcane. Ai citit despre Armata-Fantomă din al Doilea

Război Mondial?
Wilde citise.
— Comandamentul Trupelor Speciale 23.
— Oho, sunt impresionat.
Armata 23, cunoscută ca Armata-Fantomă, fusese o forță de elită formată din soldați actori și specialiști în efecte speciale care foloseau „înșelări tactice”. Foloseau tancuri gonflabile sau avioane de cauciuc și chiar creaseră o coloană sonoră de lupte, creând o versiune de secol XX a calului troian.
— Cum ai găsit locul? întrebă Wilde.
— Dronă cu senzor. Gavin Chambers făcu semn spre capsulă. Te rog, deschide ușa.
— Nu-i nimeni înăuntru.
— Deschizând poți dovedi asta.
— N-ai încredere în mine?
Se vedea clar că bărbatul era extenuat.
— Hai să verificăm, te rog.
— Pe cine cauți?
— Pe nimeni.
— Tocmai ai spus…
— Asta a fost înainte să decizi să flecărești cu cineva care are un show TV.
— Este avocata mea. Dacă îi cer să nu vorbească, nu va vorbi.
— Doar nu ești atât de naiv.
Gavin Chambers privi în depărtare și clătină din cap. Își cântărea decizia, dar era un fapt împlinit. Nu exista decât o singură cale.
— E vorba de Crash Maynard.
— Ce s-a întâmplat cu el?
— A dispărut.
— A fugit sau…
Gavin scoase pistolul.
— Deschide dracului ușa, Wilde.
— Vorbești serios?
— Ți se pare că am chef să continui așa?
Nu părea. Arăta ca o haină veche care începea să se destrame pe la margini.
— Ți-am zis că a dispărut Crash. Dă-mi voie să elimin coliba ta, ca să-l

putem găsi.

Wilde nu se temea de pistol și nici nu era tentat să-l scoată pe-al lui, dar nici nu vedea vreun motiv să continue să se împotrivească. Pricepuse ce se întâmplase: Crash Maynard se evaporase, iar Wilde era la fel de suspect ca oricare altul.

Ușa ecocapsulei se deschidea cu același gen de telecomandă folosită la portierele mașinilor. Wilde căută în buzunar, scoase telecomanda și apăsă pe buton. Gavin puse pistolul în toc când ușa începu să se ridice. Băgă capul în interior, se uită roată, apoi scoase capul.

— Scuze pentru pistol.

Wilde nu spuse nimic.

— Hai să mergem.

— Unde?

— Soții Maynard vor să te vadă. De fapt, au insistat.

— Ai de gând să scoți iar pistolul dacă refuz?

— Chiar ai de gând să-mi porți pică? Gavin o luă înainte pe potecă. Ți-am cerut scuze.

Niciunul dintre ei nu vorbi pe drumul scurt până la Conacul Maynard. În soarele dimineții, clădirea sclipea deasupra unei pajiști de un verde atât de uniform, încât părea vopsită cu spray. Gazonul tuns cu grijă exagerată era un pătrat aproape perfect, casa fiind situată exact în centru, iar Wilde estimă cam trei sute de metri de iarbă de fiecare parte până la pădure. În dreapta se afla o piscină de dimensiuni olimpice, în stânga un teren de tenis și în spate un teren de fotbal cu tușele proaspăt văruite.

SUV-ul opri lângă o remiză pentru trăsuri bogat ornamentată. Gavin coborî și Wilde îl urmă.

— Înainte să continuăm, trebuie să semnezi asta.

Gavin îi înmână o foaie de hârtie pe un clipboard cu pix atașat.

— Este un acord de confidențialitate standard.

— Mda, făcu Wilde dându-i-l înapoi. Știu ce este.

— Dacă nu semnezi, nu-ți pot da amănunte despre ceea ce se petrece.

— Atunci pa-pa.

— Doamne, nesuferit mai ești. Bine, lasă acordul de confidențialitate. Vino.

Gavin porni spre pădurea din colțul spate-stânga al domeniului.

— Chiar credeai că eu l-am răpit pe băiat? întrebă Wilde.

— Nu.

— Sau că l-am ascuns în capsula mea?

— Nu prea, dar era o posibilitate.

Gavin continuă să meargă. Se opri la jumătatea distanței dintre casă și pădure.

— Aici l-am pierdut.

— Ești bun să detaliezi?

— Azi-dimineață, Crash nu era în dormitorul lui. Am verificat înregistrările CCTV. După cum îți imaginezi, securitatea e destul de extinsă aici. Videocamerele de supraveghere acoperă spațiul de la casă cam până unde stăm noi acum. Scoase mobilul, îl deschise și i-l arătă lui Wilde. Asta e Crash care trece de punctul unde ne aflăm noi, îndreptându-se probabil în direcția aceea.

Arătă spre pădurea din spate și porni înregistrarea din telefon. Probabil că videocamera avusese un filtru de noapte. Pe ecran, Wilde îl văzu pe Crash venind dinspre casă, trecând prin punctul în care se aflau ei și părând că se îndreaptă spre pădure. Marca temporală din colțul stânga-jos indica ora 2:14.

— A mai apărut cineva pe CCTV înainte sau după el? întrebă Wilde.

— Nu.

— Deci crezi că băiatul a fugit.

— Probabil. Tot ce știm cu siguranță e că s-a îndreptat spre copacii ăia. Se întoarse spre Wilde. Cineva care cunoaște bine pădurea ar fi putut aștepta acolo.

— Aha, făcu Wilde. Și aici intervin eu.

— Până la un punct.

— Dar în realitate tu nu crezi că aș avea vreo legătură.

— Așa cum am zis, eu doar bifez toate posibilitățile.

— Așadar, sunt aici pentru că s-a întâmplat ca ieri să-l iau la întrebări pe Crash.

— A naibii coincidență, nu ți se pare?

— Iar Naomi Pine lipsește și ea.

— A naibii coincidență, nu ți se pare?

— Deci există o legătură?

— Au dispărut doi copii din aceeași clasă. Dacă asta nu-i o legătură…

— … atunci e o coincidență dată naibii, nu crezi? termină Wilde în locul

lui. Ce altceva mai ai?
— Cei doi au comunicat.
— Naomi și Crash?
— Da.
— Recent?
— Nu știu. Puștii ne depășesc monitorizarea – WhatsApp, Signal, toate aplicațiile pe care le folosesc, sunt criptate. Treaba mea nu-i să spionez familia, ci s-o protejez.
— De ce?
— De ce… ce?
— De ce-i protejezi, Gavin? Mai exact, de ce tocmai tu. Te-ai documentat despre mine, și eu m-am documentat despre tine. Nu mai faci muncă de teren, iar Dash Maynard e doar un producător de televiziune. Așa că nu te afli aici pur și simplu pentru a-l proteja pe el și pe familia lui. Te afli aici din cauza lui Rusty Eggers.
Gavin zâmbi.
— Ce deducție! Ar trebui să aplaud?
— Numai dacă simți că ar fi potrivit.
— Nu simt. N-are importanță de ce sunt tocmai eu aici. Au dispărut doi adolescenți. Tu vrei să-l găsești pe unul, eu vreau să-l găsesc pe celălalt.
— Ne unim resursele?
— Avem același scop.
— Presupun că m-ai adus aici dintr-un motiv.
— De fapt, Maynarzii au insistat. M-am gândit că, dacă ești aici, pot să-ți cer părerea.
Wilde privi spre pădure și observă o potecă.
— Crezi că pe acolo a luat-o Crash?
— După unghiul de pe filmare, da. Mai mult decât atât, tot acolo este locul în care a întâlnit-o de curând pe Naomi Pine.
Crash n-o „întâlnise” pe Naomi, ci îi făcuse o farsă, o intimidase și-și bătuse joc de ea. Sau cel puțin asta era descrierea lui Matthew. Dar acum nu era momentul pentru semantică. Wilde porni spre poteca din pădure ca să vadă mai bine.
— Presupun că sistemul de supraveghere nu acoperă și zona asta, spuse el.
— Corect. Ne îngrijorează doar persoanele din apropierea domeniului.

Nu ne interesează oamenii, și în special membrii familiei, care aleg să plece de bunăvoie.

— Așadar, teoria ta este că băiatul s-a întâlnit cu Naomi acolo și probabil se ascund undeva împreună?

— Pare cel mai probabil.

— Și totuși v-ați panicat.

— Noi nu intrăm în panică.

— Ai trimis oameni înarmați să-mi înconjoare casa.

— Încetează cu drama. Nu trăim vremuri obișnuite, Wilde. Familia se află sub o presiune enormă. A primit amenințări vehemente și îngrozitoare. Poate ai văzut câte ceva la știri.

Wilde aprobă.

— Maynard se află în posesia unor filmări care l-ar putea distruge pe Rusty Eggers.

— Nu-i adevărat, dar oamenii cred în orice rahat de teorie a conspirației pe care o găsesc pe net.

Intrară în pădure pe potecă. Wilde căută urme de pași pe pământ. Erau destule, majoritatea proaspete.

— Tu și oamenii tăi ați umblat dimineață pe aici?

— Evident.

Wilde se încruntă. Într-un fel, n-avea importanță. Crash Maynard venise aici singur. Pe înregistrare nu mai apărea nimeni. Îl aștepta Naomi sau altcineva? Greu de zis doar după dovezile fizice. În stânga se afla un luminiș mic cu o piatră, unde se întâlniseră Matthew cu Naomi. Wilde se apropie de bolovan. Îngenunche, pipăi dedesubt și în jurul lui, și găsi câteva chiștoace, atât cu tutun, cât și cu canabis.

— Dacă locul ăsta nu-i acoperit de CCTV, de unde ai știut de „întâlnirea” lui Crash cu Naomi?

— Unul dintre oamenii mei patrula pe domeniu și a auzit un grup de copii râzând.

— Și n-a intervenit?

— E agent de pază, nu babysitter.

Un zgomot cunoscut lui Wilde străbătu văzduhul. Privi în sus, printre ramuri, la cerul albastru profund. Sunetul sacadat al elicelor crescu. Wilde nu suferea de stres posttraumatic, cel puțin nu cât să fie diagnosticat clinic, dar nimeni care fusese pe câmpul de luptă nu se putea stăpâni să se crispeze

la sunetul acela.

Ieși dintre copaci și văzu elicopterul deasupra curții laterale. Cobora. Wilde îi aruncă o privire lui Gavin, sperând să poată citi ceva referitor la situație, dar dacă sosirea îi era cunoscută fostului colonel, acesta nu lăsă să se vadă nimic. Chiar de la distanță, Wilde putea simți curentul stârnit la aterizare de palele elicopterului Bell 427 cu două motoare, probabil cel mai comun pentru zboruri pe distanțe scurte, să zicem din New York până aici. Motorul se opri. Cel dinăuntru așteptă oprirea completă a elicei. Apoi pilotul ieși și deschise ușa.

Din elicopter coborî Hester Crimstein. Îi zări pe Wilde și pe Gavin, le zâmbi și desfăcu larg brațele:

— Știu să-mi fac intrarea, nu-i așa, băieți?

CAPITOLUL 24

Cinci minute mai târziu, erau așezați confortabil în biblioteca din foișor. Hester stătea vizavi de Dash și Delia. Gavin Chambers se afla în picioare în spatele Maynarzilor. Lângă Hester exista un fotoliu de piele grena destinat lui Wilde, dar și el alesese să rămână în picioare.

— Vă putem oferi ceva de băut? întrebă Dash Maynard.

Hester se uită la Wilde, arcuind o sprânceană când auzi „de băut”, ca și când ar fi fost iritată pe drept cuvânt de folosirea termenului de conversație amicală.

— Suntem bine, spuse ea.

— Apreciem că ați fost de acord să vă alăturați nouă așa din scurt, continuă Dash.

— Ați trimis un elicopter și v-ați oferit să plătiți dublul onorariului meu obișnuit. Ce fată ar refuza așa ceva?

Delia Maynard încă nu vorbise. Pe fața ei palidă se simțea un tremur ușor. Ochii priveau în gol. Câteva clipe nu vorbi nimeni.

— Să știți că eu pot să aștept toată ziua – la dublul tarifului meu de obicei foarte ridicat, merită din plin. O să-mi cumpăr o pereche nouă de pantofi Louboutin, înțelegeți ce vreau să zic?

Dash îi aruncă Deliei o privire. Wilde se uita afară pe fereastra din spatele lor. Panorama era magnifică. Conacul se afla suficient de sus încât să poată vedea pe deasupra copacilor zgârie-norii din Manhattan.

— Glumeam, continuă Hester.

— Scuze?

— Da, v-ați oferit să-mi plătiți dublu, dar la mine nu merge așa. O să vă taxez cu același tarif orar ca pe orice alt client – nici mai mult, nici mai puțin. Și nu-mi place să pierd timpul, chiar dacă sunt plătită la oră. Nu am chiar așa mare nevoie de bani. Sunt deja bogată. Nu la fel de bogată ca dumneavoastră, domnule Maynard…

— Spuneți-mi Dash.

— OK, Dash, super. Întrucât pari să eziți, dă-mi voie să stabilesc câteva reguli care să ne ajute să plecăm de la o bază, bine?

— Da, zise el dregându-și glasul, ar fi util.

— Unu: Ai spus la telefon că doriți serviciile mele.

— Da.

— Astfel că acum sunt avocatul vostru. Minunat, mazel tov! Privi peste umărul lui Dash, spre Gavin Chambers. Te rog să ne lași. Este o întâlnire privată între mine și clienții mei.

— Ah, nu, interveni Dash. E bine dacă Gavin…

— Pentru mine nu e bine! exclamă Hester. Acum sunt oficial avocatul vostru. Ceea ce îmi divulgați intră imediat sub restricțiile confidențialității dintre avocat și clienți. Pe scurt, nimeni nu mă poate obliga să dezvălui ceea ce-mi declarați. Domnul Chambers nu are aceeași calitate legală. El poate, voit sau nu, să fie silit să dezvăluie conținutul acestei conversații. Așa că vreau să plece. Hester privi spre dreapta. Și tu, Wilde. Repejor.

— Dar noi avem încredere în Gavin…, începu Dash.

— Dash? Mi-ai zis să-ți spun Dash, așa-i? Dash, e foarte simplu. Eu stabilesc regulile, după cum am spus. Regula Unu: dacă vreți să mă angajați, va trebui să mă ascultați. Dacă nu vreți să mă ascultați, șoferul meu a pornit deja încoace – o să renunț la întoarcerea în elicopter și la zgomotul lui nenorocit, mulțumesc – și va ajunge aici curând. O să mă-ntorc în oraș și o să vă taxez pentru vizită, apoi vom apuca pe căi diferite. Aici nu-i democrație. Eu sunt Iubitul vostru Conducător pe Viață. Înțelegem Regula Unu?

Dash păru că ar vrea să comenteze, dar Delia îi puse o mână pe picior.

— Înțelegem, zise ea.

— Bun.

— Nu-mi place asta, spuse Gavin.

— Într-o altă viață, replică Hester, chiar mi-ar fi păsat. Aș fi vărsat lacrimi. Dar deocamdată, gura și valea.

Dash îi făcu semn din cap lui Gavin, care ridică mâinile și se îndreptă spre ușă. Wilde îl urmă.

— Stați, îi opri Delia.

Ambii bărbați rămaseră pe loc. Delia se uită la Hester:

— Am fost informați despre trecutul lui Wilde.

— Nu mai spune!

— Încă are licență de detectiv la CRAW Securities. L-ați mai angajat să facă diverse lucruri, corect?

— Și ce dacă?

— Angajați-l din nou, propuse Delia. Pentru situația noastră. Astfel, orice ar auzi el ar cădea sub incidența regulilor dintre client și avocat, corect?

— Bine gândit. Hester se întoarse spre Wilde. Vrei să lucrezi pentru mine?

— Sigur, acceptă Wilde.

— Atunci ia loc. Nu trage cu urechea din picioare, că-mi provoci amețeli.

Câteva clipe mai târziu, Gavin Chambers ieși din cameră. Cei patru stăteau pe fotoliile de piele, Delia și Dash de o parte a măsuței de cafea din lemn de tec, Hester și Wilde de cealaltă.

— Nu înțeleg, zise Dash. Dacă-l poți angaja pe Wilde ca detectiv al tău, de ce nu-l poți angaja și pe Gavin?

— De-aia.

— De-aia ce?

— Pentru că așa vreau eu. M-ai adus aici cu elicopterul fiindcă presupun că situația e urgentă. Hai să continuăm, bine?

Wilde ridică mâna.

— Nu încă.

Hester se întoarse spre el:

— Ce este?

— Colonelul Chambers a încercat să monitorizeze comunicațiile fiului vostru.

— Bineînțeles, spuse Dash. Face parte din slujba lui.

Dar Hester pusese deja ambele mâini pe brațele fotoliului și cu un

mormăit se ridică în picioare.
— Să mergem afară.
— Pentru ce? întrebă Dash.
— Din câte știu, este posibil ca noul vostru șef de securitate să fi plasat dispozitive de ascultare în camera asta.
Dash și Delia rămaseră buimăciți o clipă.
— Nu înțelegi, zise Dash. Noi avem deplină încredere în Gavin.
— Tu nu înțelegi, contracară Hester. Eu nu am încredere. Și nu sunt sigură dacă și soția ta are încredere. Porni spre ușă. Haideți să luăm puțin aer curat. E plăcut afară, o să ne prindă bine la toți.
Dash se uită încă o dată la Delia. Ea aprobă și-l luă de mână. Coborâră scara în spirală, trecură pe lângă Gavin Chambers care părea confuz și ieșiră. Gemenele lucrau cu un antrenor pe terenul de fotbal.
— Fetele nu știu ce se întâmplă, spuse Dash. Am vrea ca lucrurile să rămână așa.
Merseră spre mijlocul curții, parcurgând aproape același drum ca fiul lor când fusese înregistrat de CCTV. Ziua era minunată, aproape batjocoritor. Wilde văzu cum Hester zărește la orizont Manhattanul, acum casa ei, și cum privește zgârie-norii ca pe niște prieteni vechi.
Când ajunseră suficient de departe de casă, Hester întrebă:
— Așadar, de ce mă aflu aici?
Dash trecu direct la subiect:
— Azi-dimineață, când ne-am trezit, fiul nostru Crash dispăruse. Primele semne arată că și-a vizitat un prieten seara târziu sau, mai grav, că a fugit. Domnul Wilde cunoaște situația.
— OK, zise Hester.
Delia își făcu mâna streașină la ochi. Ridică ochii spre Wilde:
— De ce l-ai încolțit ieri la școală pe fiul nostru?
— Ohoho! făcu Hester. Nu răspunde. Dă-mi voie să-mi intru în viteză înainte de a apuca pe unul dintre drumurile astea, bine?
— Drumul este unul simplu, continuă Delia. Din cauza situației noastre curente…
— Care situație?
— Seara trecută, Saul Strauss a fost invitat în emisiunea ta, specifică Delia.
— Așa, și?

— A făcut anumite acuzații în ceea ce ne privește.
— Presupun că te referi la faptul că ați deține filmări ce vă pot incrimina?
Delia aprobă din cap.
— Se presupune că despre Rusty Eggers, da.
— Mi s-a părut că bate câmpii, spuse Hester. Există?
— Nu, declară Delia, nu există.
Fără să ezite, remarcă Wilde. Desigur, asta nu însemna că zicea adevărul. Dar nu existase nicio pauză, niciun semnal corporal greșit – numai o negare directă.
— Continuă, îi ceru Hester.
— Când am descoperit lipsa lui Crash, interveni Dash, colonelul Chambers și echipa lui au început imediat căutarea. Toate semnele inițiale indicau că fiul nostru plecase de bunăvoie. Există o filmare cu el părăsind singur conacul, aparent din proprie voință. Dash îi aruncă o privire sfredelitoare lui Wilde. Totuși, și consider asta o reacție firească, Chambers s-a asigurat că nu este implicat omul care l-a reținut ieri la școală împotriva voinței lui. Știi asta, desigur, doamnă Crimstein – ai văzut pe FaceTime. Am vrea să știm motivul pentru care domnul Wilde a simțit nevoia să-l confrunte pe fiul nostru în propria lui școală. Presupun că îngrijorarea noastră e de înțeles.
Hester aprobă.
— Deci din această cauză Chambers l-a adus pe Wilde aici.
— Da.
— Și considerați că angajându-mă pe mine o să-l faceți să vorbească.
Acum Delia luă cuvântul:
— Nu. Te-am angajat pentru că situația s-a schimbat.
— Ce vrei să spui?
— Nu mai credem că fiul nostru a plecat din proprie voință.
— De ce nu?
— Deoarece, continuă Delia, tocmai am primit o cerere de răscumpărare.

•••

Cererea de răscumpărare sosise printr-un e-mail anonim.
Dash îi înmână telefonul lui Hester, care se aplecă astfel ca trupul să-i blocheze reflexia luminii soarelui pe ecran. Wilde citi peste umărul ei:

Îl avem pe fiul vostru. Dacă nu faceţi exact cum vă spunem, va fi executat. Nu vrem asta, dar noi credem în libertate şi libertatea are întotdeauna un preţ. Dacă veţi contacta FBI sau poliţia, vom afla şi-l vom executa imediat pe Crash. Dacă vă gândiţi că puteţi contacta autorităţile fără ca noi să ştim, vă înşelaţi. Am fost capabili să-l răpim în ciuda securităţii voastre costisitoare. Vom afla, iar fiul vostru va suferi enorm.

Cererea noastră este simplă. Credem că adevărul vă va face liberi. Din acest motiv, vrem să ne predaţi toate înregistrările pe care le aveţi cu Rusty Eggers. Absolut pe toate, în special cele mai vechi. Nu negociem asupra acestui punct. Miza e prea importantă.

Vă rugăm să respectaţi cu precizie aceste instrucţiuni.

La finalul acestui e-mail veţi găsi un link către un drop box anonim, care funcţionează prin aşa-numitul Dark Web şi este accesibil prin câteva VPN-uri. Linkul nu este încă activ.

La ora 16:00, accesaţi linkul şi încărcaţi toate filmările pe care le aveţi cu Rusty Eggers.

Veţi găsi un folder special creat pentru filmarea cu adevărat compromiţătoare. Ştim că filmarea aceea există, aşa că, vă rugăm, nu pretindeţi contrarul. Linkul va redeveni neoperaţional la ora 17:00.

Dacă nu căpătăm ceea ce dorim, fiul vostru va suporta consecinţele.

Asta era tot. Dedesubt se afla într-adevăr un hyperlink cu multe cifre, litere și simboluri de toate felurile.

Hester citi mesajul de mai multe ori. Wilde o privi și așteptă. În cele din urmă, femeia îi înapoie telefonul lui Dash. Ambele lor mâini tremurau.

— Vreți sfatul meu? întrebă Hester.

— Desigur.
— Contactați FBI.
— Nu, se împotrivi Delia.
— Ai citit mesajul, adăugă Dash. Fără poliție.
— Înțeleg asta, dar, după părerea mea, contactarea profesioniștilor vă dă cele mai bune șanse. Doar noi patru am văzut mesajul ăsta, corect?
Amândoi aprobară.
— Wilde va pleca acum. Cunoaștem oameni la FBI. Oameni buni, care vor păstra tăcerea. Wilde îi va spune unuia dintre ei despre ce-i vorba…
— Nu, zise Dash. În niciun caz.
— Delia?
— Sunt de acord cu soțul meu. Deocamdată suntem pe cont propriu.
Nu aveau de gând să se răzgândească, cel puțin pentru moment, așa că Wilde schimbă unghiul de atac:
— Potrivit mărcii temporale, mesajul a fost trimis cu mai puțin de o oră în urmă. Când l-ați văzut prima dată?
Dash se strâmbă.
— Ce contează asta?
Delia răspunse:
— Aproape imediat.
— Atunci m-ați chemat? întrebă Hester.
— Da.
Hester înțelese unde voia Wilde să ajungă.
— Putem face o observație?
— Bineînțeles.
— Nu l-ați anunțat pe șeful securității voastre.
Dash oftă.
— Eu am vrut s-o fac.
— Nu și soția ta. Hester se întoarse cu fața spre Delia. Pentru că vezi ceea ce văd și eu.
— Și ce vedeți voi, doamnelor, dar eu nu văd? întrebă Dash cu o urmă de iritare.
— Gavin Chambers lucrează pentru Rusty Eggers. Îi este loial lui, nu vouă. Nu i-am spus să iasă din cameră numai pentru că putea fi silit să vorbească pe temeiuri legale. Am vrut să plece fiindcă nu voi sunteți principala lui prioritate. Ci protejarea lui Rusty Eggers. Înțelegi?

— Da, spuse Dash, dar, chiar dacă sunt de acord, interesele noastre sunt aceleași.

Hester înclină capul spre un umăr.

— Ești sigur? Să presupunem că aveți de ales între moartea fiului vostru și expunerea publică a înregistrărilor. De care parte crezi că se va situa Rusty Eggers?

Tăcere.

— Și mai vreau să vă gândiți la ceva, continuă Hester. Dacă într-adevăr este vorba despre o răpire, cine ar fi cel mai probabil suspectat?

— Radicalii, răspunse Dash.

— Mă rog, e cam vag, dar merge și-așa. Să spunem că sunt radicalii. Deci acești radicali găsesc o cale să-l convingă pe fiul vostru să se ducă singur în pădure și apoi… ce fac, îl înhață pe propriul vostru domeniu și-l târăsc cu ei sub amenințarea armei sau cumva? Hester își frecă bărbia. Vi se pare posibil?

— Ce vrei să zici? întrebă Delia.

— Încă nimic. Sunt doar presupuneri. Cinstit. Asta-i tot. S-ar putea, de exemplu, ca fiul vostru să fi pus la cale toate astea.

Delia păru sceptică.

— Nu cred.

— Poate că el a fugit. Poate că-i bine și la adăpost. Poate că el a trimis mesajul.

— De ce ar face așa ceva?

— Nu știu. Sunt presupuneri, nu uita. E o posibilitate, corect? Altă posibilitate este ca Naomi Pine să fie implicată. Știm deja că ea a fugit. Ea i-a dat lui ideea? Sunt împreună? Crash și Naomi sunt colegi. Poate sunt implicați amândoi. Nu știu, dar e altă posibilitate. Sunteți de acord până aici?

Dash se încruntă, iar Delia admise:

— Cred că da.

— Acum să presupunem că răpirea e clară. Nu vreau să par rece și analitică, dar deocamdată să încercăm să lăsăm emoțiile de-o parte, bine? Să spunem că cineva reușește să-l momească pe fiul vostru în pădure și pune mâna pe el. Una dintre posibilități este, da, exact așa cum pare. Mulți… hm… radicali vor căderea lui Rusty Eggers. Așa că o echipă de experți – cu antrenament militar sau CIA – duce la îndeplinire operațiunea.

Îndoielnic, dar posibil. Ceea ce mă conduce la o ultimă ipoteză pe care mi-o pot imagina.

— Ascultăm, zise Delia.

— Gavin Chambers este în spatele operaţiunii. El e persoana din interior. Cunoaște amplasamentul videocamerelor de supraveghere. Știe totul. I-a spus băiatului să se întâlnească în pădure. Și l-a răpit.

— E ridicol, pufni Dash.

— Motivul? ceru Delia ignorând reacţia soţului ei.

— Poate Rusty l-a pus s-o facă. Rusty vrea să facă să dispară orice secrete aţi putea deţine voi.

Hester bănui că marcase un punct – cel puţin cu Delia. Se apropie cu un pas.

— Uite, Delia, tu ai simţit ceva, nu-i așa? De asta nu i-ai zis lui Gavin Chambers. Ceva din el te-a făcut să eziţi.

— N-aș merge chiar așa departe.

— Atunci…

— Doar că… el lucrează pentru Rusty Eggers. Cum ai spus și tu. Am acţionat din exces de prudenţă, nu pentru că suspectam cu adevărat că el ne-ar putea răpi copilul.

Hester se întoarse spre Wilde și-i surprinse expresia de pe chip.

— Ai ceva de adăugat?

— În e-mailul de răscumpărare sunt câteva amănunte bizare.

— Continuă.

— În primul rând, la ce se referă prin înregistrările „cele mai vechi”?

— Nu sunt sigur, zise Dash, dar presupun că se referă la filmările din primul sezon.

Wilde așteptă o secundă. Oferă-le o mare de tăcere. Adesea oamenii se îneacă în ea. Dash și Delia nu se înecară.

După alte câteva secunde, Hester vorbi:

— Altceva, Wilde?

— Dacă răpitorii vor cu adevărat expunerea adevărului, de ce nu cer trimiterea înregistrărilor la mass-media sau postarea lor pe un forum public? De ce v-ar cere să le trimiteţi mai întâi într-un folder al lor privat?

— Nu pricep, făcu Dash.

— Poate să nu fie important. Sau poate că răpitorii vor să controleze ei înșiși informaţia, nu s-o dea publicităţii.

Cei patru rămaseră mult timp tăcuți. O mașină de tuns iarba sparse tăcerea. Apoi alta.

— Dar în filmări nu există nimic, spuse Dash. Asta-i problema principală. Nu avem nicio mizerie.

Delia aprobă din cap.

— În cel mai rău caz, sunt chestii vag jenante pentru Rusty. Atâta tot.

Wilde îi ascultă cu atenție pe amândoi și ajunse la o concluzie simplă.

Mințeau.

CAPITOLUL 25

Aveau aproape șase ore până la activarea linkului.

Wilde cunoștea câteva reguli de bază în negocierile cu răpitorii. Regula Nr. 1: Niciodată să nu accepți prima ofertă. Poate fi în joc o viață, dar în fiecare negociere e vorba despre putere și control. Răpitorul deține totul, iar tu, familia victimei, ești singurul cumpărător pe piața „produsului” pe care îl vând ei. Așa că și tu deții puțină putere. Deschide un dialog. Toate celelalte reguli – lasă emoțiile la o parte, începe modest, ai răbdare, cere o dovadă că victima e în viață – decurg din această premisă de bază.

Exista o singură problemă.

Wilde nu avea cum să ajungă la răpitori.

Nu existau adrese e-mail, numere de mobil, nimic. Wilde încercă să răspundă la e-mailul de răscumpărare, dar mesajul îi fu respins.

Timpul se scurgea, așa că își împărțiră sarcinile. Dash urma să pregătească înregistrările în caz că se decideau să încarce o parte dintre ele sau pe toate. Delia trebuia să-i contacteze pe prietenii mai apropiați ai lui Crash ca să afle dacă vreunul îl văzuse recent sau știa unde putea fi.

— Păstrează discreția, îi sugeră Hester. Ești o mamă neliniștită care nu știe unde și-a petrecut copilul ei noaptea, atâta tot.

Wilde continua s-o caute pe Naomi, pentru că prima teorie rămânea și cea mai bună: între dispariția ei și a lui Crash exista o legătură. Pe scurt, dacă o găseai pe Naomi Pine, cel mai probabil îl găseai și pe el.

Mai era o problemă pe care trebuia s-o rezolve. Îl zări pe Gavin Chambers lângă terenul de tenis fumând o țigară.

— Sunt surprins că fumezi, zise Wilde.

— Personajul negativ întotdeauna fumează. Chambers aruncă chiștocul pe jos și-l strivi cu călcâiul: Și face mizerie. Miji ochii din cauza soarelui. Mutarea întâlnirii afară a fost ideea ta?

Wilde nu văzu niciun motiv să răspundă.

— În bibliotecă nu există microfoane. Poți pune pe cineva să verifice.

— OK.

— Deci mă scoateți oficial din ecuație?

— Nu, zise Wilde.

— Atunci vrei să mă informezi ce se petrece?

— Atât cât pot.

— Hei, Wilde?

Wilde ridică privirea.

— Nu mă insulta cu tâmpenii de-astea, bine? Știu că Hester nu-și face griji doar pentru confidențialitate. Sunt privit ca omul lui Rusty Eggers.

— Hm. Sigur n-ai tras cu urechea?

Lui Gavin îi plăcu replica.

— Oricine și-ar fi dat seama de asta. Rusty e cel care m-a introdus, așa că unii cred că lui ar trebui să-i fiu loial.

— Și nu-i așa?

— Mi-aș face vreun bine dacă aș nega?

— Probabil că nu.

— Oricum ar fi, eu vreau doar să-l găsesc pe puști. Deci care-i planul?

— Majoritatea agenților de pază erau angajați aici înainte ca tu să vii la familia Maynard.

— Corect. Am adus trei oameni cu mine, inclusiv pe Bryce.

— Bryce?

— Blondul cu care te tot iei la bătaie.

— OK. Deci Bryce și ceilalți doi să plece.

— Lăsându-te pe tine cu agenții de închiriat neantrenați ai lui Maynard?

— O să-mi aduc câțiva oameni de-ai mei.

— Înțeleg, zâmbi Gavin. De la fosta ta agenție?

Wilde o sunase deja pe Rola, care fusese mai mult decât interesată. De fapt, era pe drum cu echipa ei.

— Da.

— Voi ați avut vreodată de-a face cu o răpire? întrebă Gavin. Pentru că – fără supărare – o s-o dați în bară.

— Amuzant.
— Ce?
— Înainte păreai destul de sigur că de fapt Crash a fugit de acasă, nu că a fost răpit.
— Da, asta a fost înainte ca Maynarzii s-o cheme pe Hester Crimstein și să mă dea pe mine afară. Și înainte să intru în bibliotecă și să le văd fețele. Încercau să-și păstreze calmul – asta fac Dash și Delia –, dar cu siguranță erau distruși. Chambers căută în buzunarul gecii și scoase o pereche de ochelari de soare. Apropo, le-ai zis?
Wilde așteptă. Fiindcă Chambers nu mai adăugă nimic, spuse:
— OK, mușc momeala. Ce să le zic?
— Că te-ai întâlnit cu Saul Strauss la Sheraton.
Wilde n-ar fi trebuit să fie surprins, totuși fu. De asemenea, fu mai mult decât supărat pe sine deoarece nu le depistase filajul. Oare necazurile cu Laila îl afectaseră în asemenea măsură?
— Impresionant.
— Nu tocmai.
— Întrebare: Dacă oamenii tăi mă filau, atunci știai că de dimineață nu eram în capsulă. De asemenea, știai că nu l-am luat pe băiat.
— Asta a fost o întrebare?
— Ce rost a avut desfășurarea de forțe din pădure dacă știai că nu sunt acolo?
— Nu știam.
— Tocmai ai recunoscut că m-ai filat…
— Nu pe tine, Wilde. Nu te filam pe tine.
Strauss. Îl filau pe Strauss.
— Saul Strauss este un nebun și reprezintă o amenințare, spuse Gavin. Îți dai și tu seama.
— Da, admise Wilde.
— Deci ce voia de la tine?
Wilde se gândi cum să răspundă.
— Eu nu plec de aici, zise Gavin Chambers. Fie lucrăm împreună așa cum am vorbit mai devreme – eu știu mai multe despre Crash, tu știi mai multe despre Naomi –, fie voi reprezenta cu forța interesele lui Rusty fără cooperarea ta.
Wilde nu era sigur care ar fi fost mișcarea potrivită, dar îi reveni în

minte vechiul proverb referitor la a-ți ține prietenii aproape și dușmanii și mai aproape.

— Strauss știa de dispariția lui Naomi, spuse Wilde.

— De unde?

— Nu știu. Însă știa că există o legătură între Naomi și Crash.

— De ce Dumnezeu i-ar păsa lui Saul Strauss de Naomi Pine? întrebă Chambers.

Wilde își aduse aminte de încă ceva, unul dintre primele lucruri pe care i le zisese Saul Strauss. „*Am auzit că ai avut azi o întâlnire neplăcută cu puștiul Maynard*”.

Saul Strauss știuse despre vizita lui Wilde la școală.

De unde?

Desigur, în parcare existaseră martori, dar singura persoană care ar fi putut ști mai multe, singura persoană care ar fi putut spune ce se petrecuse în atelier era Ava O’Brien.

Nu! Cum să fie Ava implicată aici?

Nu se putea. Ea era doar o profesoară de arte plastice cu jumătate de normă.

— Ai o legătură cu el, nu-i așa? întrebă Wilde.

— Cu Saul Strauss? Am făcut armata împreună. L-am văzut ieri când protesta în fața birourilor lui Maynard.

— Deci poate că primul pas ar fi să-l găsim pe el, propuse Wilde.

— Crezi că nu m-am gândit deja la asta?

— Și…

— Îți amintești cum a ieșit din hotelul Sheraton?

Wilde aprobă din cap.

— A luat-o spre ieșirea din spate.

— Posibil.

— Ce vrei să zici?

— Oamenii mei l-au văzut pe Strauss intrând, dar nu l-au mai văzut ieșind. L-au pierdut.

•••

Soții Maynard îi dăduseră lui Wilde un Lexus GS. Așezându-se la volan, o sună pe Ava O’Brien. Răspunse căsuța vocală. Nu cunoștea pe nimeni care să-și verifice căsuța vocală, așa că-i trimise un SMS scurt:

Trebuie să vorbim URGENT.

Niciun răspuns imediat, niciun dans al punctelor. Oricum n-ar fi știut ce s-o întrebe. Dacă Ava O'Brien avea vreo legătură cu Saul Strauss… nu, n-avea nicio logică.

Și apropo de Strauss…

Intrând pe aleea spre casa lui Bernard Pine, scoase cartea de vizită pe care i-o dăduse Saul Strauss și formă numărul. Intră direct căsuța vocală.

— Sunt Wilde. Mi-ai spus să te sun dacă am informații. Am. O să vrei să le auzi.

Nu știa dacă era purul adevăr, dar își imagina că mesajul i-ar putea atrage atenția lui Strauss. Wilde se gândi la Ava. Se gândi la Strauss. Se gândi la Gavin și la Crash și da, desigur, la Naomi.

Îi scăpa ceva.

Bernard Pine, tatăl lui Naomi, deschise ușa de la intrare înainte ca Wilde să apuce să sune.

— Cunoști un bărbat pe nume Saul Strauss? întrebă Wilde.

— Cum?

— Saul Strauss. Apare uneori la TV. Poate să-l fi pomenit Naomi.

Pine clătină din cap în semn de negație.

— N-am auzit niciodată de el. Ai găsit ceva nou?

— Dar tu?

— Nu. Mă duc din nou la poliție. Însă nu cred c-o să fiu ascultat.

— Știi dacă pașaportul lui Naomi e în casă?

— O să mă uit. Intră.

Se retrase și-l lăsă pe Wilde înăuntru. Holul mirosea a stătut. Wilde zări pe măsuța de cafea un pahar pe jumătate plin și o sticlă de whisky pe jumătate goală. Bernard observă că observase.

— Mi-am luat o zi liberă, se justifică Pine.

Wilde nu văzu niciun motiv să răspundă.

— De ce ai nevoie de pașaportul ei?

— Există vreo șansă ca Naomi să fie la mama ei?

O umbră trecu peste fața bărbatului.

— De ce-ntrebi?

— Am sunat-o.

— Ai sunat-o pe Pia?

Nu avea rost să lămurească faptul că telefonul venise de la biroul lui Hester.

— Ultima dată când am sunat-o, fosta ta soție ne-a spus direct că Naomi nu era la ea. De data asta, n-a răspuns. Avem informații că-i în străinătate.

— Deci de asta m-ai întrebat de pașaportul ei.

Pine îl conduse pe Wilde la un birou aflat în partea din spate a casei. Chestii standard: masă, computer, imprimantă, fișet cu sertare. Wilde zări în dreapta o factură de electricitate și ceva de la compania de cablu. Carnetul de cecuri nu mai avea file. Protecția ecranului reprezenta o imagine generică cu oceanul, probabil una dintre cele intrinseci ale computerului. Prespapierul din rășină acrilică purta numele lui Bernard, ceva gen „angajatul lunii". Era o fotografie clasică pe un teren de golf la un concurs comun pentru amatori și profesioniști. În extremitatea dreaptă, Bernard radia larg, ridicând crosa.

Nu existau fotografii cu fiica lui.

Bernard Pine scotoci printr-un sertar, aplecând capul ca să vadă mai bine.

— Uite-l.

Scoase pașaportul. Wilde întinse mâna. Bernard ezită, apoi îi dădu pașaportul lui Naomi. Avea o singură ștampilă de vamă: aeroportul Heathrow din Londra, cu trei ani în urmă.

— Naomi nu-i la fosta mea soție, zise Pine.

În tonul său nu exista nici urmă de îndoială.

— Pot să-ți arăt ceva?

Wilde aprobă.

— Nu vreau să crezi că aș fi vreun ciudat.

Bernard se întoarse spre fișet. Căută o cheie, îl descuie și trase sertarul de jos. Căută în spatele lui și scoase o revistă într-o folie protectoare. Revista se numea *Sports Globe.* Fusese publicată cu douăzeci de ani în urmă. Pe copertă era un model în costum de baie.

Un post-it galben marca o pagină. Pine o deschise cu grijă.

— Pia, rosti cu un dor care îl făcu pe Wilde să se tragă mai aproape. Minunată, nu?

Wilde privi modelul în bikini cu șnururi.

— Poza a fost făcută cu un an înainte de a ne cunoaște. Pia în general lucra ca model pentru lenjerie și costume de baie. A încercat și la ediția cu costume de baie a *Sports Illustrated*. Îți amintești cât de cunoscută era

revista?

Wilde rămase tăcut.

— Pia s-a dus să dea o probă sau cum s-o chema și știi ce i-au spus cei de la *Sports Illustrated*?

Se opri și-l așteptă pe celălalt să răspundă. Ca să păstreze lucrurile în mișcare, Wilde zise:

— Nu.

— Au spus că-i prea voluptuoasă. Ăsta-i cuvântul pe care l-au folosit. Voluptuoasă. S-au gândit că… – își aduse mâinile făcute cupă în dreptul pieptului – trebuie să fie falși. Poți să crezi așa ceva? Au zis că sunt așa de mari, că n-au cum să nu fie implanturi. Arătă fotografia. Dar sunt naturali. Uimitor, nu-i așa?

Wilde nu spuse nimic.

— Par un porc, nu?

Wilde alese să zică o minciună, ca să-l facă să vorbească în continuare:

— Nu chiar.

— Pe Pia am întâlnit-o într-un club din East Village. Nu puteam să cred cât sunt de norocos. Toți bărbații o doreau. Dar ne-am înțeles de minune. Era tare frumoasă… Nu mă puteam opri să mă holbez la ea. Ne-am îndrăgostit destul de rău. Pe vremea aia, eu lucram la Smith Barney. Făceam bani buni. Pia câștiga destul ca model. Nu spun c-a fost perfect. Femeile frumoase, femeile care arată așa, sunt întotdeauna un pic nebune. Vine la pachet, presupun. Dar pe atunci găseam asta excitant, înțelegi, și ea era foarte sexy. Ne iubeam, aveam bani, orașul era al nostru, n-aveam responsabilități…

Bernard închise cu grijă revista, ca și când ar fi fost un text religios fragil, și o strecură la loc în folie. Se întoarse la fișet, o puse în spatele sertarului, îl încuie.

— Eram împreună cam de un an când Pia mi-a zis că nu poate avea copii. Poate suna bizar, cred, însă nu vorbiserăm despre asta până atunci. Știu și eu, poate c-o îngrijora reacția mea. Dar – și asta ar putea să te surprindă – eu am fost încântat. Eram pe val. N-aveam nevoie de un copil care să-ncurce totul și, Doamne, cât de urât o să sune asta, îi iubeam tare mult trupul. Aveam prieteni cu soții frumoase. Nu frumoase ca Pia. Dar frumoase. Iar după naștere, mă rog, știi ce vreau să spun.

— Îhî, făcu Wilde.

— Sunt sincer.

Wilde mormăi din nou.

— Deci ne-am căsătorit. Mare greșeală. Eu și Pia ne simțeam bine înainte ca relația să devină oficială. Apoi am început să ne petrecem timpul cu alte cupluri căsătorite și toți aveau copii. Pia, ți-am zis, nu, că era excentrică și cu toane? Acum ajunsese mai degrabă deprimată, bipolară, așa ceva. A început să stea în pat toată ziua. Nu mai accepta contracte. Se și îngrășase puțin.

Wilde vru să simuleze un oftat și să spună „Groaznic!”, însă tăcu.

— Așa că acum, bineînțeles, Pia voia un copil. Nu știam dacă era cel mai bun lucru, dar o iubeam. Voiam să fie fericită. Și n-am fi fost primii oameni care cred că un copil le-ar putea salva căsnicia, nu? Am început să vorbim despre mame-surogat și toate alea, și până la urmă am găsit în Maine o agenție de adopții. Plătești puțin mai mult, dar facilitează lucrurile. Agenția ne-a zis că vom avea un copil sănătos cam peste șase luni. Pentru Pia a fost bine. A auzit vestea și a început din nou să aibă grijă de ea. Totul era ca mai înainte, doar că devenise obsedată de copil. Dintr-odată n-a mai vrut să locuim în oraș. Spunea că era urât. Că nu-i un loc unde să crești un copil. Așa c-am găsit casa asta – Bernard desfăcu brațele – la rubrica imobiliare din *Times*. Știi tu… Locuințe neobișnuite. Am cumpărat-o și ne-am mutat aici cu două zile înainte de a sosi Naomi. Totul avea să fie minunat.

Bernard Pine se opri.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Wilde.

— Am citit undeva că până și mamele adoptive pot suferi de depresie postnatală sau de ceva similar. Nu știu dacă asta a fost, dar Pia s-a pierdut. A fost groaznic. Nu se putea lega în niciun fel de fiica ei. Nici măcar la nivel celular. Era ca și cum copilul era un rinichi nou pe care corpul Piei îl respingea.

„Interesant mod de a vedea lucrurile”, gândi Wilde.

— Și ce ați făcut?

— Am angajat bone. Pia le tot concedia. Am încercat să-i sugerez să se ducă la psiholog, dar a refuzat categoric. Iar eu încă aveam serviciu. Naveta de aici în oraș, indiferent pe unde ai lua-o, durează cel puțin o oră în fiecare sens.

Strânse puternic din ochi, apoi îi redeschise.

— Într-o zi am venit acasă și pe brațul lui Naomi era o vânătaie. „A căzut”, a zis Pia. În altă zi avea o tăietură la ochi. „Fata e o împiedicată”, a insistat Pia.

Bernard strânse pumnul și-l duse la gură.

— Mi-e greu să vorbesc despre asta.

— Vrei un pahar cu apă sau ceva?

— Nu, vreau să termin povestea înainte de a-mi pierde curajul. N-am mai spus-o niciodată. Nimănui. Presupun c-aș fi putut face mai mult. Aș fi putut insista ca Pia să accepte ajutor sau…

Se opri din nou, epuizat, și pentru o clipă Wilde se temu că n-o să mai continue.

— Am ajuns până aici. Spune-mi și restul.

— Am început să mă tem pentru sănătatea lui Naomi. Așa că într-o zi nu m-am dus la muncă. M-am prefăcut că mă îndrept spre autobuz, dar n-am plecat. N-aș putea zice exact de ce. Ceva părea altfel în dimineața aia. Poate am avut o presimțire, nu știu. M-am întors acasă după o oră, pe neașteptate. Am auzit țipetele de pe drum. Țipau amândouă. Am alergat înăuntru. Erau sus, Pia îi făcea baie. Apa… Era foarte fierbinte, aburii ajungeau până la tavan.

Închise ochii strâns.

— Și asta a fost. Picătura care a făcut paharul să se reverse. Am obligat-o pe Pia să accepte ajutor, deși „ajutor” e un termen relativ. Am divorțat fără scandal. N-aveam niciun motiv să afle toată lumea ce se-ntâmplase, nu? Pia a renunțat la toate drepturile parentale. Probabil mi-a cumpărat tăcerea. Sau poate doar și-a dat seama că n-o s-o intereseze niciodată. Asta s-a întâmplat acum cincisprezece ani. De atunci, Naomi n-a mai văzut-o pe mama ei.

Wilde încercă să treacă peste ceea ce tocmai auzise, peste povestea aceea oribilă, și să continue investigația. Apoi întrebă:

— Ești sigur?

— Cum adică?

— E posibil ca Naomi și fosta ta soție să fi început să se vadă pe la spatele tău?

— Nu cred. Pia încă se luptă cu probleme grave de sănătate psihică, dar a reușit să pună mâna pe un nou soț bogat. Bănuiala mea? Nu s-a mai gândit de mult la Naomi.

CAPITOLUL 26

Hester îl sună pe Aaron Gerios, un fost agent special FBI care se ocupase de cazuri de luare de ostatici și de răpiri.

— Am o situație ipotetică pentru tine.

— Ipotetică, repetă Gerios.

— Da, spuse Hester. Știi ce înseamnă cuvântul „ipotetic”, nu-i așa, Aaron?

— Când suni tu, înseamnă că situația e reală, nu ipotetică, dar nu poți să-mi zici despre cine-i vorba.

— O să mă prefac că ai spus asta în mod ipotetic.

Hester îi expuse problema răpire-răscumpărare. Sugestiile lui Aaron erau destul de apropiate de ceea ce organizase deja Wilde. Pe scurt, făceau totul corect având în vedere circumstanțele. Gerios puse și el la îndoială autenticitatea răpirii.

— Pare mai degrabă că puștiul le face o farsă părinților.

— E posibil.

— Sau l-a ispitit vreo fată să facă asta.

— Un bărbat care gândește mai întâi cu scula. Habar n-aveam că există așa ceva.

— Întotdeauna ai fost o fetiță naivă, Hester.

— Da. Da, adevărat. Mersi, Aaron.

— Pentru puțin. Pot să-ți ofer un ultim sfat repetitiv?

— Sigur.

— Convinge-i pe ipoteticii părinți să contacteze FBI-ul real. Chiar dacă nu-i mare lucru, situațiile astea tind s-o ia razna când nu suntem noi implicați.

Aaron închise.

Hester încă se plimba pe domeniul Conacului Maynard. Nu exista îndoială că proprietatea fusese măreață în stilul de modă veche în care se intenționase, dar unele tușe moderne erau stridente. Chiar în acel moment, trecea pe lângă o „sculptură de grădină” ce aducea oarecum cu familia Maynard în urmă cu câțiva ani. În varianta de bronz, gemenele care aveau acum paisprezece ani – Hester nu-și amintea numele lor, ceva cu K gen

Katie sau Karen – păreau să aibă șapte-opt ani. Una avea un zmeu de bronz și cealaltă șuta într-o minge de bronz. Crash cel de bronz avea doisprezece-treisprezece ani și ținea pe umăr un băț de lacrosse ca un Huck Finn cu o undiță. Delia de bronz și Dash de bronz își priveau copiii de bronz și râdeau. Întreaga familie Maynard de bronz râdea, cu chipurile încremenite în zâmbet, pentru totdeauna, și asta era cam sinistru.

Telefonul lui Hester bâzâi. Apelantul era Oren. În ciuda situației, obrajii i se îmbujorară doar văzând numele.

— Exprimă-te, spuse Hester.

— De ce răspunzi așa la telefon?

— Poveste lungă.

— Pot s-o aflu cândva în viitorul foarte apropiat?

Zâmbi.

— Cât de apropiat?

— În seara asta sunt de rezervă, așa că va trebui să stau prin zonă. Care-i programul tău?

— Sunt în oraș.

— În vizită la Matthew și Laila?

— Altceva. Probleme de serviciu.

— Aha. Atunci ești liberă la cină? N-o să fie chiar ca data trecută, dar am destulă putere să obțin o masă la Tony's Pizza and Sub. Chiar și s-o plătesc.

— Mulțumesc pentru asta, apropo.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai lăsat să plătesc data trecută. Pentru că mi-ai mulțumit și n-ai jucat rolul de macho insistând.

— Încerc să fiu un bărbat modern și sensibil. Cum mi-a ieșit?

— Foarte bine.

— Eu nu prea înțeleg asta.

— Ce anume?

— O să sune prea corect politic.

— Dă-i drumul.

— Să fim sinceri. Tu câștigi mult mai bine decât mine. Nu sunt prea evoluat aici. Ba chiar din contră. Dar nu i-am înțeles niciodată pe bărbații care își ies din fire când femeia face mai mulți bani. După cum am văzut eu întotdeauna lucrurile, dacă sunt destul de norocos încât să fiu cu o femeie cu

succes mare, asta mă face *pe mine* să arăt mai bine. Cu cât fata mea are mai mult succes, cu atât dau eu mai bine. Are logică?

„A zis *fata mea.* Leșin”.

— Așadar, pentru tine, evoluția înseamnă implicare personală?

— Exact.

Hester își dădu din nou seama că zâmbea într-un fel cum nu obișnuia niciodată în mod normal.

— Îmi place asta.

— Acestea fiind spuse, eu plătesc diseară. Ceea ce va însemna mai puțin decât bacșișul de la cina de ieri. Pe la șapte? Doar dacă nu te-ntorci în oraș.

Hester căzu pe gânduri. Nu știa ce avea să se întâmple, dar oricum trebuia să stea prin preajmă – și probabil trebuia să mănânce ceva. Își făcură un plan provizoriu și încheiară convorbirea.

Se întoarse către casă. Terenul era imens și Hester nu-l găsea atrăgător. Liniștea constantă deveni iritantă.

Intră și o găsi pe Delia vorbind la telefon în biblioteca puțin prea ostentativ în stilul Disney. Femeia o văzu și-i făcu semn cu mâna să intre. Duse un deget la buze indicându-i să tacă și puse telefonul pe speaker, pentru ca să poată auzi și Hester.

— Mulțumesc că ai revenit, Sutton, zise Delia.

— V-aș fi sunat mai devreme, doamnă Maynard, dar aveam oră.

Fata avea voce de adolescentă.

— Crash e bine?

— De ce întrebi?

— Păi, azi nu-i la școală.

— Când ai vorbit cu el ultima dată?

— Cu Crash? Ne-am trimis SMS-uri aseară.

— La ce oră?

Fata ezită.

— Nu are necazuri, spuse Delia, dar a ieșit aseară și până acum n-am auzit nimic de la el.

— Puteți aștepta o secundă? întrebă Sutton. Pot să verific în telefon exact ce oră era.

— Sigur.

Urmă o pauză scurtă, apoi Sutton zise:

— La ora unu patruzeci și opt noaptea.
— Ce a zis?
— Doar că trebuie să plece.
— Atât.
— Da. „Trebuie să fug”. Asta a fost tot.
— Ai idee unde ar putea fi?
— Nu, îmi pare rău. Sunt sigură că nu-i nimic grav. Pot să-i întreb pe Trevor, pe Ryan și pe ceilalți băieți.
— Ar fi grozav, mulțumesc.
— Ar mai fi ceva, insistă Sutton.
— Da?
— Adică n-aș vrea să vă faceți vreo grijă, dar de obicei el îmi scrie. Mult. De fapt, toți facem asta. Avem grupuri de chat, SMS-uri obișnuite, Snapchat și toate celelalte. De fapt, nici nu-mi aduc aminte când nu mi-a mai trimis niciun mesaj dimineața.
Delia duse o mână la gât.
— Tu i-ai scris lui?
— Doar o dată. Nu mi-a răspuns. Vreți să mai încerc?
— Da, te rog.
— Vă anunț dacă aflu ceva.
Delia se uită la Hester. Hester formă cu buzele cuvântul „Naomi”. Delia aprobă din cap.
— Crash e prieten cu Naomi Pine?
Tăcere.
— Sutton?
— De ce întrebați despre Naomi?
Delia privi spre Hester, care ridică din umeri.
— Păi, Naomi a dispărut…
— Și vă gândiți că e și Crash cu ea?
Scepticismul din glasul ei era evident.
— Nu știu. Doar întrebam. Sunt prieteni?
— Nu, doamnă Maynard. Nu vreau să fiu rea, dar Naomi și Crash se învârt în cercuri diferite.
— Și totuși el a încurajat-o să joace jocul Provocării, nu-i așa?
— Trebuie să mă-ntorc în clasă. Dacă aud ceva despre Crash, v-anunț imediat.

Sutton închise.
— Ea e iubita lui Crash? întrebă Hester.
— Când și când. Sutton e probabil cea mai populară fată din școală.
— Iar Crash e unul dintre cei mai populari băieți.
— Da.
— Poate că băiatul popular a simțit brusc ceva pentru fata ostracizată.
— Sună a comedie romantică proastă cu adolescenți, spuse Delia înălțând din umeri. Deși n-ar fi pentru prima dată.
— Poate și faptul că o hărțuia…
— Fiul meu n-o hărțuia.
— … sau cum vrei să-i zici. Poate era ca un băiețel de pe terenul de joacă care trage de codițe o fetiță pentru că-i place de ea.
Deliei nu-i plăcu sugestia.
— Băiețelul ăla ajunge de obicei un sociopat.
— Ce este în filmările alea, Delia?
Schimbarea de subiect o prinse pe Delia Maynard nepregătită. Ăsta și fusese scopul. Hester îi studie fața, căutând indicii. I se păru că vede unul. Nu era sută la sută sigură. Hester interoga oameni de foarte multă vreme. Putea vedea o minciună mai mult decât oricine, dar cei care se declarau „imuni la minciună” erau, ca să cităm jumătate de expresie, de obicei cei mințiți.
— Nimic important, spuse Delia.
— Atunci contactați FBI-ul.
— Nu putem.
— Ceea ce sugerează că aveți ceva de ascuns. Îmi pare rău, nu mă prea pricep la subtilități, așa că dă-mi voie s-o zic pe șleau: eu cred că mințiți. Mai rău, că mă mințiți pe mine. Hai să clarificăm lucrurile. Nu-mi pasă ce ascundeți sau ce-i în înregistrările alea. Dacă eu știu despre ele și sunt avocatul vostru, rămâne un secret.
Delia zâmbi, dar fără urmă de veselie.
— Pentru totdeauna?
— Pentru totdeauna.
— Indiferent despre ce-i vorba?
— Indiferent.
Delia traversă camera și se uită pe fereastră. Panorama era spectaculoasă, dar nu părea să-i aducă prea multă liniște, alinare sau

bucurie.

— Ți-am spus că am urmărit emisiunea ta de seara trecută. Cea cu Saul Strauss.

— Ce-i cu ea?

— Strauss începuse cu speculația „dacă l-ați fi putut opri pe Hitler”. I-ai retezat-o.

— Bineînțeles. E o mare absurditate din o mie de puncte de vedere.

— Să presupunem atunci, doar ipotetic, că eu aș fi știut ceva care l-ar fi putut opri pe Hitler…

— Hai, te rog…

— … și ți-aș fi împărtășit ție secretul în conformitate cu acordul de confidențialitate client-avocat.

— Dacă aș vorbi? Nu.

— Chiar dacă asta ar însemna să-i permiți lui Hitler să acceadă la putere?

— Da, dar asta-i o ipoteză stupidă. Nu vreau să intru în amănunte, însă ai citit despre paradoxul Hitler? Pe scurt, dacă te întorci în timp și-l ucizi pe copilul Hitler, schimbările vor fi atât de masive, încât aproape totul se va schimba, aproape toate ființele născute ulterior, așa că tu nu vei mai exista. Dar nu de asta e stupidă. E stupidă pentru că nu pot citi viitorul și nici nu mă pot întoarce în timp. Viitorul este doar conjunctură – nimeni dintre noi n-are idee cum va fi. Așa că pot promite că, oricât de grav ar fi secretul, nu voi dezvălui nimic. Indiferent despre ce ar fi vorba. Pentru că nu știu dacă el îl va opri realmente pe următorul Hitler. De asemenea, nu știu dacă oprirea următorului Hitler ar fi de dorit. Poate că, dacă l-aș fi oprit pe Hitler, un psihopat și mai competent ar fi ajuns la putere în locul lui – după ce savanții germani vor fi produs o bombă nucleară. Poate lucrurile ar fi mers și mai rău. Înțelegi ce vreau să zic?

— Înțeleg. Sunt prea multe variabile. Crezi că împiedici un măcel și sfârșești prin a crea unul și mai mare.

— Exact. În meseria mea am auzit confesiuni oribile, înspăimântătoare, teribile… Hester închise ochii pentru o clipă. Și poate că întreaga lume ar fi fost mai bună dacă mi-aș fi încălcat jurământul. Dar numai la nivel micro. Poate dreptate pentru familia aceea. Prevenirea altei tragedii sau chiar a ceva mai rău. Totuși în final trebuie să am încredere în sistem, oricâte imperfecțiuni ar avea.

Delia aprobă încet din cap.
— În filmările alea nu există nimic.
— Ești sigură?
— Da. Sunt câteva lucruri pe care dușmanii lui Rusty le-ar putea folosi împotriva lui, dar nicio bombă.
— Bine atunci.
Telefonul ei bâzâi. Era un SMS de la Wilde:

Agenţii mei de pază vor sosi în mai puţin de o jumătate de oră.

Delia se pregătea să telefoneze din nou. Hester o urmări un timp. Femeia îi simți privirea și ridică ochii.
— Da?
— Dă-mi voie să adaug o obiecție la ceea ce am spus. Ca de la mamă la mamă.
— Bine.
— Dacă ar fi vorba să-mi salvez fiul, aș vorbi.
Delia nu se clinti.
— Aș striga, aș țipa, aș dezvălui totul. Atunci toate teoriile paradoxului ar putea fi aruncate pe fereastră. Dacă m-aș putea întoarce în timp, dacă aș putea dezvălui un adevăr care să-mi aducă fiul înapoi, aș face-o într-o clipită. Înțelegi?
— Cred că da.
Ochii lui Hester rămaseră uscați în timp ce aprobă din cap și se îndepărtă.

CAPITOLUL 27

Echipa de la fosta firmă de securitate a lui Wilde sosi cu două vehicule.
Primul era un monovolum Honda Odyssey verde-închis condus de Rola Naser, fondatoarea firmei. Când Rola deschise portiera, Wilde îi auzi pe copii țipând în spate. Din difuzoarele radioului răsuna o melodie a formației The Wiggles despre cât de delicioasă este salata de fructe.
— Mami vine imediat, le promise Rola.

Cuvintele ei nu opriră nici țipetele, nici muzica. Rola coborî din mașină și se îndreptă spre Wilde. Sacoul ei albastru avea o pată pe rever. Purta pantofi sport Puma și blugi cu talie înaltă. Un fel de geantă pentru pampers îi atârna de umăr.

Veni spre el călcând apăsat și cu capul sus. Rola abia dacă avea 1,55 m și trebuia să se uite în sus ca să-i întâlnească privirea. Wilde se pregăti de atac.

— Faci mișto de mine, Wilde?

— Poftim?

— „Poftim?", îl imită Rola destul de bine și de sarcastic. Te rog, nu-ncepe cu asta.

— Scuze.

— Merit mai mult din partea ta, da?

— Da, meriți.

— Așadar, cât a trecut? întrebă Rola.

— Nu știu.

— Ba știi. *Doi* ani. *Doi* ani afurisiți, Wilde. Ultima dată te-am văzut când s-a născut Emma.

Emma era al cincilea copil al Rolei – trei băieți, două fete, toți sub doisprezece ani. Cu ani în urmă, Rola fusese sora lui în casa familiei Brewer. În decursul anilor, familia Brewer avusese în plasament aproape patruzeci de copii și toți ajunseseră bine. Unii stăteau doar câteva luni. Alții, ca Wilde și Rola, rămâneau ani întregi.

— Iar pata asta la care te holbezi – arătă spre rever – și pe care știu că *mori* s-o cureți de pe mine e scuipatul Emmei, mulțumesc foarte mult. Ce ai de zis în legătură cu asta?

— Scârbos?

Femeia clătină din cap. Trecutul Rolei, la fel ca al lui Wilde, era oarecum misterios. Mama ei era o arăboaică sunnită care fugise din regatul Iordaniei, sosind în Statele Unite însărcinată și necăsătorită. Rupsese orice legătură cu familia și cu prietenii din țara natală. Nu vorbise niciodată despre ei. Nu spusese nimănui, nici măcar Rolei, cine era tatăl.

— Ce naiba, Wilde? Doi ani.

— Scuze, zise din nou bărbatul. Privi spre monovolum. Ce mai faceți?

Rola ridică o sprânceană.

— Pe bune?

— Ce?

— „Ce mai faceți?”, repetă ea imitându-l din nou. Doar atât poți? Nu vii în vizită. Nu ne suni.

— Am sunat.

— Când?

— Azi. Chiar acum.

Rola rămase cu gura căscată.

— Acum chiar ești pe bune?

Wilde tăcu.

— M-ai sunat pentru că ai nevoie de ajutor.

— Se pune că te-am sunat.

Femeia clătină din cap și rosti cu regret adânc în glas:

— Of, Wilde. N-o să te schimbi niciodată, așa-i?

O prevenise pe Rola atunci când ea insistase să-i fie partener cu normă întreagă că așa ceva nu putea să dureze. Ea știa și chiar înțelegea, dar Rola fusese întotdeauna pusă pe fapte, chiar și când nu avea niciun motiv. În casa Brewerilor, fusese extrovertită, nestăpânită, implicată, sociabilă și mereu vorbăreață. Iubea frenezia activității, mișunatul copiilor adoptivi care veneau și plecau, în parte, după cum credea Wilde, din cauză că ura să fie singură.

Rola tânjea să se afle în mijlocul mulțimii, tot așa cum Wilde tânjea după singurătate.

Ea nu numai că depășise obstacolele, dar excelase în toate: premiantă la liceu, șefă de promoție, căpitanul echipei de fotbal. Fiind o sportivă excelentă în colegiu, fusese repede recrutată de FBI. Se înrolase, avansase rapid în grad, iar când Wilde se întorsese acasă din armată, îl convinsese cumva să deschidă împreună cu ea o agenție de detectivi particulari. Hotărâse s-o numească CRAW – Chloe, Rola and Wilde.

Chloe, acum decedată, fusese câinele familiei Brewer.

— CRAW, spusese atunci Rola. E un nume simpatic, nu crezi?

— Adorabil.

Wilde încercase să se țină de treabă, să se integreze și să se ducă la birou, dar în final nu reușise să se adapteze. Nu era felul lui de-a fi. Încercase să returneze partea sa, însă Rola nu acceptase. Voia în continuare numele lui pe ușă, astfel că din când în când lucra pentru ea.

Știa că ar fi trebuit să fie mai bun la comunicare – să dea telefoane, să fie

mai prezent, să mai facă un efort, să accepte să socializeze. Și chiar ținea la Rola, Scott și copiii lor. Ținea mult. Dar mai mult nu putea. Pur și simplu nu era genul lui.

— Am adus toate cele necesare, zise Rola trecând rapid la treburi serioase.

Scutură sacul de pe umăr și i-l întinse. Bărbatul se încruntă.

— Asta-i o geantă pentru pampers?

— Nu-ți face griji. E nouă-nouță. Fără microbi. Dacă o deschide cineva, n-o să găsească decât haine curate de bebeluș și scutece noi. Poți spune că ești un unchi grijuliu, cu toate că, evident, ar fi o mare exagerare. Trebuie să-ți arăt eu unde sunt buzunarele secrete?

— Cred că o să-mi dau seama.

— Am pus patru dispozitive de urmărire prin GPS și trei telefoane de unică folosință. Ai nevoie de un cuțit?

— Nu.

— Am pus totuși unul în buzunarul cu clapă. Unde țin șervețelele.

— Grozav. Wilde se uită la cealaltă mașină, un Buick negru. Am nevoie de trei oameni care să acopere în permanență domeniul Maynard.

— În Buick se află trei dintre cei mai buni.

Făcu semn din cap. Portierele mașinii se deschiseră și echipa de securitate coborî.

— Numai femei, remarcă Wilde.

— E o problemă?

— Deloc.

— Îmi place că ești progresist. Iar roșcata înfocată din dreapta nu-i femeie. Zelda este de gen non-binar.

Zelda îi făcu vag cu mâna. Wilde îi răspunse.

— Noi patru o să facem cu schimbul, zise Rola.

— Stai așa. Și tu?

— Da, eu. O să fiu în primul grup.

— Nu poți să-i aduci pe copii la Maynard.

— Serios, Wilde? Nu mi-am dat seama. Mulțumesc că mi-ai spus. Pot să-mi notez? Rola mimă că scrie cu un pix în palmă. Nu… aduci… copii… la… o… răpire. Puse deoparte pixul din aer. Gata! S-a rezolvat.

— Of, Rola, o imită el acum. N-o să te schimbi niciodată, așa-i?

Asta o făcu să zâmbească. Wilde privi spre Honda.

— Cine-i în mașină?
— Emma și gemenii.
Gemenii, își aminti el, aveau șase ani.
— Pe Zoe și pe Elijah îi duc la ziua de naștere a unui prieten din Upper Saddle River, într-un loc numit Gravity Vault. Una dintre mame a zis c-o să aibă grijă de Emma până ajunge Scott. Mă întorc la Maynard într-o jumătate de oră.
— OK.
— Ce altceva ar trebui să știu?
— Cunoști procedura.
Rola simulă un salut milităresc.
— Da, să trăiți!
Pentru o clipă, tăcură amândoi, nesiguri ce să facă.
— Trebuie să plec, spuse Wilde, arătând ezitant cu degetul în spate.
Apoi se întoarse. Nu se uită, dar auzi Buickul demarând și pe Rola vorbind calm când se urcă în monovolum:
— Zoe, nu-l mai trage de păr pe fratele tău.
Zece minute mai târziu, Wilde ajunse la magazinul 7-Eleven din cartierul de lângă liceu. Ava îi scrisese că se puteau întâlni acolo pentru că n-o mai putea face în școală, după altercația fizică din urmă cu o zi cu Thor-Bryce. Wilde intră, privi standul cu hotdogi și mașinile cu sucuri Slurpee. Într-un 7-Eleven nu se schimbă nimic. Timpul merge înainte pretutindeni, cu excepția unui 7-Eleven.
Când Ava O’Brien parcă, bărbatul își simți telefonul vibrând. Văzu că era Gavin Chambers.
— Unde ești? întrebă Gavin.
— La 7-Eleven.
— Serios?
— Pot să-ți trimit o poză cu Slurpee drept dovadă.
— Așteaptă acolo.
— De ce?
— Trebuie să vezi ceva. Rămâi pe loc.
Chambers închise. Ava intră și întrebă fără preambul:
— Ce-i așa de important?
Fără „Bună!” Fără niciun fel de salut. Era probabil supărată din cauza celor întâmplate ieri. Azi părea mai agasată, totuși nu mai puțin frumoasă.

Ochii îi sclipeau când îi ridică spre Wilde.

Urmându-i stilul, bărbatul trecu la subiect:

— Îl cunoști pe Saul Strauss?

Ava se strâmbă.

— Activistul de la TV?

— Da.

— Știu cine e, bineînțeles.

— Mă refeream dacă-l cunoști personal.

— Nu. De ce?

— N-ai vorbit niciodată sau n-ai comunicat cu el în vreun fel?

— Nu. Din nou: de ce?

— Pentru că știa despre întâlnirea pe care am avut-o cu Crash la școală.

— Toată lumea știe. Ați ajuns în parcare, ții minte?

— Știa mai mult de atât.

— Nu-nțeleg. Ce mă-ntrebi de fapt?

— Încerc să-mi dau seama cine-i informatorul lui Saul Strauss.

Ochii sclipitori se aprinseră.

— Pentru asta m-ai târât afară din școală în timpul meu liber? Nu sunt informatorul lui, Wilde. Și la urma urmelor, de ce l-ar interesa asta pe cineva de genul lui Saul Strauss?

Wilde nu zise nimic. Ava păru iritată.

— Alo!

Nu era sigur cât de multe putea să-i spună. O credea că nu-l cunoștea pe Strauss – și chiar dacă l-ar fi cunoscut, nu avea logică. Să presupunem că Ava lucrează cumva cu Strauss. Să presupunem că Ava îl informează că Wilde l-a confruntat pe Crash cu privire la o adolescentă dispărută. Ce urmează? Strauss îl răpește pe băiat? Are asta vreun sens?

Prea multe piese lipsă.

— A dispărut Crash Maynard, zise Wilde.

Asta o surprinse pe femeie.

— Stai, când spui „dispărut"…

— A fugit, se ascunde, a fost răpit, orice variantă. Aseară era acasă. Azi nu mai e.

Ava se gândi o clipă.

— La fel ca Naomi?

— Da.

Ea făcu doi pași în spate, ajungând lângă standul cu chipsuri și snackuri

sărate. Wilde n-o întrerupse cu vreo întrebare. Nu încă. Voia să-i dea puțin timp.

— Asta explică unele lucruri, zise Ava.

— De exemplu?

— Am crezut că Naomi… nu știu. „Mințea” e un cuvânt prea puternic. „Exagera” e prea blând.

Wilde așteptă. Fiindcă femeia nu mai spuse nimic, întrebă:

— Despre ce?

— Despre Crash.

— Ce-i cu el?

— În ultimul timp, Naomi a dat de înțeles că ar avea un iubit secret – cineva foarte popular. N-am luat-o în serios. Știi replica clasică a tipului care zice „Ah, am o prietenă tare, dar tu n-ai cum s-o cunoști”?

Wilde aprobă din cap.

— Locuiește în Canada sau ceva de genul.

— Exact.

— Și tu ai crezut că Naomi inventa.

— Sau își imagina, mă rog. Da, cel puțin la început.

— Dar mai târziu?

— După ce am insistat puțin, mi-a spus că băiatul era Crash Maynard. Că jocul Provocării fusese de fapt o acoperire și că Crash era gelos pentru că ea se dusese în pădure cu Matthew.

Matthew.

— Și tu ce-ai avut de zis? întrebă Wilde.

— Am început să mă-ntreb dacă nu cumva Crash își bate iar joc de ea.

— Prefăcându-se că o place, ca în final s-o poată umili?

— Da. Ca în *Carrie.* Sau greșesc și băiatul care în film i-a cerut o întâlnire lui Carrie era cumsecade? A încercat cumva s-o apere când agresorii au vărsat sânge de porc pe ea?

Wilde nu-și amintea.

— Deci tu crezi că poate lui Crash *chiar* îi place de ea?

— Nu știu, spuse Ava mușcându-și buza de jos. Dar poate răspunsul cel mai simplu e și cel mai bun – Naomi și Crash sunt împreună. Poate au vrut să fie singuri câteva zile. Poate nu-i treaba noastră.

Ceva nu se potrivea. Sau se potrivea prea bine.

— Trebuie să mă-ntorc, zise Ava.

— Te conduc la mașină.

Ieșiră în parcare. Ava apăsă butonul de deblocare a ușilor de pe telecomandă. Wilde vru să-i deschidă el portiera, dar i se păru un cavalerism prea ieftin. Când se așeză la volan, îi făcu semn să coboare puțin geamul, apoi se aplecă spre deschizătură:

— Am vorbit și cu tatăl lui Naomi.

— Și?

— A spus că mama lui Naomi o abuza.

Îi povesti detaliile din conversația lui cu Bernard Pine. Ascultând, ochii Avei se umplură de lacrimi.

— Biata Naomi. Știam că relația n-a fost una bună. Dar chiar așa? Clătină din cap. Trebuie să plec.

— O să fii bine?

— Da, sunt bine.

— Vrei să trec pe la tine mai târziu?

Cuvintele ieșiseră pur și simplu. Wilde nu le planificase. Asta nu-i plăcu.

Ava păru surprinsă. Își șterse ochii și se întoarse spre el.

— Când?

— Nu știu. Poate în seara asta. Sau mâine. Putem să stăm de vorbă.

Ava privi prin parbriz, nu spre el.

— Nu-i obligatoriu, adăugă Wilde. S-ar putea oricum să nu fiu liber, cu toată povestea asta cu Crash și Naomi…

— Nu, mi-ar face plăcere.

Ava scoase mâna pe fereastră și-i atinse fața. Bărbatul așteptă. Ea păru că ar vrea să adauge ceva, dar în cele din urmă își retrase mâna. Dădu în marșarier, ieși din parcare și se îndreptă spre școală.

CAPITOLUL 28

– Arnie Poplin e pregătit? întrebă Hester.

Stătea cu fața la monitorul computerului în modernul studio-birou al Maynarzilor. Toată încăperea era în alb și metal și semăna mai mult cu ceva ce ai găsi mai degrabă într-o mansardă recondiționată din Manhattan decât pe domeniul acela vechi. Pe pereți erau aliniate ecrane de televiziune.

Producătorul ei, Allison Grant, era în direct.

Rola Naser, pe care Hester o cunoștea de mulți ani, aranjase transmisia live. Lui Hester îi plăcuse întotdeauna Rola și-i admirase tăria cu care făcuse față vitregiilor vieții. Când Rola și David erau adolescenți și colegi de liceu, chiar sperase că David o va invita în oraș. Ba îl împinsese puțin de la spate, ce surpriză! Bineînțeles, David n-o ascultase, pretinzând că ar fi „ciudat”, fiindcă Rola era „ca sora lui Wilde”.

Și dacă ar fi făcut-o? Ar fi luat lucrurile altă turnură? Ar mai fi fost David în viață?

— E conectat acum, zise Allison.

Hester alungă fantomele și se aplecă spre Rola.

— Ai auzit?

— Da, spuse Rola tastând.

Ideea lui Hester era una simplă, deși nesigură. Saul Strauss declarase că sursa lui privind filmările lui Maynard fusese Arnie Poplin, care era în stare de orice pentru a primi atenție. Hester îi ceruse lui Allison să-i ia urma și să-l momească cu un „pre-interviu”, care putea conduce la o apariție în direct.

— Vezi monitorul ăla de pe perete? zise Rola.

— Adică televizorul ăla gigantic?

— Da, Hester, televizorul gigantic.

— Îl văd. Cred că se poate vedea și din spațiu.

— Du-te acolo. Îi fac legătura lui Arnie Poplin.

— Unde să stau mai precis?

— E un X pe podea.

Așa era. În studiouri și în teatre, „X”-ul era semnul făcut de obicei cu bandă adezivă colorată ce indica unde trebuie să stai sau să plasezi un anume obiect de recuzită. Hester se postă acolo.

— Gata? întrebă Rola.

— Ca întotdeauna. Arnie o să te poată vedea?

— Nu. Camera va fi fixată doar pe fața ta. De aceea am ales monitorul ăla.

— Grozav, mulțumesc. Hester îi zâmbi. Chiar îmi pare bine să te revăd, Rola.

— Și mie. Gata?

Hester aprobă din cap. Rola apăsă câteva butoane și ecranul prinse viață.

Chipul familiar al lui Arnie Poplin (deși ceva mai buhăit) umplu ecranul, imens și filmat de aproape, prea de aproape – atât de aproape, încât i se puteau vedea porii. Hester fu ispitită să facă un pas în spate, dar vai, X-ul.

— Bună, Arnie.

Bărbatul se încruntă puțin prea teatral.

— Ce naiba-i asta, Hester?

În decursul anilor, ei doi se întâlniseră cu diverse ocazii. În urmă cu douăzeci și cinci de ani, Arnie Poplin jucase într-un serial de comedie rolul unui vecin amuzant. Timp de trei ani, fusese iubit și celebru. Apoi, paf, totul se terminase. La fel ca mulți alții, ajunsese să se lupte cu sevraj după două dintre cele mai puternice dependențe ale societății: drogurile și faima. Lumea subestimează puterea acelui far luminos și cald numit celebritate… și cât de întuneric și de frig se face când farul se stinge.

Așa că Arnie încerca disperat să se agațe de ceva. Allison Grant glumise doar pe jumătate când spusese că ar fi fost în stare să apară și la inaugurarea unei uși de garaj. Încerca să se ploconească pentru apariții în concursuri televizate, reality-show-uri, emisiuni despre casă și grădină, despre gătit – orice doar să reaprindă farul acela, chiar și mai puțin luminos, mai puțin cald, fie și doar pentru câteva secunde.

— Voiam să te întreb…, începu Hester.

— Mă crezi idiot?

Arnie era asudat și roșu la față.

— Am văzut emisiunea cu Saul Strauss, Hester. Ții minte ce ai zis despre mine?

— Fost star care a devenit adept al teoriilor conspirațiilor.

Arnie căscă gura în ceea ce Hester presupuse că trebuie să fie falsă surprindere. Îi luă câteva secunde ca să-și recapete fanfaronada. Actorii ăștia…

— Și te aștepți să te iert pentru asta?

— Ai două variante, Arnie. Poți întrerupe convorbirea, Skype-ul sau ce altă chestie video e asta, sau poți să-mi spui punctul tău de vedere.

— N-o să mă crezi.

— Probabil că nu. Dar dacă mă convingi că zici adevărul, chiar în mică măsură, o să te aduc în emisiune.

— Un segment solo? Arnie își frecă fața. Nu mai vreau prostii gen punct-contrapunct.

— Interviu unu la unu. Doar tu și cu mine.

Bărbatul își încrucișă brațele și se prefăcu că se gândește o fracțiune de secundă.

— Ce vrei să știi?

— Vorbește-mi despre filmările cu Rusty Eggers despre care ai afirmat că se află în posesia lui Dash Maynard.

— Ele există.

— De unde știi?

— Am participat la *The Rusty Show.* Știi asta, nu?

— Da, știu.

— Avea rating mare când eram și eu. Despre asta nu vorbește nimeni.

Hester oftă.

— Arnie…

— Bine, bine. În orice caz, i-am auzit din întâmplare pe Rusty și pe Dash. Vorbeau despre filmări. Dash jura că le-a distrus.

— Păi, dacă Dash le-a distrus…

— Ei, haide! Nimeni nu distruge cu adevărat niște înregistrări, Hester. Știi asta. Și Rusty o știa. De-aia era supărat. Știa că Dash nu s-ar descotorosi complet de ele. De ce ar face-o?

— Dash Maynard jură că nu are nicio înregistrare compromițătoare.

— Mda, mă rog, Dash e un ticălos egoist, nu? Deține un imperiu. Ai fost vreodată la el acasă? Zici că-i desprinsă din Gatsby.

— Ai văzut înregistrările? întrebă Hester.

— Eu? Nu.

— Atunci de unde știi că există?

— Am auzit.

— Ai auzit ce conțin?

— Nu. I-am auzit pe Rusty și pe Dash certându-se pe tema lor.

— Ce au spus exact?

— Era seara târziu. Doar eu mai eram pe acolo. Ei crezuseră că plecasem. Că sunt singuri. Pot să-ți zic adevărul?

— Da, ar fi drăguț, Arnie.

— Am adormit pe toaletă.

— Pardon?

— Da, eram în studio. Într-o cabină de toaletă. Stăteam așezat pe…

— Mi-am făcut o imagine, Arnie.

— Oricum, trăsesem nişte coca, ceva. Nu ştiu. Am adormit. Când m-am trezit, era complet întuneric. Era zece seara. Mi-am ridicat chiloţii. Erau încă în jurul gleznelor.
— Hei, mulţumesc pentru detaliu.
— Vrei povestea întreagă, nu-i aşa?
— Aveai boxeri sau slip?
— Ha?
— Nu contează. Deci ţi-ai ridicat chiloţii.
— Exact, mi-am ridicat chiloţii. Dar, cum spuneam, era complet întuneric. Adică beznă completă. Am găsit zăvorul pe pipăite. Ştii, cel de la uşa cabinei.
— Da, Arnie, cunosc zăvoarele alea. Avem şi în toaleta femeilor.
— Aşadar, era întuneric. Am ieşit din toaletă şi am ajuns pe hol. Îmi făceam griji că era posibil să fi încuiat uşile pe timpul nopţii. Că n-o să pot ieşi. Ştii ce vreau să zic?
— Da, continuă.
— Atunci am auzit voci. Doi bărbaţi.
— Hai să ghicesc: Rusty şi Dash.
— Exact. Se certau. M-am apropiat şi l-am auzit pe Rusty spunând: „Trebuie să scapi de casetă. Trebuie să-mi promiţi”. Era beat, mi-am dat seama după voce. Rusty îşi păstrează de obicei controlul, dar era matol. Şi repeta: „Nu-nţelegi ce ne pot face astea! Trebuie să le distrugi, nu vrei s-afle cineva vreodată”.
— Şi Dash ce a zis?
— Doar să nu-şi facă griji, că nu va afla nimeni, c-o să se asigure de asta. Rusty insista. Îl implora să le şteargă, însă după aia a dat oarecum înapoi.
— Cum adică a dat înapoi?
— Ştia, Hester. Rusty ştia.
— Ce ştia?
— Că Dash Maynard n-o să le şteargă niciodată cu adevărat. Dash se consideră un jurnalist sau documentarist serios. Un observator. N-aş fi surprins ca discuţia lor să fi fost şi ea înregistrată. Îţi spun. Erau microfoane peste tot. Poate chiar şi-n baie.
— Aha, făcu Hester; suna tot mai mult a pierdere de timp. Şi altceva?
— Nu-i suficient?

— Nu prea.

— Ei știau că eram acolo.

— Au zis ceva?

— Nu, dar trei zile mai târziu am fost chemat pentru un test de urină. Am ieșit pozitiv pentru droguri. M-au concediat. Pe mine! Cel care le creștea ratingul. Mai mult, testul a ajuns în media. Știi de ce, nu? Era un complot ca să mă discrediteze. Eu eram curat.

— Tocmai mi-ai spus că luaseși cocaină…

— Asta fusese cu trei zile în urmă!

Devenise mai agitat, se foia pe scaun, ochii îi fugeau în toate direcțiile și pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare. Hester ar fi făcut prinsoare că Arnie Poplin era drogat chiar în momentul acela.

— Trebuiau să mă discrediteze. Trebuiau să scape de mine.

— Bine, mulțumesc.

— Rusty a ucis pe cineva.

Hester se opri.

— Ce vrei să zici?

— Cu asta-l are la mână Dash.

— Vrei să spui, începu Hester fără grabă, că Dash Maynard are o filmare cu Rusty Eggers comițând o crimă?

— Îți zic ce am auzit.

— Și anume?

— Rusty a spus următoarele: „N-am vrut să-l omor, a fost un accident”.

— Exact astea au fost cuvintele lui?

— Nu. Nu știu. Ăsta era sensul. Rusty a omorât pe cineva. Asta era legătura dintre ei. Dash chiar a zis-o, acum, că mă gândesc.

— Ce anume?

— Că nu va vorbi niciodată pentru că asta-i leagă. Ceva de genul ăsta. Îți spun, Hester, sunt niște criminali. Sau Rusty e. Dash are dovada. Are obligația legală să divulge informația, nu-i așa?

Hester se gândi la conversația de mai înainte cu Delia, despre ceea ce știa și nu putea dezvălui chiar și cu asigurarea confidențialității client-avocat. Se uită la Rola. Femeia strânse din umeri ca și când ar fi vrut să spună că nu știe dacă să-l creadă sau nu.

— Deci pot apărea în emisiune? întrebă Arnie Poplin. Sunt liber diseară dacă vrei s-o facem atunci.

CAPITOLUL 29

Gavin Chambers intră în parcarea de la 7-Eleven într-un Chevrolet Cruze albastru. Singur. Cel puțin deocamdată dispăruseră și șoferul și SUV-ul. Discreție? Poate. Coborî din Chevy purtând șapcă de baseball și ochelari de soare, ceea ce, gândi Wilde, era întotdeauna o deghizare proastă, pentru că singurii oamenii care poartă așa ceva sunt cei care încearcă să se deghizeze. Însă era soare. Poate că Gavin purta ochelarii fiindcă erau confortabili.

Poate că nu orice înseamnă un afurisit de indiciu.

— Ce cauți la 7-Eleven? întrebă Gavin.

— Slurpee nu-i un motiv rezonabil?

Gavin oftă.

— Ce ai aflat?

— Că nu trebuie să mă mișc fiindcă ai ceva să-mi arăți. Cel puțin așa mi-ai zis la telefon.

Gavin clătină din cap.

— Îmi amintești de prima mea soție.

— Și ea era frumoasă?

— Un haos frumos.

Wilde verifică telefonul.

— Te deranjează să mă duci înapoi la Maynard? Putem vorbi pe drum.

— Cum vrei.

Descuie portierele cu telecomanda. Când urcară în mașină, Gavin aruncă bomba:

— Știm că s-a făcut o cerere de răscumpărare.

Porni mașina și dădu înapoi.

„Top patru posibilități”, își spuse Wilde.

Unu, Chambers aruncase o nadă la întâmplare. Asta nu părea probabil.

Doi, după panica Maynarzilor, Chambers dedusese pur și simplu că trebuie să se fi primit o cerere de răscumpărare. Dacă așa se întâmplase, fusese o bănuială a naibii de bună.

Trei, avea într-adevăr microfoane în unele locuri din conac. Foarte posibil. Rola urma să facă o verificare și o să afle destul de repede.

Patru, Gavin avea o sursă în interior.

Orice ar fi fost, Wilde nu avea de gând să confirme sau să nege. La

semafor, Gavin Chambers se întoarse și se uită la el. Wilde îi susținu privirea. Câteva clipe, niciunul nu clipi. Când se făcu verde, cineva din spatele lor claxonă. Gavin clătină din cap și șopti ceva doar pentru el, apoi scoase telefonul.

— Știi că ți-am zis despre Crash că-i cu un pas înaintea noastră cu toate aplicațiile de mesagerie – Snapchat, Signal, WhatsApp, toate alea?

— Da.

— Unul dintre tehnicienii mei cei mai buni a descoperit un mesaj primit prin furnizorul lui de net azi-noapte la ora 2:07, printr-o aplicație nouă, Communicate Plus. Este criptată astfel ca mesajul și expeditorul să fie șterse automat la un minut după deschiderea fișierului. Evident, nu cunosc detaliile, dar cumva, nu mă întreba cum, tipul meu a reușit să prindă sfârșitul ultimului mesaj înainte să fie șters.

Îi întinse lui Wilde telefonul. Mesajul spunea:

> **Bineînţeles că te iert. Ştiu că ai făcut asta ca să-ţi păcăleşti prietenii. Te aştept în acelaşi loc chiar acum. Abia aştept!!!**

La final erau trei inimioare.

Wilde întrebă ceea ce era de așteptat:

— Știți de unde a venit mesajul sau cine l-a trimis?

— Nu. În mod evident este cineva care mai folosește aplicația asta, dar contactul, rețeaua din care venea și orice altceva au fost șterse.

Wilde se uită lung la mesaj. Îl citi din nou.

— A făcut cineva o cerere de răscumpărare? întrebă Gavin.

— Ai zis că știi deja.

— Ce?

— Cuvintele tale exacte au fost „Știm că s-a făcut o cerere de răscumpărare". Dacă știi, n-ai niciun motiv să mă întrebi.

— Poți să nu mai fi așa o pacoste măcar cinci minute? Rusty vrea să ajute.

— Sunt convins.

— Și amândoi știm cine a scris mesajul ăsta.

Se referea, desigur, la Naomi.

— Presupunând că ai dreptate, ce anume vrei să știi? întrebă Wilde.

— Ai verificat acasă la Naomi?
— L-am vizitat pe tatăl ei.
— Ai verificat toată casa? Ultima dată, acolo a fost tot timpul, corect? La subsol?
Wilde nu spuse nimic. Se uită la ceas. Era aproape ora 15. Rămăseseră șaizeci de minute până la termenul-limită. Când se apropiară de poarta din fața Conacului Maynard, Wilde îi zise:
— Mulțumesc pentru drum.
— Știi că am dreptate.
— Despre?
— Despre tot. Știi că Naomi e cumva implicată în toate astea.
— Hm. Și despre ce mai ai dreptate?
Îi aruncă o privire ucigătoare.
— Că tu și sora ta n-o să vă puteți descurca singuri.
— Nu sunt eu șeful.
— Dacă le spui Maynarzilor să ne aducă înapoi, pe tine te vor asculta.
Ceva de aici, ceva din întâlnirea asta, categoric nu se lega.
— Mulțumesc pentru drum, Gavin. Păstrăm legătura.

•••

Rola îl întâmpină la poarta de securitate într-o mașinuță de golf.
— Te duc sus la Hester.
Se așeză lângă ea și porniră pe alee. Domeniul era extrem de bine îngrijit. Unii puteau considera asta extraordinar, dar nu și Wilde. Natura își pictează propriile tablouri, apoi vii tu și crezi că le poți îmbunătăți. Nu! Natura trebuie să fie, scuzați expresia, sălbatică. Dacă o îmblânzești, pierzi ceea ce o face deosebită.
După ce o puse la curent cu toate noutățile, Rola întrebă:
— Cu ce pot să te ajut?
— Cu mesajul de răscumpărare.
— Ce-i cu el?
— Cerea în mod special înregistrările „cele mai vechi”.
— Ceea ce înseamnă…?
— Dash Maynard l-a întâlnit prima dată pe Rusty Eggers în D.C., când amândoi erau stagiari la Capitoliu. Vezi dacă poți să găsești ceva despre perioada aceea.
— Cum ar fi… ce?

— Cum ar fi… habar n-am. Au locuit în aceeași cameră? Unde mergeau? Sunt slabe șanse, recunosc.
— O să pun la treabă niște documentariști.
— De asemenea, vezi dacă-l puteți localiza pe Saul Strauss. El trebuie să fie Suspectul Numărul Unu.
— OK. Altceva?
Wilde ezită, apoi se gândi că paza bună trece primejdia rea.
— Vreau ca după ce se întunecă să te duci acasă la Naomi Pine.
Rola se uită la el.
— Nu tocmai ai fost acolo?
— Vreau să cauți bine înăuntru.
— Să caut… ce?
— Pe Crash și pe Naomi.
— Am înțeles.
Hester stătea singură pe o bancă de piatră cu fața spre Manhattan. Când Wilde se apropie, se întoarse către el și duse mâna streașină la ochi. Cu cealaltă mână bătu pe piatră:
— Așază-te lângă mine.
Se așeză. Un timp, niciunul nu vorbi. Priveau amândoi pe deasupra copacilor. Soarele se afla la o înălțime de la care lumina lui părea să creeze aureole de îngeri în jurul tuturor obiectelor: clădiri, copaci, tufișuri.
— Drăguț, întrerupse Hester tăcerea.
— Da.
— Și plictisitor. Femeia se întoarse spre el. Vrei să-ncepi tu?
— Nu.
— Mă gândeam eu, zise Hester, apoi continuă: Am vorbit cu Arnie Poplin.
Îl puse la curent.
— A ucis pe cineva, spuse Wilde când bătrâna termină de vorbit.
— Cel puțin așa susține el că a auzit.
— Presupun că nu ești prima persoană căreia i-a zis asta.
— Tare mă îndoiesc.
— De ce nu l-a denunțat nimeni?
— Pentru că Arnie Poplin e un cerșetor de atenție, un dependent de droguri pe care nu te poți baza și care-și urmărește propria răzbunare.
— OK.

— Jurnaliștii ar fi prudenți în privința lui, indiferent de condiții, dar Rusty Eggers îi călărește pe arbitri mai bine decât oricine.

— Îi călărește pe arbitri?

Din cauza luminii puternice a soarelui, Hester închise ochii pe jumătate.

— Un prieten al meu era un bun jucător de baschet în colegiu. Fusese selectat în prima echipă la Duke. Ești fan al baschetului?

— Nu.

— Atunci n-ai cum să-l știi. Oricum, el m-a dus la câteva meciuri la Madison Square Garden. În general, meciuri între colegii. Știi ce am observat întotdeauna?

Wilde clătină din cap.

— Felul în care antrenorii protestau și țipau la arbitri. Omuleții ăia în costume cu cravată își petreceau tot meciul alergând de-a lungul tușei, făcând mereu crize ca niște copilași care vor bomboane. Era penibil. Așa că l-am întrebat pe prietenul meu, baschetbalistul-vedetă, despre ce era vorba, iar el mi-a spus că e o strategie. Prin natura lor, oamenii vor să fie plăcuți de cei din jurul lor. Nu tu sau eu, ci oamenii în general. Așadar, dacă țipi la arbitri de câte ori fluieră împotriva echipei tale – pe drept sau nu –, e mult mai probabil ca ei să-ți facă pe plac până la urmă.

Wilde aprobă.

— Și asta face Rusty cu mass-media.

— Exact. Îi ceartă mereu pe jurnaliști pentru ca ei să se crispeze și să le fie frică, adică, păstrând metafora, să sufle în fluier. Toți politicienii o fac, bineînțeles, dar Rusty se pricepe mai bine.

— Ar trebui totuși să discutăm cu Dash despre ce ți-a povestit Arnie Poplin.

— Am făcut-o deja.

— Și?

Hester strânse din umeri.

— Tu ce crezi? A negat. Le-a spus „absurdități”. Chiar a folosit cuvântul ăsta. Absurdități.

— Din nefericire. Părerea ta?

— La fel ca a ta.

— Ei ascund ceva.

— Exact. Îl bătu pe picior: OK, scumpete, tu ce-ai aflat?

Wilde începu prin a-i spune ce-i povestise Bernard Pine despre cum o

abuza fosta sa soție pe Naomi. Hester clătină din cap.

— Ce lume!

— Ceva nu se potrivește aici.

— La ce te referi?

— Nu știu. Tot mai cred că trebuie să vorbim cu mama lui Naomi. I-am zis Rolei să dea de ea.

— Bun. Altceva?

Wilde îi povesti despre aplicația prin care comunicau probabil Crash și Naomi, dar și despre discuția Avei cu Naomi referitoare la evoluția relației dintre cei doi adolescenți.

— Toate semnele demonstrează că Naomi și Crash sunt împreună, spuse Hester.

Wilde tăcu.

— Hai să considerăm pentru moment că ar fi adevărat, continuă ea. Să presupunem că cei doi s-au îndrăgostit în secret și au hotărât să fugă împreună.

— OK.

Hester ridică din umeri.

— Și cum se transformă treaba asta într-o cerere de răscumpărare?

Wilde nu răspunse. Se uită la ceas.

— Mai puțin de o oră până la termenul impus de răpitor. N-ar trebui să intrăm?

— Ei au zis să ne întâlnim la 15:45 în bibliotecă.

— Ei, adică Dash și Delia Maynard?

— Da.

— Ai idee ce pun la cale?

— Nu vor să ne informeze decât atunci.

Ochii lui Wilde reveniră la peisaj.

— Asta nu-i normal.

— Nu, nu e.

Acum priveau amândoi peisajul. Hester închise ochii și se lăsă încălzită de razele soarelui.

— Nu știu cum s-o spun delicat, începu ea.

Privirea lui Wilde rămase la zgârie-norii din depărtare.

— Delicat, repetă bărbatul. Nu-i punctul tău forte, Hester.

— Adevărat, așa că uite ce-ți spun. Mă gândeam să rămân peste noapte

la Laila, dar nu vreau să dorm acolo dacă ești și tu.

Wilde nu-și putu reține zâmbetul.

— Categoric n-o să fiu.

— Oh.

— Asta nu înseamnă că-i o idee bună să te duci.

— Oh! repetă Hester. Apoi din nou: *Oh*! Serios?

Wilde nu zise nimic.

— Pot să fiu indiscretă?

— Presupun că-i o întrebare retorică.

— Au trecut șase ani de când n-am mai ținut cu adevărat legătura.

— Îmi pare rău.

— Și mie. Sper că nu-i din cauza lui David.

David. Rostirea numelui cu voce tare făcu până și copacii să încremenească.

— Nu te acuz. N-am făcut-o niciodată. Înțelegi asta, da?

Wilde nu răspunse.

— În sensul ăsta voiai să fii indiscretă?

— Nu. N-o să spun că-mi ești ca un fiu, pentru că ar fi prea mult. Am trei fii. Numai ei îmi sunt ca niște fii. Dar am fost acolo încă de la început – din prima zi în care ai ieșit din pădure. Eram toți acolo. Eu. Ira. David, bineînțeles.

— Ați fost foarte buni cu mine.

— Nu de asta am ridicat problema, așa că o să vorbesc pe șleau. Testele genealogice ADN online au devenit foarte populare. Chiar și eu am făcut unul acum câțiva ani.

— Vreo surpriză?

— Niciuna. Sunt foarte plictisitoare.

— Și vrei să știi dacă am făcut și eu.

— Au trecut șase ani. Așa că da, vreau să știu dacă ai făcut unul.

— Da. Foarte recent, de fapt.

— Vreo surpriză?

— Niciuna. Și eu sunt foarte plictisitor.

— Serios?

— Nici părinți, nici frați. Cel mai apropiat a fost un văr de-al doilea.

— E un început.

Wilde clătină din cap.

— Nu, Hester, nu este. Dacă vrei să cauți un copil dispărut – fiu, frate, orice –, ai fi pe site-ul ăla despre ADN. Pe mine nu mă caută nimeni, ergo nimănui nu-i pasă. Și n-o spun ca să mă compătimești. Dar au lăsat un copil mic singur în pădure ani în șir…

— N-ai de unde să știi, îl întrerupse Hester.

Wilde se răsuci să se uite la ea, însă femeia nu-i întoarse privirea.

— Să știu ce?

— Cât ai stat acolo.

— Nu, n-aș putea spune asta.

— Poate au fost câteva zile.

Wilde nu știu ce să înțeleagă.

— Despre ce vorbești? M-am jucat cu fiul tău ani în șir.

— Ani. Hester pufni. Fii serios!

— Poftim?

— Erați doi puști. Crezi că ați fi putut păstra un asemenea secret ani în șir?

— Asta am făcut.

— Asta *credeți* c-ați făcut. Știi că timpul pare să treacă mai încet când ești mic. Poate să fi fost zile, poate săptămâni, dar ani?

— Am amintiri, Hester.

— Nu mă-ndoiesc, totuși nu te gândești că-i posibil ca ele să se întindă pe numai câteva zile? Ai zis mereu că nu ai nicio amintire dinainte de a trăi în pădure. Așa că e posibil – doar ascultă-mă, da? – să ți se fi întâmplat ceva, ceva atât de traumatizant, încât a blocat tot ce exista anterior. Poate, fiindcă n-ai reținut nimic din viața ta dinaintea evenimentului traumatizant, amintirile tale sunt exagerate, astfel încât câteva zile îți par ani.

Nu asta se petrecuse. Wilde știa.

— Turiștii m-au observat cu câteva luni sau câțiva ani mai înainte.

— Au spus că au văzut un băiețel. Poate ai fost tu, poate a fost altcineva.

Dar Wilde n-o credea. Își amintea cum intrase în case – multe. Își amintea că umblase kilometri. Își amintea balustrada roșie și țipetele.

— Nu contează, zise. Chiar dacă ai dreptate, nimeni nu l-a căutat pe băiatul ăla.

— De asta trebuie să afli adevărul – ca să te simți împlinit.

Wilde se strâmbă.

— Chiar ai spus „să te simți împlinit”?

— Nu-i cea mai bună remarcă, recunosc. Dar înțelegi ce vreau să zic. Ai probleme cu intimitatea și cu relațiile sociale. Asta nu-i un secret. Nu trebuie să fii geniu ca să-ți dai seama că totul a început de la abandon. Dacă reușești să înțelegi cumva ce l-a provocat, ce s-a întâmplat în realitate…

— Aș fi mai normal?

— Știi la ce mă refer.

— N-o să schimbe cu nimic lucrurile.

— Probabil că așa este. Însă mai există un motiv.

— Și anume?

— Sunt curioasă ca naiba, spuse Hester ridicând mâinile. Tu nu?

Wilde se uită la ceas.

— Mai sunt cincisprezece minute până la termen. Hai să-i găsim pe soții Maynard.

CAPITOLUL 30

Soții Maynard stăteau pe aceleași două fotolii grena. Deloc surprinzător, amândoi arătau extrem de stresați. Aveau fețele trase, palide, ochii injectați. Surprinzător, amândoi erau îmbrăcați elegant, în haine scumpe. Dash, în pantaloni cafenii cu o dungă care ar fi putut felia mezelurile, deschise discuția.

— Te rog, zi-ne dacă ai vreo noutate, îi ceru el lui Wilde.

Wilde făcu tot ce putu. Maynarzii ascultară imobili, de parcă s-ar fi străduit să stea nemișcați și să nu trădeze nimic, sau, mai probabil, ca și când ar fi încercat din răsputeri să rămână întregi bănuind că, dacă vreo parte a lor ar crăpa, totul s-ar prăbuși. Când Wilde termină, Dash și Delia se întoarseră unul către celălalt. Femeia încuviință din cap o dată.

— Eu și Delia am discutat despre asta până la epuizare. Am analizat dovezile. Am încercat să schițăm o cronologie a acțiunilor fiului nostru azi-noapte. Am discutat mult cu voi amândoi și ne-am tot învârtit în jurul teoriilor auzite.

Se întinse și-și prinse soția de mână.

— Adevărul este că nu știm dacă-i vorba de o răpire, de o înscenare sau de cu totul altceva. Se pare că nici voi nu știți.

— Eu nu știu, spuse Hester. Wilde?

— Cu siguranță este imposibil de știut.

— Exact. De aceea, după discuții îndelungate, Delia și cu mine am hotărât că cel mai bine, cel mai sigur este să trimitem înregistrările. Nu le putem trimite pe toate. Fișierul ar fi prea mare și în plus de unde să știe cineva câte ore avem? Nici măcar eu nu știu.

— De ce aveți atâtea filmări? întrebă Hester.

— Așa a fost întotdeauna modul meu de lucru, zise Dash.

— El e în primul rând documentarist, adăugă Delia.

Wilde aprobă din cap, se uită împrejurul camerei, apoi decise să fie direct:

— De asta ne înregistrați acum?

După un moment de tăcere, Dash spuse:

— Despre ce vorbești?

Wilde scoase telefonul.

— Am instalată o aplicație de scanare a rețelelor de net care detectează dacă într-o încăpere există microfoane sau videocamere. În acest moment, detectează rețele ce nu pot fi explicate decât prin existența unor videocamere.

Dash se lăsă pe spate și încrucișă picioarele.

— Sunt documentarist. Înregistrez inclusiv viețile noastre. Nu cred că voi folosi vreodată…

— Chiar trebuie să facem asta acum? se răsti Delia.

— Nu, zise Wilde. Ai dreptate. Hai să ne concentrăm pe problema mai urgentă.

Totul fusese un bluf. Existau într-adevăr aplicații care scanau sau identificau rețelele și detectau videocamerele ascunse. Oamenii le foloseau ca să se asigure, de exemplu, că gazdele de la Airbnb nu-i spionau. Dar Wilde nu instalase pe telefon o astfel de aplicație.

Mai erau cinci minute până la termenul de la ora 16. Un laptop era așezat pe măsuța de cafea dintre ei. Dash accesă linkul care le fusese trimis. Apăru un ecran cu o numărătoare inversă ce arăta că adresa avea să devină activă în patru minute și patruzeci și șapte de secunde… și patruzeci și șase… și patruzeci și cinci.

— Echipa mea va încerca să depisteze rețeaua cât timp suntem în direct, spuse Wilde, dar am fost înștiințat că și un simplu VPN ne va împiedica să obținem ceva semnificativ.

Urmăriră în tăcere cum cronometrul invers coborî sub patru minute.

— Așadar, ce apare în înregistrări? întrebă Hester.

— Secvențe eliminate din emisiuni, zise Dash. Chestii din culise. Camera editorilor în care discutam ideile. Lucruri de genul ăsta.

— Aha, făcu Hester. În e-mailul de răscumpărare vi s-a cerut să încărcați într-un folder special „filmarea cu adevărat compromițătoare”.

Hester așteptă. Nimeni nu vorbi.

— O să faceți asta?

— Da, interveni Delia.

— Ce conțin imaginile acelea?

— Nu văd în ce fel ar putea fi relevant pentru voi.

— Scuză-mă?

— Nu vrem să facem public nimic din toate astea. Suntem forțați s-o facem pentru siguranța fiului nostru.

— Deci sunteți de acord să vă destăinuiți unui răpitor anonim, dar nu avocatului vostru?

— Nu vedem niciun motiv pentru care le-am arăta cuiva, spuse Dash. După cum a punctat domnul Wilde, oamenii ăștia n-au cerut o dezvăluire publică. Deci poate le vor păstra pentru ei, poate nu. Oricum ar fi, nu vrem să trădăm această încredere, nici măcar față de voi. O înșelăm, dacă vreți, pentru siguranța fiului nostru.

Hester se uită la Wilde și clătină din cap. Apoi se întoarse și le aruncă o privire încruntată ambilor soți Maynard.

— Sper că știți ce faceți.

Când cronometrul ajunse la zero, Dash Maynard actualiză pagina. Era o pagină simplă. Avea două căsuțe galbene. Pe una scria ÎNCARCĂ VIDEO, pe cealaltă, ÎNCARCĂ FOLDER SPECIAL.

Dedesubt se găseau instrucțiunile:

Accesaţi ambele linkuri. Nu vom comunica până când nu începe încărcarea.

Oricine ar fi fost în spatele poveștii, își zise Wilde, era bun. Fără negocieri, fără vorbe de prisos.

Dash oftă prelung. Delia îi puse pe umăr o mână liniștitoare, familiară.

— Să-i dăm drumul, rosti Dash.

Apăsă întâi pe căsuța folderului special, apoi pe cea pentru video. Fișierele începură să se încarce. Trecu un minut, încă unul. În cele din urmă, pe ecran apăru o nouă pictogramă. Un plic. Dash mută cursorul pe el.

Va trebui să verificăm fişierele. Dacă aţi făcut ce vi s-a cerut, fiul vostru va fi eliberat exact mâine la amiază. Vă vom contacta în legătură cu adresa.

Ochii Deliei se umplură de lacrimi.
— La amiază?
Dash luă mâna soției sale.
— Fiul nostru trebuie să mai petreacă o noapte cu oamenii ăștia?
— O să fie bine, o încurajă Dash. Am făcut tot ce se putea.
— Oare? întrebă Delia.
Tăcere.
Dash se întoarse spre Wilde și Hester.
— Ce facem acum?
— Dacă tot nu vreţi să mergeţi la poliţie…, începu Hester.
— Nu vrem.
Hester strânse din umeri.
— Atunci presupun că așteptăm.

•••

Odată ajunși afară, Hester îi spuse lui Wilde:
— N-o să stăm să așteptăm, nu-i așa?
— Nu știu ce-am putea face.
— Rămâi aici?
— Dacă nu sunt aici, o să fiu pe aproape.
— Și eu la fel. Dacă e-n regulă, s-ar putea să mă duc să mănânc ceva.
— Bineînțeles că e-n regulă.
Hester începu să-și frângă mâinile, răsucindu-și inelele de pe degete. Pentru prima dată, Wilde observă că nu mai purta verigheta. Oare o purtase acum șase ani? Nu-și aducea aminte.
— Cu Oren Carmichael, adăugă ea.
Hester Crimstein roși. Chiar roși.
— A doua întâlnire în două seri, zise Wilde.
— Da.

— Uraaa!
— Nu fi nemernic.
— Dacă nu vrei să dormi la Laila, poate dormi la Oren.
— Încetează. Roșeața i se accentuă. Nu sunt o depravată, să știi.
Wilde zâmbi. Era plăcut să fii normal, chiar dacă numai pentru câteva secunde.
— Du-te la cină, spuse. Fă-ți plăcerea.
— Oren e un om bun.
— Și un tip arătos și lat în umeri.
— Serios? Abia dacă am remarcat.
— Du-te, Hester.
— O să mă suni dacă intervine ceva?
— Te sun.
— Wilde?
Se întoarse.
— N-a mai existat nimeni după Ira.
— Era și timpul.

•••

Tony's Pizza and Sub arăta exact cum îi spunea numele.

Exista o tejghea cu doi tipi cu șorțuri albe care învârteau pizze. Deasupra capetelor lor era scris un meniu pentru cei care nu voiau servire la masă. Dacă luai loc la o masă, o chelneriță, întotdeauna o liceancă din partea locului, îți oferea un meniu laminat și lipicios. Așa cum era de așteptat, fața de masă avea pătrățele roșii. Pe fiecare masă stăteau în dezordine un suport de șervețele, un set de recipiente cu parmezan, oregano și alte condimente și o lumânare pe jumătate consumată înfiptă în vârful unei sticle goale de Chianti. Un televizor atârnat de tavan reda fie sport, fie știri. Acum era dat chiar pe canalul ce difuza emisiunea lui Hester.

Îmbrăcat în uniforma lui de polițist, Oren stătea într-un separeu mai în spate. Se ridică în picioare când o văzu pe Hester, ceea ce în locul acela părea foarte oficial.

— Bună, zise Oren.

O sărută pe obraz și o luă de mână. Hester i-o strânse și se așeză.

— Pariez că ai fost aici de un milion de ori, spuse Oren.

Tony's era un punct de atracție al orașului și se afla cam la un kilometru de fosta ei casă. Se afirma că aici se face cea mai bună pizza pe o rază de

cincisprezece kilometri.

— Nu. De fapt, e prima dată când vin aici în peste treizeci de ani.

— Serios?

Hester aprobă din cap.

— În prima seară când ne-am mutat în oraș, eu și Ira i-am adus aici la cină pe băieți. Eram extenuați și lihniți – fusese o zi lungă. Mai era o singură masă liberă, însă nu ne-au lăsat să ne așezăm acolo decât dacă promiteam să comandăm meniu complet, nu pizza. Nu țin minte detaliile, dar, oricum, au fost nepoliticoși cu noi. Așa că Ira s-a înfuriat. Se înfuria greu, dar și când o făcea… În fine, am plecat fără să mâncăm. Dacă-ți vine să crezi, Ira i-a scris patronului o scrisoare. A bătut-o la mașină. Totuși n-am primit răspuns. Și Ira ne-a interzis să ne ducem sau să comandăm de la ei. Habar n-am câte mii de dolari au pierdut în decursul anilor de la acel incident. Băieții îi erau atât de loiali lui Ira, încât, chiar dacă erau invitați aici la vreun party aniversar sau dacă Liga Juniorilor venea aici după un meci, refuzau să mănânce. Hester ridică privirea. Oare de ce-ți povestesc asta?

— Pentru că-i interesant. Vrei să mergem în altă parte? Poate la Heritage Diner?

— Pot să-ți zic ceva nostim?

— Sigur.

— Am pus-o pe asistenta mea să verifice. Pizzeria a fost vândută în urmă cu patru ani. Dacă ar mai fi fost vechii patroni, n-aș fi venit.

Oren zâmbi.

— Deci suntem în siguranță dacă rămânem?

— Da. Hester clătină din cap. Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că am adus așa vorba despre Ira. La prima întâlnire vorbesc despre Cheryl. La a doua despre Ira.

— Abordezi probleme delicate. Îmi place asta. Dar de ce ești în oraș? Îi vizitezi pe Matthew și pe Laila?

Hester negă din cap.

— Lucrez pentru niște clienți.

— În mica noastră comunitate?

— Nu pot să detaliez.

Bărbatul înțelese aluzia. Chelnerița aduse câte o felie de pizza

Margherita pentru fiecare. Hester luă o înghițitură și închise ochii. Avea un gust divin.

— E bună, nu?

— Acum îl urăsc pe Ira pentru asta.

Oren chicoti și ridică felia lui de pizza.

— Presupun că-i vorba despre familia Maynard.

— Poftim?

— Clienții tăi. Presupun că sunt Maynarzii. Aș fi presupus numai Dash Maynard, dar ai spus că-ți vizitezi niște clienți. La plural.

— Nu pot nici să confirm, nici să neg…

— Nici nu mă aștept.

— De ce crezi că-i vorba despre Maynarzi?

— Elicopterul. Înainte de decolare, culoarul de zbor trebuie verificat cu noi. Așa că știu că un elicopter a plecat azi-dimineață din Manhattan. Și după aia apari tu cu un Uber, nu cu Escalade-ul tău negru șofat de Tim.

— Sunt impresionată.

Oren ridică din umeri.

— Sunt un detectiv cu experiență.

— Tot nu pot discuta despre asta.

— Nu vreau să discutăm despre asta. Sunt doar cu adevărat bucuros că ești aici cu mine.

În ciuda fantomelor trecutului, a răscumpărării, a localului în sine, Hester se simți roșind până la culoarea sosului de tomate de pe pizza.

— Și eu mă bucur că sunt aici, zise ea.

Timp de câteva minute, lumea se reduse la dimensiunile bărbatului minunat din fața sa și la pizza ca ambrozia de pe masă. Se desfăta în escapism. Nu era ceva după care Hester tânjise prea des. Îi plăcea să se afle în mijlocul acțiunii. Găsea stresant să fie scoasă din circuit.

Câțiva oameni se opriră la masa lor, majoritatea să-l salute pe Oren, dar unele chipuri îi erau cunoscute și ei. Soții Groman, care jucau tenis cu Ira în diminețile de sâmbătă. Jennifer Tallow, bibliotecara super-drăguță cu al cărei fiu se împrietenise Jeff. Toți îl cunoșteau pe Oren, bineînțeles. Când ești de atât timp polițist într-un orășel, ai propria-ți formă de celebritate. Nu-și dădea seama dacă Oren se bucura de atenție sau era politicos din obligație.

— Când ieși la pensie? îl întrebă Hester.

— Peste trei luni.
— Și ce planuri ai?
Oren ridică din umeri.
— Nu sunt bine stabilite.
— Crezi c-o să rămâi în localitate?
— Deocamdată da.
— Ai trăit mult timp aici.
— Da.
— Te-ai gândit vreodată să te muți într-un oraș mare?
— Da. Mă gândesc la asta.
Când telefonul lui sună, expresia îi deveni dură.
— E telefonul de serviciu. Trebuie să răspund.
Hester îi făcu semn să răspundă. Se gândi că era interesantă asemănarea dintre „telefonul de serviciu" al lui și vibrațiile ei telefonice din seara trecută. Oren duse telefonul la ureche și răspunse:
— Da.
Se scurseră câteva secunde.
— OK, cine-i cel mai aproape de Tony's? Bine, spune-i să treacă pe aici și să mă ia.
Închise telefonul.
— Îmi pare rău, dar trebuie să plec. N-o să dureze mult dacă vrei să mă aștepți sau…
— Nu, e-n regulă. I-am spus Lailei că o să trec pe la ei.
Oren se ridică.
— Ești sigură?
— Da, nicio problemă. O să iau un Uber.
— Bine, mulțumesc. Lăsă pe masă două bancnote de douăzeci. Te sun mai târziu.
— O urgență? întrebă Hester.
— Doar un accident rutier pe Mountain Road. Te sun când termin.
Oren se grăbi spre ușă; o mașină de poliție opri în fața localului. Bărbatul nu se uită înapoi. Hester rămăsese locului. Nu se putea mișca, nu putea respira. Sângele îi înghețase în vene. Plămânii încetaseră să-i mai funcționeze. Își putea auzi pulsul; bătăile inimii deveniseră imposibil de puternice, până când fură singurul sunet pe care-l mai putea auzi.
Doar un accident rutier pe Mountain Road…

Ca și cum s-ar fi întâmplat tot timpul. Ca și cum n-ar fi fost mare lucru.

O lacrimă scăpă și i se prelinse pe obraz. Simțea și mai multe lacrimi adunându-se, un plânset răgușit îi creștea în piept și simțea nevoia unei eliberări rapide. Nu mai avea timp. Hester își regăsi forța în picioare. Reuși să se ridice și să se împleticească spre toaletă. După ce intră, închise ușa, o încuie și își înăbuși strigătul cu palma.

N-ar fi putut zice cât stătu acolo. Nimeni nu bătu la ușă, așa că-și imagină că trecuse doar un minut sau două. Nu mai mult. Se adună. Se privi în oglindă, își stropi fața cu apă și văzu reflexia stafiei lui David.

Doar un accident rutier pe Mountain Road…

Se întrebă unde fusese Oren în noaptea în care primise apelul. Era la birou, într-o mașină de patrulare, la Tony's ca în seara asta, sau acasă cu Cheryl? Se ridicase din pat, iar Cheryl se întorsese spre el să-l întrebe dacă se întâmplase ceva rău și poate atunci Oren clătinase din cap, o sărutase ușor și-i spusese să se culce la loc, șoptind…

Doar un accident rutier pe Mountain Road...

Acum toate căpătau sens. Hester nu se considera nici pesimistă, nici optimistă, dar cumva știa că lucrurile n-aveau cum să funcționeze, că bula de fericire în care se aflase împreună cu Oren seara trecută era prea fragilă ca să nu se spargă. Acum înțelegea. Oren fusese acolo în noaptea aceea tragică. Indiferent dacă-i plăcea sau nu, bărbatul era legat de cel mai urât moment din viața ei și nu exista niciun mod de a schimba asta. Avea să-l vadă pe Oren, poate să-l sărute, să-l îmbrățișeze, dar întotdeauna se va întoarce la noaptea teribilă.

Cum să supraviețuiască o relație la așa ceva?

Își șterse fața cu un prosop de hârtie, scoase telefonul și chemă un Uber. Opt minute. Hester inspiră adânc de câteva ori și mai aruncă o privire în oglindă. Arăta bătrână – ca o femeie bătrână –, ceea ce și era. Lumina puternică a toaletei amărâte a pizzeriei îi amplifica fiecare rid.

Telefonul bâzâi. Verifică numărul și văzu că era Allison Grant, producătorul ei. Răspunse.

— Ce s-a întâmplat?

— Ești în apropierea unui televizor?

— Pot să ajung la unul. De ce?

— Cineva a difuzat o filmare cu Rusty Eggers.

Hester simți cum i se încordează spatele.

— E de rău?
— Foarte. Rusty Eggers n-are cum să supraviețuiască.

CAPITOLUL 31

Rusty Eggers se uita la televizor în apartamentul său luxos.

Gavin stătea în spatele lui. Cele două consiliere principale ale lui Rusty – Jan Schnall, fosta șefă de cabinet a guvernatorului republican pentru Carolina de Sud, și Lia Capasso, directoare de campanie pentru doi senatori democrați – stăteau pe canapea și luau notițe. Rândurile din partea de jos a ecranului anunțau, lipsit de imaginație, cu litere roșii:

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ: IMAGINI ŞOCANTE CU RUSTY EGGERS

Prezentatorul Scott Gallett: „*Filmul pare să aibă zece ani vechime, de pe vremea primului sezon din* The Rusty Show…”

— Cel puțin partea asta au nimerit-o, spuse Rusty.

„*Tânăra este Kandi Pate, starul comediei pentru copii* Amazing Darcy, *care a apărut de trei ori ca invitată la* The Rusty Show *în acea perioadă. La momentul înregistrării avea șaisprezece-șaptesprezece ani, iar Rusty Eggers mai bine de patruzeci de ani. Vă atragem atenția din nou*: *Această poveste abia a fost scoasă la iveală. Deși filmul pare a fi autentic, încă nu avem o dovadă dintr-o sursă independentă…*”

— Nu că asta i-ar opri pe șacali, zise Rusty.
Gavin observă că Rusty era remarcabil de calm. Consilierele lui nu erau.

Pe înregistrare se observă că Rusty Eggers, așezat pe o canapea, își ține brațul în jurul lui Kandi Pate. Adolescenta pare să se crispeze la atingerea lui.

Rusty Eggers: *Majoritatea băieților de vârsta ta nu știu ce*

fac. Sexual vreau să spun. Mă-nțelegi?

Kandi Pate**:** *Ăăă… agentul meu așteaptă jos.*

Rusty**:** *Nu cred că agentul tău îți face vreun bine.*

Kandi (*râde nervos*): *M-a adus până aici.*

Rusty**:** *Roluri de copilași. Acum ești femeie-n toată firea. Și foarte talentată.*

Kandi**:** *Mulțumesc.*

Rusty**:** *Vrei să vii în seara asta în camera mea de hotel și să mai discutăm?*

Kandi**:** *În seara asta*? *Nu sunt sigură…*

Apoi Rusty Eggers o sărută apăsat pe gură.

— Uite! arătă Rusty spre ecran: Nu se prea opune, nu-i așa?

Dar nici nu se apropia de el.

Cele două femei păliră.

— Știți unde a fost înregistrată asta? întrebă Gavin.

— Pare a fi studioul lui Maynard din New York, zise Rusty.

Sărutul se termină. Kandi Pate se ridică repede, își netezește fusta, apoi își șterge gura cu dosul palmei. Se forțează să zâmbească.

Kandi**:** *Acum trebuie să plec.*

Rusty**:** *Deci diseară*? *La ora nouă. Doar o să stăm de vorbă.*

Kandi se grăbește să iasă din încăpere.

Rusty își întoarse privirea dinspre televizor și se uită la cele două consiliere.

— Ca să răspund la prima întrebare, da, a venit în seara aia.

Prezentatorul Scott Gallett**:** „*Kandi Pate a fost în cele din urmă concediată de la* The Rusty Show *aparent pentru consum de droguri și indisciplină, dar avem alături de noi un grup de experți care își pun întrebări în legătură cu veridicitatea acelor zvonuri și dacă nu cumva tânăra a fost victima…*”

Rusty închise televizorul.

— Grup de experți, repetă el. Mă lași? Își frecă palmele. Lia?

Lia Capasso îl privi buimăcită.

— Boții sunt pregătiți?

— Sunt în așteptare.

— Perfect.

Rusty începu să se plimbe prin cameră.

— Primul grup să susțină că filmul a fost doar o lecție demonstrativă.

— O lecție demonstrativă?

— Da. De aceea am filmat. Eu și Kandi interpretam un comportament nepotrivit la locul de muncă, astfel ca toți angajații din *The Rusty Show* să știe că toleranța față de așa ceva va fi zero.

Jan Schnall întrebă:

— Crezi că o să țină?

— Ăsta-i numai primul grup, Jan. Al doilea grup de boți să spună că fata lucra la un scenariu de tip „Me Too". Cu mult înaintea fenomenului. Mi-a cerut să joc scena aia cu ea. Lia, pune-i pe graficieni să creeze un scenariu exact cu dialogul ăsta. Să folosească unul dintre programele de scenarii de acum zece ani. *Final Draft* sau poate *Movie Magic*. Zi-le să adauge o pagină de dialog înainte, o pagină după, ceva de genul ăsta. Să facă să pară autentic. Apoi îi dăm drumul pe net drept „manuscrisul niciodată produs" pe care Kandi Pate spera să-l valorifice înainte s-o ia razna cariera ei.

Lia își notă.

— Am înțeles.

— Vom spune că, fiind mentorul multor tineri care apăreau în emisiunea mea, încercam să fiu de ajutor citind rolul împreună cu ea, dar în mod cert nu mă simțeam în largul meu cu ceea ce voia să fac. Jan, pune câțiva experți în limbaj corporal să insiste că este evident că joc un rol și se pare că ezit în timpul presupusului sărut.

— Sigur.

— Pasul următor: stânga și dreapta. Jan, pune câțiva boți de dreapta să spună chestii de genul: „Cum de stânga susține mereu libertatea sexuală și dreptul femeilor de a face singure alegerile, iar acum zice despre Kandi Pate că e prea slabă ca să decidă cu cine să se întâlnească?". Ceva de felul ăsta. Apoi, Lia, boții de stânga să declare: „Nu avem ce căuta în dormitoarele oamenilor, iar această femeie matură ar trebui să fie capabilă să ia propriile decizii". Știi stilul. Aveți idee care-i vârsta consimțământului în New York?

Lia tastă pe iPad.

— Șaptesprezece ani.
— California?
— Optsprezece.
Bărbatul se gândi puțin.
— Avem un birou și în Toronto. Acolo cum e?
Lia mai tastă ceva.
— Era paisprezece. Acum e șaisprezece.
— OK, super. Hai să răspândim zvonul că asta s-a întâmplat în biroul nostru din Toronto. Un alt grup de profiluri false să scoată la înaintare scuza „macho”.
Jan se încruntă.
— Macho?
— Știi tu, gen „Care bărbat american cu sânge-n instalație n-ar vrea să pună mâna pe o bucățică bună cum e Kandi Pate?” și „Toți miorlăiții de pe net sunt geloși pe un bărbat adevărat”, cam așa ceva. Toți trebuie să insiste că fata avea vârsta legală.
Lia și Jan aprobară din capete, începând deja să facă pregătirile. Gavin se mulțumea să urmărească în tăcere.
— În sfârșit, grupurile de „știri false” să declare că înregistrarea a fost evident trucată. Și aici avem conturile din rețelele de socializare cu diverse niveluri de – Rusty puse ghilimelele cu degetele – „experiență”, corect? Să-i pună la treabă pe conspiraționiști. Să observe, știu eu, vreo umbră nepotrivită pe film și să pretindă că-i clar o făcătură în Photoshop sau că sunetul era oprit. Să pună pe YouTube filmulețe în care să încercuiască ceva și să zică „Aha, umbra asta sau ce-o fi n-are cum să apară așa, cineva s-a jucat aici, bla-bla”. Apoi să găsim niște „experți” în voci care să demonstreze că aia nu-i vocea mea, că e altcineva care mă imită prost. Unii boți să spună că par a fi decupaje din filme vechi. De acord?
— De acord, zise Lia.
Jan adăugă:
— Perfect.
Niciuna dintre femei nu mai era palidă. Practic, zâmbeau amândouă.
— Și după aia boții să se certe între ei. „Cui îi pasă că-i Photoshop? Oricum e complet legal”. Sau: „Nu vă mai faceți griji în privința eticii – filmarea e un fals, nu s-a întâmplat niciodată”.
Lia întrebă:

— Vrei să mergem cu toate astea?

— Cu toate astea și să mai inventăm câteva. De exemplu, de ce nu arată televiziunile ce s-a întâmplat înainte – cum Kandi Pate îi făcea avansuri lui Rusty? Da-da, asta-i bună. Un grup să posteze: „Iată un link către ÎNTREGUL film, unde puteți vedea cum Kandi se dă în mod agresiv la Rusty, iar el încearcă să bată în retragere, asta de ce nu arătați?” Și apoi – o, ce-mi place asta! – linkul va conduce către un mesaj de eroare și boții vor acuza că media oficială sau guvernul l-a șters. „E o înscenare!”, vor striga. Atac în forță al boților – și dinspre dreapta, și dinspre stânga. Vreau ca oamenii să combată pe tema cum *nu* mă pot învinovăți pentru toate astea.

— Îmi place la nebunie, spuse Lia.

— Pe urmă trecem la clasicul „atacă procedura”. Știți voi. Adevărata nelegiuire nu-i cea din înregistrare, ci, dimpotrivă, cine ne-a filmat ilegal. Ce părtinitor care dorea în mod clar să se răzbune a pătruns în biroul meu și m-a spionat fără să aibă dreptul? Aceștia sunt infractorii reali. De ce persoane puternice sunt dispuse să încalce legile numai ca să împiedice mesajul meu să ajungă la oameni?

— Asta-i bună, da, făcu Jan.

— Nu-i așa? Și, Lia, vreau ca unul dintre avocații noștri să dea de Kandi. Să-i amintească de acordul de confidențialitate pe care l-a semnat. Nu are voie să se pronunțe. Dacă o face, o vom distruge într-o mie de moduri. Dacă ne susține, să-i dăm de înțeles că finanțăm un nou film, care credem că va însemna pentru ea o revenire spectaculoasă.

— Am înțeles.

— O întrebare, zise Jan.

— Te ascult.

— În momentul ăsta, media a înnebunit și așteaptă explicații. Ce punem în comunicatul oficial de presă?

— Deocamdată nimic. Hai să așteptăm și să vedem peste câteva ore ce se discută pe rețelele de socializare. Atunci o să știm mai bine. Presupun că vom da o declarație vagă. Ceva gen: „Nu facem niciun comentariu pentru că nu dorim să pătăm reputația domnișoarei Pate, o persoană drăguță și vulnerabilă, și ni se pare dezgustător ca media s-o târască astfel în noroi doar pentru câțiva cititori în plus; nu vom lua parte la niciun fel de bârfă de joasă speță referitor la ceva care în mod clar nu-i ceea ce pretinde a fi”. Chestii de astea. Dar nu încă. Vreau să văd ce poveste prinde rădăcini. Hai

să le transmitem oamenilor noștri ceea ce am discutat, ca să poată trece imediat la treabă. Trebuie să sădim confuzie, oameni buni.

— Imediat, spuse Lia.

Cele două femei își luară telefoanele și tabletele. Rusty îl trase pe Gavin de-o parte.

— Cunoști sursa înregistrării, da?

— Presupun că Maynard.

— Trebuia să-mpiedici asta.

— Ți-am mai zis. M-au concediat. Apoi, coborând vocea, Gavin adăugă: Iar tu mi-ai spus că în filmări nu-i nimic care să poată aduce prejudicii.

— Dacă asta e ce-i mai rău, o să fie-n regulă.

— Dacă?

— Poftim?

— Ai spus „dacă”. Ce altceva mai e acolo?

— Ia mașina, zise Rusty Eggers. Vreau să mergem la Maynarzi.

•••

Când începu buletinul de știri, Wilde se afla în bibliotecă alături de Delia și Dash Maynard. Urmăriră în tăcere „știrile de ultimă oră”.

În prima pauză comercială, Wilde spuse:

— Presupun că asta a fost înregistrarea „devastatoare”.

— Noi n-am vrut s-o facem publică, zise Delia.

Se ridică și se îndreptă spre ușă. Dash păru surprins.

— Nu vrei să vezi…

— Am văzut destul. Am nevoie de aer curat.

Delia ieși. Wilde ridică privirea la vitraliile foișorului. Deși afară se întunecase, ferestrele mai străluceau cumva, de parcă ar fi fost luminate de soare. La fel ca mai înainte, încăperea îi părea nepotrivită lui Wilde. O bibliotecă mare ca asta ar fi trebuit să aibă izul vechimii – al pielii în care erau îmbrăcate cărțile, al lemnului mobilei, al uzurii.

— Asta ar trebui să fie suficient, nu crezi?

Nu mai era nimeni în cameră, deci Dash vorbea fie cu Wilde, fie cu sine însuși.

— Suficient pentru ce? întrebă Wilde.

— Pentru a-i satisface pe răpitori. Pentru a pune capăt carierei lui Rusty.

Wilde nu știa. De asemenea, nu știa dacă Dash vorbise cu regret sau cu bucurie. În glasul lui era teamă. Asta era evident.

— Ce crezi că se-ntâmplă? întrebă Wilde.

— Scuze?
— Cu fiul tău. Crezi că a fost răpit?
Dash își încrucișă brațele și se lăsă pe spate.
— Până la urmă, Delia și cu mine ne-am gândit că-i mai bine să fim prudenți decât să ne pară rău.
— Asta nu răspunde cu adevărat la întrebarea mea.
— E tot ce pot face.
— În luarea deciziei de a pune în circulație înregistrarea asta au contribuit mai multe, nu-i așa?
— Nu cred că-nțeleg.
— Acum presiunea a scăzut.
Dash păru iritat.
— Despre ce vorbești?
— Mass-media ți-a cerut să faci publice filmările cu Rusty Eggers, toată lumea striga la tine să faci ceea ce-i corect, să fii patriot – aveai să fii mereu hăituit. Fără intimitate. Fără libertate reală. O presiune neîncetată exercitată asupra ta, asupra afacerilor tale, asupra familiei tale. Dar acum, când filmarea asta este în sfârșit publică, totul s-a terminat. N-are cum să nu fie o ușurare.
Dash se întoarse spre televizor.
— Nu vreau să fiu nepoliticos, dar te-ar deranja să te duci puțin în altă cameră? Deocamdată vreau să rămân singur.
Wilde se ridică și se îndreptă spre ușă. Abia ieșise pe hol când îi sună mobilul.
Apelantul era Naomi Pine. Duse telefonul la ureche.
— Alo?
— Bună, Wilde.
Pulsul i se acceleră puțin.
— Naomi?
— Nu ne mai căuta, da?
— Naomi, unde ești?
— Suntem bine. Suntem în siguranță.
— Crash e cu tine?
— Trebuie să-nchid.
— Stai…
— Te rog. O să strici tot. Nu vrem să fim găsiți.

— Ai mai încercat asta o dată, Naomi.
— Poftim?
— Când ai jucat Provocarea. Îți amintești ce mi-ai spus?
— În pivniță?
— Da.
— Am zis că vreau să fac o schimbare.
— Ai spus mai mult decât atât.
— Că vreau să fac o schimbare totală. Că vreau să fac ceva atât de important, încât să-mi șterg trecutul și s-o pot lua de la capăt.
— Asta faci acum?
— Urmează să zici că, dacă n-am reușit atunci, n-o să reușesc nici acum.
— Nu, Naomi, n-o să fac asta. Eu am încredere în tine.
— Wilde?
— Sunt aici.
— Te rog. Dacă vrei să m-ajuți, lasă-mă în pace.

•••

Rusty Eggers stătea pe bancheta mașinii alături de Gavin. Își întindea și-și îndoia piciorul bolnav. Gavin îl urmări cum bagă mâna în buzunar, scoate o cutiuță metalică și o deschide. Rusty luă două pastile, le aruncă în gură și le înghiți. Ochii sticloși se întoarseră spre Gavin.
— Tylenol, explică el.
Gavin nu răspunse. Rusty luă telefonul, apelă un număr și vorbi:
— Bună, eu sunt. Nu-mi explica. Vin la voi. Am auzit că sunt agenți de pază noi. Să ne întâlnim afară… da, exact. Mersi.
Gavin Chambers întrebă:
— Ai de gând să-mi spui despre ce-i vorba?
— Ții minte când am discutat despre teoria potcoavei în politică?
— Bineînțeles.
— Am făcut referire la faptul că, relativ vorbind, majoritatea americanilor se află la mijloc. Așa și-a păstrat America echilibrul de-a lungul timpului. Stânga și dreapta erau suficient de apropiate încât să existe neînțelegeri, dar nu ură.
— Bine.
— Lumea aceea a dispărut, Gavin, așa că acum e mai ușor să distrugi ordinea socială. Cei aflați în centru sunt mulțumiți de sine. Inteligenți, dar indolenți. Văd tonurile de gri. Înțeleg partea adversă. În schimb, extremiștii

văd doar alb și negru. Nu doar că sunt convinși că conceptul lor este absolut corect, ci sunt incapabili să înțeleagă cealaltă parte. Cei care nu cred la fel ca ei sunt inferiori din toate punctele de vedere, așa că extremiștii sunt dispuși să ucidă pentru conceptul lor. Eu ajung la oamenii aceia, Gavin. Și vreau să creez și mai mulți, forțându-i pe cei din centru să aleagă o tabără. Vreau ca ei să devină extremiști.

— De ce?

— Extremiștii sunt intransigenți. Ei nu văd doar bine și rău, ci „noi" și „ei". Ești pasionat de baseball, nu-i așa?

— Da.

— Fan Yankees, da?

— Așa… și?

— Dacă afli că managerul a trișat sau că întreaga echipă a luat steroizi, o să devii fan Red Sox?

Gavin nu zise nimic.

— Ei bine?

— Probabil că nu.

— Exact. Yankees nu va putea face niciodată ceva care să te transforme în fan Red Sox. Asta-i puterea pe care vreau eu s-o exploatez. Am citit recent un citat din Werner Herzog. Știi cine e?

— Un regizor german.

— Exact. El a spus că America se trezește, așa cum a făcut-o cândva Germania, la gradul de conștientizare în care o treime din populație va ucide o treime din populație în timp ce o altă treime privește. Rusty puse o mână pe umărul lui Gavin. Noi doi o să schimbăm lumea, prietene. Se aplecă în față. Oprește după următoarea curbă și lasă-mă să cobor.

— Credeam că mergem la Maynard.

— Schimbare de plan.

— M-ai pierdut.

Opriră la curbă. În stația de autobuz aștepta o femeie. Ținea capul plecat.

— La vreo cinci kilometri pe Autostrada 17 e un local.

— Îl știu.

— Așteaptă-mă acolo. N-o să întârzii mult.

Mașina demară. În timp ce se îndepărta, Gavin încercă să distingă identitatea femeii. Nu putea fi sigur – n-ar fi jurat vreodată –, dar i se păru că semăna foarte mult cu Delia Maynard.

CAPITOLUL 32

Când Hester se trezi în dimineața următoare, îi luă un minut sau două să-și dea seama unde se află. Capul îi bubuia. Avea gâtul uscat. Fasciculul de lumină matinală care pătrundea în dormitor o deranja. În depărtare, de la parter, auzea voci.

Încercă să pună lucrurile cap la cap. Nu dură mult. După ce plecase de la Tony's Pizza and Sub, se întorsese la vechea ei locuință. Acasă nu era nimeni. Matthew ieșise cu niște prieteni, iar Laila, ei bine, din câte dedusese, se afla la o întâlnire, ceea ce explica remarca de mai devreme a lui Wilde că el nu va dormi acolo. Singură în casa care-i aparținuse odinioară – Ira, Jeff, Eric, David, băieții ei, așa le zicea întotdeauna, băieții ei, băieții ei frumoși și minunați –, Hester își dăduse seama că singurul mod de a reduce la tăcere fantomele era unul de natură chimică. Găsise în bar o sticlă de whisky Writers Tears și turnase puțin peste gheață. Era un început, unul bun, amețea fantomele, le lăsa să se așeze lângă ea și s-o țină de mână, dar n-o scăpa de ele, așadar cotrobăise în geantă și găsise pastilele. Hester le folosea rareori, doar când simțea o nevoie foarte puternică, iar dacă seara trecută nu fusese definiția de dicționar a unei „nevoi puternice", atunci nu știa care putea fi aceea. Chiar din clipa în care le pusese în gură, Hester își dăduse seama că nu era înțelept din partea ei, că niciodată nu trebuia să amesteci băutura și medicamentele, că va trebui să fie conștientă și ageră în caz că familia ei sau Wilde ar fi avut nevoie de ea.

În cele mai multe seri, gândul acela ar fi oprit-o, însă asta nu era una dintre cele mai multe seri.

Strânse din ochi și întinse mâna spre telefon. Se întrebă cum ajunsese în dormitor. Nu-și amintea. Venise Laila și o găsise pe soacra ei adormită pe canapea? Sau Matthew? Nu credea. Avea o vagă amintire despre faptul că-și conștientizase starea și se pregătise de culcare înainte ca inevitabilul s-o doboare. Dar nu putea fi sigură.

Continua să audă voci venind de jos. Pentru o clipă, își făcu griji că poate nora uitase că rămâne la ei peste noapte și ceea ce auzea Hester acum era Laila pregătind micul dejun pentru bărbatul care își petrecuse noaptea cu ea. Își ținu respirația și se strădui să asculte.

Două voci. Ambele feminine. Una era a Lailei, cealaltă…

Bateria telefonului lui Hester scăzuse la patru procente. Ceasul de pe ecran arăta ora 6:11. Văzu câteva notificări de la Oren. Sunase de mai multe ori. Avea un apel în căsuța vocală. Tot de la Oren. Îl deschise.

> „*Hei, eu sunt. Îmi… pare foarte rău. Nu pot să cred cât am fost de insensibil. Am fost chemat, m-am grăbit, fără să mă gândesc, deși asta nu-i o scuză. Îmi pare rău cu adevărat. Ca să știi, accidentul n-a fost major, nu au fost răniți. Nu știu dacă are sau nu importanță. Sună-mă. Vreau să știu că ești bine*”.

Dar ea nu era bine.

Hester îi simțise îngrijorarea din voce. Oren era un om tare bun, însă părea ca într-unul dintre filmele în care o vrăjitoare aruncă un blestem asupra ta. Oren fusese de față în noaptea în care murise David. Și în noaptea aceea el fusese chemat la locul accidentului, iar ea nu avea cum să scape de amintirea aceea și să fie totul normal. Nici acum și nici vreodată. Blestemul condamna orice șansă, oricât de îndepărtată ar fi fost, ca ei doi să fie fericiți.

Nu dorea ca Oren să fie supărat. Nu era vina lui și nici nu mai era tânăr. Nu era nevoie să-i dea motive de agitație în plus. Îi scrise:

> **Toate bune. Super-ocupată. Sun mai târziu.**

Dar n-avea să-l sune. Nici n-avea să răspundă dacă suna el. El va înțelege mesajul și amândurora le va fi mai bine.

Vocile de jos erau tot mai puternice și se deplasau. Ciudat ce-ți vine în minte. Camera asta, pe care Laila și David o transformaseră în cameră de oaspeți, fusese pe vremuri biroul de acasă al lui Hester. După volumul și ecourile glasurilor celor două femei își putea da seama că inițial vorbiseră în bucătărie și acum se duceau în holul de la intrare. Probabil își luau rămas-bun. Hester se uită pe fereastră și văzu o tânără care se îndepărta pe aleea pavată către o mașină albastru-închis parcată în fața casei.

Hester îmbrăcă un halat pe care Laila îl păstra pentru musafiri și ieși pe hol. Nora ei era la baza treptelor.

— Bună dimineața, o salută Laila.

— Bună dimineața.
— Erai în pat când m-am întors. Totul e-n regulă?
— Da, spuse Hester printre bubuiturile din cap. E bine.
— Îmi pare rău că te-am trezit. O clientă care locuiește în apropiere trebuia neapărat să discute ceva cu mine.
— Am înțeles.
— Dacă vrei, cafeaua e făcută în bucătărie.
— Ești o zeiță.
Laila zâmbi și își luă geanta.
— Trebuie să fug înainte să se aglomereze traficul. Ai nevoie de ceva?
— Nu, mulțumesc.
— Matthew trebuie să se trezească în curând. Dacă mai ești diseară în oraș, vrei să rămâi la cină?
— O să vedem.
— Sigur.
Laila zâmbi, deschise ușa și ieși. Hester renunță la zâmbetul ei și-și duse mâinile la capul care o durea îngrozitor de tare, apăsând tâmplele ca să împiedice craniul să i se spargă. Coborî treptele pentru că, fără îndoială, cafeaua avea să ajute.
Prin geamul ușii văzu că tânăra cu mașină albastră încă nu plecase. Laila se dusese la ea. Hester le privi vorbind câteva secunde. Laila puse o mână liniștitoare pe umărul femeii. Aceasta păru să prindă puteri. Încuviință din cap și apăsă pe telecomanda mașinii.
— Bună, Nana.
Era Matthew în capul scărilor.
— Bună. Continuând să privească pe fereastră, Hester întrebă: O cunoști pe femeia care-i cu mama ta?
— Care?
— Cea cu mașina albastră.
Matthew coborî treptele așa cum numai un adolescent poate s-o facă. Aruncă o privire pe fereastră când tânăra urcă în mașină și plecă.
— Aaa! făcu el. E domnișoara O'Brien. Mi se pare că o ajută mama la un caz.
Oare de ce numele i se părea cunoscut? se întrebă Hester.
— Domnișoara O'Brien?
— Da. Predă arte plastice la mine la școală.

•••

Șoferul de Uber, care, conform aplicației, se numea Mike și avea un rating de 4,78 puncte, nu era încântat de mulțimea strânsă în fața porții Conacului Maynard.

— Ce naiba-i asta? o întrebă pe Hester.

Vreo zece protestatari țineau pancarte pe care scria ȘTIRI FALSE! și SPIONII LA ÎNCHISOARE PENTRU TRĂDARE și scandau. Tot atâția polițiști veniseră la fața locului și-i îndepărtau de poartă, iar când Mike 4,78 opri Honda lui Accord gri, tocmai Oren în uniformă veni spre ei, se aplecă spre pasagerul din dreapta șoferului și-l întrebă pe Mike 4,78:

— Sunteți așteptați?

De pe locul din spate, Hester răspunse:

— Da.

Oren se întoarse spre ea.

— Ah. Bună.

Din numai acele două cuvinte, fantoma lui David se materializă și se așeză lângă ea.

— Bună.

O clipă, niciunul nu se mișcă și nu scoase o vorbă. Apoi Mike 4,78 sparse tăcerea:

— Putem să intrăm sau…?

— Paznicul o să-ți dea voie s-o lași pe doamna Crimstein dincolo de poartă, spuse Oren. O zi frumoasă.

Fantoma lui David dispăru când Oren se retrase și Mike 4,78 intră pe poartă. Wilde o aștepta pe Hester în mașinuța de golf. După ce femeia urcă, Wilde zise:

— M-a sunat Naomi.

— Ce? Când?

— Aseară.

— De ce nu m-ai anunțat?

— Erai la întâlnire.

— Și mai târziu?

Wilde încercă să nu zâmbească.

— Nu știam cât de bine a mers întâlnirea.

— Nu fi măgar.

— Scuze.

— Ce-a spus Naomi?
— Să nu-i mai caut.
— Pe ei? Adică nu-i singură?
— Corect.
— Părea agitată?
— Nu agitată ca și cum ar fi fost ținută cu forța pentru o răscumpărare. De fapt, părea chiar entuziasmată.
— Ca atunci când cel mai popular băiat din școală fuge cu tine?
— Posibil.
Porniră pe alee.
— Am și eu vești, zise Hester.
— OK.
— Ava O'Brien a fost azi-dimineață la Laila.
Asta îl descumpăni pe bărbat.
— De ce?
— Laila a spus că-i este clientă.
— În ce fel?
Hester se strâmbă.
— Nu putem să-ntrebăm, iar ea nu ne poate spune. Confidențialitatea, știi?
Wilde se uită la ceas.
— Ava o s-ajungă în curând la școală. Dacă mă grăbesc, aș putea s-o prind pe drum.
— Și s-o întrebi ce? M-am tot gândit. Ce legătură ar putea avea problema ei legală cu Laila cu toate astea?
Wilde n-avea idee, dar cum mai erau cinci ore până la termenul-limită, nu prea avea stare.
— Mă-ntorc repede, zise.
— Unde-s Maynarzii?
— În bibliotecă. Te las acolo înainte să plec.
Noaptea fusese lungă. Wilde nu dormise, ci alergase prin pădure. Îi plăcea să alerge noaptea printre copaci, să vadă cât de repede i se adaptează ochii la întuneric, cele cinci simțuri – da, sunt folosite toate cinci – amestecându-se, făcând cumva ca întregul să fie mai mare decât suma părților. Își verificase ecocapsula. Nu mai venise aici de când o înconjuraseră oamenii lui Gavin Chambers. Dorise să se asigure că niciunul dintre ei nu se întorsese să-și facă de lucru pe acolo. Nu se întâmplase așa

ceva. Nu făcuse duș, nici nu se schimbase de haine de ceva timp, așa că se îngriji și de asta.

Întors la capsulă, se gândi la ideea înșelătoriei, la inducerea tactică în eroare a Armatei-Fantomă. Obiectivul ei militar fusese simplu: să creeze haos. Judecând după ceea ce văzuse la știri, asta făceau acum Rusty Eggers și acoliții lui.

Funcționa. Într-un fel, dacă te gândești la cursul istoriei, funcționase întotdeauna.

Se duse la liceu cu Lexusul Maynarzilor, sperând să o prindă pe Ava. Hester avea dreptate. Probabil nu era nimic de aflat. Dar lui Wilde îi plăcea de Ava. O parte din el nu prea voia să accepte, însă ceva îl făcea să-și dorească s-o vadă din nou. Ava era printre gândurile lui încă de ieri de la 7-Eleven, când se surprinsese pe sine sugerându-i să fie iar împreună. Nu era ceva serios. Știa asta. O parte din motivul pentru care revenea uneori era că, deși el nu se putea atașa, partenera pe termen scurt ar fi putut s-o facă. Asta nu părea corect. Deci fără reveniri.

Atât doar că, dacă era să fie sincer cu sine, își dorea să reia legătura cu Ava.

Așadar, apariția lui la școală era doar o scuză ca s-o vadă pe ea?

Opri peste stradă de parcarea profesorilor, ieși din mașină și se sprijini de ea. Câteva minute mai târziu, văzu mașina Avei intrând în parcare. Când coborî, o urmări câteva clipe. Ava O’Brien era frumoasă, se gândi. Puternică. Pasională. Independentă. Sensibilă.

Făcu un pas spre ea, când o mașină trase în fața lui, blocându-i drumul.

Șoferul scoase capul pe geam.

— Urcă.

Era Saul Strauss.

— De ce naiba mă caută dintr-odată toată lumea, Wilde?

— Tu să-mi spui.

— N-am nicio legătură cu înregistrarea făcută publică.

— Știu.

— Atunci de ce naiba mă caută Gavin? De ce m-ai sunat?

— E o poveste lungă.

— Urcă în mașină, zise Strauss cu ochii săgetând în stânga și în dreapta. Trebuie să-ți arăt ceva.

Wilde privi spre Ava. Se îndrepta spre intrarea în școală.

— E important, insistă Strauss, dar n-am de gând să stau în loc deschis să mă ia Gavin Chambers în cătare. Urci acum sau plec.

Wilde ezită suficient de mult ca Ava să dispară. Acum nu avea o opțiune mai bună. Se așeză pe scaunul din față. Strauss apăsă accelerația.

— Unde mergem? întrebă Wilde.

— Ar fi prea melodramatic dacă aș spune „în căutarea adevărului”?

— Categoric.

— Atunci răspunsul e la închisoare, zise Strauss. Mergem la închisoare.

CAPITOLUL 33

– Cum adică la închisoare?

Saul Strauss ținea ambele mâini pe volan.

— De ce-i toată lumea așa nerăbdătoare să mă găsească?

— O întrebare mai bună ar fi: „Unde ai fost?”

— Am dușmani, Wilde. Sunt convins că asta nu te surprinde. Atunci când un fascist calculat ca Gavin Chambers, care lucrează pentru un nihilist drogat ca Rusty Eggers, vine să-mi bată la ușă, nu prea sunt disponibil, știi ce spun?

— Știu că nu zici unde ai fost.

— De ce-ți pasă? De ce-i pasă lui Gavin?

Wilde nu găsi niciun motiv să nu-i spună.

— A dispărut Crash Maynard.

— Ce vrea să însemne „a dispărut”? Stai așa, de asta a fost dată publicității filmarea?

Wilde tăcu.

— Și voi credeți că am ceva de-a face cu asta?

— Ai?

— Da, așa-i, eu îl ascund pe Crash Maynard. Oricum, câți oameni înarmați de-ai lui Gavin păzesc familia aia?

Era o remarcă bună, gândi Wilde.

— Cum m-ai găsit?

— Acum? Am pe cineva care supraveghează domeniul Maynard. Apropo, cine naiba își botează casa „Conacul Maynard”? E numele cel mai ostentativ, exagerat, obscen… adică, dacă vrei o dovadă că bogații sunt prea bogați, locul ăla ar fi dovada numărul unu. Oricum, tipul meu te-a urmărit până aici.

— Și tu erai prin zonă?
— Trebuia să te-ntâlnesc.
— Ca să mă duci la închisoare?
— Da.
— Trebuie să fiu înapoi la Maynard la unsprezece și jumătate.
— N-o să dureze mult. Am auzit că Hester l-a intervievat pe Arnie Poplin.
— Multe lucruri auzi, Saul.
— Cu asta mă ocup. Presupun că acum Hester îl crede.
Wilde schimbă subiectul.
— În seara aia, la hotel, de ce erai atât de interesat de Naomi Pine?
— Nu eram. Mă interesa Crash Maynard.
— Care acum a dispărut.
— Nu mă crezi, dar îți zic eu. Soții Maynard dețin înregistrări zdrobitoare.
— Care au fost făcute publice, adăugă Wilde.
— Da, am văzut știrile și reacțiile. Nu-i pasă nimănui că Eggers a sărutat o adolescentă. Cu excepția celor care oricum n-ar fi votat pentru el.
Traversară podul Tappan Zee și o luară spre nord de-a lungul fluviului Hudson. Dacă Strauss vorbea serios că merg la „închisoare”, Wilde avea o oarecare idee încotro se îndreptau.
— Sing Sing? întrebă.
— Da.
— De ce?
— Trebuie să vezi cu ochii tăi. Vreau să-nțelegi.
Situat la mai puțin de o oră de Manhattan, Centrul Corecțional Sing Sing era una dintre cele mai celebre închisori din lume. Construită la începutul anilor 1800, Sing Sing se ascundea în văzul tuturor. Dacă erai unul dintre numeroșii navetiști din trenul Metro-Nord până la Grand Central, drumul zilnic traversa practic Sing Sing. Dacă mergeai cu vaporul pe Hudson, vedeai închisoarea cocoțată pe un teren, de altfel de invidiat, dominând fluviul. Pe renumitul scaun electric Old Sparky fuseseră executate peste șase sute de persoane, inclusiv presupușii spioni sovietici Julius și Ethel Rosenberg în 1953. Legenda spune că Julius a fost legat primul de Old Sparky și a murit repede. Apoi Ethel a fost așezată pe același scaun – oare cum o fi fost asta? –, dar în timpul execuției s-au ivit complicații. Martorii au povestit că a fost nevoie de mai multe încercări pentru a fi ucisă, pentru

că inima continua să bată în pofida șocurilor electrice repetate și că începuse să se ridice fum din creștetul capului.

Wilde n-avea nici cea mai vagă idee de ce-l aducea Saul Strauss aici.

Strauss parcă mașina în zona pentru vizitatori și opri motorul.

— Haide. N-o să dureze mult.

Strauss apelase evident la unele favoruri, pentru că nu trebuiră să stea la rând. Își goliră buzunarele și trecură prin detectorul de metale. Sala pentru vizitatori semăna cu o cantină școlară pe steroizi. Existau mese și scaune – nimic din încăperile aflate înapoia unor paravane din sticlă pe care le vezi la televizor. Deținuții erau îmbrățișați deschis de cei dragi. Te-ai fi așteptat la soții adulte, parteneri, părinți, frați, dar majoritatea vizitatorilor erau familii cu copii. Mulți copii. Unii își petreceau timpul în multicolorul „centru familial”, care arăta ca o grădiniță sau ca o clasă pentru preșcolari. Aveau jocuri și cărți cu poze, jucării și jocuri de construcție. Alții ieșeau pe terenul de joacă.

Gardienii le repartizară o masă într-un rând marcat clar cu cifra 4, imediat lângă intrarea deținuților. Li se ceru să stea jos și să rămână așezați, până la sosirea condamnatului. Wilde se gândi să ceară detalii, dar mersese deja departe și socoti că e mai bine să-l lase pe Strauss să-și joace cartea. Se auzi un zgomot ca un bâzâit și ușa către adevărata închisoare se deschise. Deținuții intrară și se grăbiră spre familiile lor. Wilde se uită la Strauss.

— Omul nostru va fi ultimul, spuse acesta.

Wilde nu știa ce însemna asta, dar avea să afle destul de repede. După ce se scurse șirul de bărbați (Centrul Corecțional Sing Sing era numai pentru bărbați), apăru un ultim individ… într-un scaun cu rotile. Wilde înțelese de ce fuseseră așezați în față.

Era accesibil pentru handicapați.

Bărbatul în scaun cu rotile era negru. Avea părul cărunt tuns scurt, pielea bătătorită, ochii îngălbeniți. Wilde presupuse că avea cincizeci, probabil șaizeci de ani. Poate părea un clișeu să zici că închisoarea îmbătrânește un om, dar uneori clișeul e apropiat de realitate.

Saul Strauss se ridică în picioare și-și apleacă trupul înalt ca să-l îmbrățișeze.

— Salut, Raymond.

— Salut, Saul.

— Vreau să ți-l prezint pe Wilde. Wilde, el e Raymond Stark.

Wilde strânse mâna bărbatului. Strânsoarea lui Raymond Stark era fermă.

— Mă bucur să te cunosc, Wilde.

— Și eu, răspunse el, pentru că nu știa ce altceva să spună.

Raymond Stark îi zâmbi. Zâmbetul îi lumina fața.

— Te-au găsit în pădure când eu eram deținut la Red Onion, zise Raymond. Asta-i o închisoare de maximă siguranță din Virginia. Tocmai ce intrasem și încă aveam speranțe, mă-nțelegi? Cum ar fi să-și dea seama că au înțeles totul greșit și să mă elibereze dintr-o clipă în alta.

Omul acela, își dădu seama Wilde, stătuse la închisoare mai mult de treizeci de ani.

— Pe atunci citeam toate știrile despre tine. Întreaga poveste… Să n-ai nicio relație, nicio familie. Niciun trecut, nu-i așa?

— Așa e.

— Nu știu dacă-i o binecuvântare sau un blestem.

Saul se așeză și-i făcu semn lui Wilde să facă la fel.

— Mulțumesc c-ai venit, îi spuse Raymond lui Wilde.

Wilde se uită la Raymond, apoi la Strauss.

— Vrei să-mi zici de ce mă aflu aici?

— În 1986, Raymond a fost arestat pentru uciderea tânărului Christopher Anson. Anson a fost înjunghiat în zona Deanwood din Washington D.C. S-a susținut că intrase în cartierul nepotrivit pentru a cumpăra droguri, deși partea asta a fost în general ținută departe de ochii presei pentru a proteja reputația victimei. În orice caz, a fost înjunghiat o singură dată în inimă și a fost jefuit. Erai prea mic ca să ții minte, dar s-a făcut mare caz. Anson era student la colegiu, alb și bogat. S-a cerut pedeapsa cu moartea.

Raymond puse o mână pe brațul lui Wilde. El se întoarse și privi în ochii îngălbeniți.

— N-am făcut-o eu.

— Îți dai seama cum a fost – mass-media, primarul, toată presiunea pentru rezolvarea cazului. Se zice că poliția ar fi primit un pont anonim că Anson cumpăra droguri de la un puști negru din Deanwood, așa că au adunat toți puștii negri pe care i-au putut prinde, i-au pus la zid, i-au ținut treji, au început cu interogatorii din ce în ce mai dure – și aici știi cum merg treburile.

— Da, spuse Wilde. Ceea ce nu știu este de ce am venit aici.

Strauss continuă:

— În cele din urmă, un puști a declarat că Raymond i-a vândut droguri albului bogat.

— Marijuana, confirmă Raymond. Partea asta-i adevărată. În general, eu doar livram.

— Un judecător a emis un mandat de percheziție și detectivul Shawn Kindler de la Poliția Metropolitană a găsit un cuțit sub salteaua lui Raymond. Testele au dovedit că era arma crimei. Îți poți imagina cât de repede au luat-o lucrurile la vale.

— Cuțitul nu era al meu, adăugă Raymond. Îl privi din nou pe Wilde în ochi. N-am făcut-o eu.

— Domnule Stark?

— Spune-mi Raymond.

— Raymond, i-am văzut pe cei mai mari sociopați privindu-mă în ochi și mințindu-mă în față.

— Da, înțeleg. Și eu. În fiecare zi din viața mea. Sunt înconjurat de ei. Dar nu știu ce altceva să zic, Wilde. Mi-am petrecut treizeci și patru de ani încarcerat pentru o crimă pe care n-am comis-o. Am făcut tot ce mi-a stat în putință. Am învățat din greu, am obținut echivalarea liceului, diplome de facultate, chiar și doctoratul în drept. Am scris scrisori și sinteze pentru alți deținuți și pentru mine. Însă nu s-a întâmplat nimic. *Niciodată* nu se întâmplă nimic.

Raymond se sprijini cu mâinile de masă și privi în gol.

— Imaginează-ți să fii într-un loc ca ăsta zi de zi, strigând adevărul pe toate căile posibile, dar fără să te audă cineva vreodată. Vrei să afli ceva bizar?

Wilde așteptă.

— Am un vis recurent, cum că reușesc să ies de aici, spuse Raymond cu o urmă de zâmbet. Visez că în cele din urmă cineva mă crede și sunt eliberat. Apoi mă trezesc în aceeași celulă. Imaginează-ți asta pentru o clipă. Imaginează-ți momentul în care-mi dau seama prima dată că-i doar un vis și încerc să mă țin de el, dar dispare ca o perdea de fum. Mama obișnuia să mă viziteze de două ori pe săptămână. A făcut asta timp de peste douăzeci de ani. I s-a descoperit o tumoare pe ficat. Cancer. A ros-o. Și mă întreb zi de zi, oră de oră dacă stresul de a-și vedea fiul închis pentru

ceva ce n-a făcut nu i-a slăbit sistemul imunitar și a ucis-o.

— Raymond, interveni Strauss, povestește-i lui Wilde cum ai ajuns în scaunul cu rotile.

Raymond clătină încet din cap.

— Dacă nu-i cu supărare, Saul, o să te refuz. O poveste tristă n-o să te facă să mă crezi, este?

Wilde rămase tăcut.

— Nu-ți cer milă sau să te încrezi în privirea mea, continuă Raymond. Însă o să te rog să mai ai răbdare câteva minute. Asta-i tot. N-o să pledez pentru cât de nevinovat sunt. Fără emoții. Doar lasă-l pe Saul să spună ce are de spus.

Wilde era pe punctul de a-i zice că nu are timp acum, că era în mijlocul propriei sale probleme de dimensiuni industriale, că tot n-ar fi contat dacă el era convins că Raymond Stark fusese condamnat pe nedrept. Wilde nu putea face nimic ce Saul Strauss și organizația lui n-ar fi putut face mai bine.

Îl opri să spună asta faptul că-și dădu seama că trebuia să existe un motiv, unul bun, pentru care Strauss îl adusese aici. Saul avea idee despre ce se întâmplase cu Crash Maynard și Naomi Pine, totuși insistase să facă drumul ăsta. Așa că, decât să-și piardă timpul protestând, Wilde nu găsi nimic rău în a arăta puțin respect și a le acorda alte câteva minute. N-ar fi schimbat nimic la Conacul Maynard, care se simțea mai mult ca oricând la lumi distanță de Sing Sing.

Raymond Stark îi făcu semn lui Strauss să continue.

— Cu doi ani în urmă, zise Strauss, am descoperit în cadrul Programului Adevărului că detectivul Kindler plantase probe în cel puțin trei cazuri pentru a-și îndeplini norma de arestări și a-și îmbunătăți imaginea de luptător împotriva criminalității. Acum procurorul general este nevoit să reexamineze câteva dintre arestările lui. A anulat deja o condamnare. Dar se mișcă încet și nimeni nu vrea să se atingă de asasinarea lui Christopher Anson.

— De ce? întrebă Wilde.

— Din cauza popularității cazului. Toată lumea l-a considerat pe Raymond vinovat: polițiștii, procurorii, mass-media, familia și prietenii lui Anson. Ar fi mai mult decât jenant dacă s-ar dovedi acum că arma a fost plantată. Și chiar dacă am putea dovedi asta, mulți tot ar spune că Raymond

este criminalul. E ca în cazul lui O.J. Foarte mulți cred că Mark Fuhrman a plantat mănușa pătată de sânge… dar ei cred, de asemenea, că O.J. e vinovat.

Strauss îi întinse o fotografie granulată a unui tânăr alb cu zâmbet larg și păr ondulat. Purta sacou albastru și cravată roșie.

— El este Christopher Anson, victima. Fotografia a fost făcută cu două săptămâni înainte de crimă. Când a fost ucis, avea douăzeci de ani și abia intrase la colegiul Swarthmore. Christopher era chintesența băiatului american – căpitanul echipei de baschet, făcea parte din echipa de dezbateri, note bune la învățătură. Anson e o familie cu sânge albastru din Massachusetts. Își petreceau verile pe un domeniu imens din Newport. Ai prins ideea?

Wilde nu zise nimic.

— Am încercat să-i abordez pe membrii familiei Anson în legătură cu cele aflate despre detectivul Kindler. Nici n-au vrut să audă. În mintea lor, criminalul a fost prins și a primit ce merita. Nu-i o reacție neobișnuită. Dacă ai crezut ceva timp de peste treizeci de ani, devii fixist și orb.

— Saul?

Vorbise Raymond.

— Wilde a avut multă răbdare cu noi, urmă el. Acum arată-i cealaltă fotografie.

Strauss ezită.

— Mai întâi ar trebui să-i prezint contextul.

— O să-nțeleagă contextul. Arată-i.

Strauss căută în dosar și scoase altă fotografie.

— La început, n-a însemnat mare lucru pentru noi. Dar după aceea Arnie Poplin a făcut un comentariu.

Îi întinse lui Wilde o fotografie de grup cu treizeci-patruzeci de tineri, toți bine îmbrăcați, sănătoși, entuziaști. Fotografia fusese făcută în aer liber, pe niște trepte albe de beton. Unii stăteau așezați, alții în picioare. Prima față pe care o recunoscu Wilde fu cea a lui Christopher Anson, al doilea din stânga sus, în picioare. Înțelese rapid că celălalt portret al tânărului pe care i-l arătase Strauss era aceeași fotografie, decupată și mărită.

În fundal, deasupra fețelor surâzătoare, Wilde putea vedea cupola albă și familiară a clădirii Capitoliului din Washington D.C.

Simți începutul unui fior pe ceafă.

— Christopher Anson își petrecuse vara ca stagiar pentru un senator de Massachusetts.

Ochii lui Wilde parcurseră poza. Acum înțelegea – vedea totul dar așteptă ca Saul Strauss să-i arate. Strauss indică un chip aflat la două persoane distanță de Christopher Anson.

— Ăsta-i Dash Maynard.

Degetul i se mută mai jos, spre o tânără care nu se schimbase prea mult în decursul anilor.

— Asta-i Delia Maynard, născută Reese – degetul alunecă la chipul de lângă ea –, iar ăsta, prietene, este actualul senator al minunatului stat New Jersey, Rusty Eggers.

CAPITOLUL 34

Revenind în parcarea de la Sing Sing, Wilde sună la Maynarzi să afle dacă apăruseră noutăți. Nu apăruseră. Mai erau două ore până când răpitorii promiseseră să-l elibereze pe Crash.

Întorși la mașina lui Saul Strauss, Wilde propuse:

— Hai să vedem dacă am înțeles corect teoria ta.

— Dă-i drumul.

— Arnie Poplin pretinde că l-a auzit pe Rusty recunoscând c-a ucis pe cineva și că Dash ar avea un fel de mărturisire înregistrată. Tu bănuiești că-i vorba despre Christopher Anson.

— Pe scurt, da. Dar mai sunt și alte aspecte.

— De exemplu?

— În noaptea aia ieșiseră în oraș.

— Cine?

— Christopher Anson și Rusty Eggers. Mi-a luat ceva timp să descopăr asta. Stagiarii aceia erau toți din familii bogate, așa că numele lor nu apar în raport.

— Într-un caz de asemenea anvergură?

— Mai ales. „Cooperăm numai dacă suntem asigurați că numele prețioasei noastre odrasle nu va fi pătat”. Au obținut acorduri de confidențialitate înainte de a depune mărturie. S-a dovedit că procurorul

nici nu i-a chemat la tribunal. Găsirea cuțitului a fost suficientă. Oricum, un barman dintr-un local din cartier numit Lockwood a văzut în noaptea respectivă un grup mare de stagiari, băieți. După cum vezi, a luat ceva timp. Cei mai buni oameni ai noștri s-au ocupat de caz. Majoritatea stagiarilor n-au vrut să vorbească – la naiba, sunt peste treizeci de ani de atunci! Din câte am înțeles, Rusty Eggers și Christopher Anson nu se înțelegeau. Amândoi se considerau masculul alfa în grup. Erau constant în competiție. După spusele barmanului, în seara aia s-au certat. Unul dintre colegi a trebuit să-i despartă.

— Pe Rusty și pe victima crimei?

— Da.

— Știi cine i-a despărțit?

— Asta o să-ți placă. I-am arătat barmanului poza făcută pe treptele Capitoliului. Ghici pe cine a indicat.

Wilde înțelese acum.

— Dash Maynard.

— Interesant, nu?

— Și după ce i-a despărțit Dash, ce s-a întâmplat?

— Potrivit reconstituirii noastre, Christopher Anson a plecat furios. Primul. Mai târziu – nimeni nu știe dacă după o jumătate de oră sau o oră –, următorul care a plecat a fost Rusty Eggers.

— Poliția a știut asta?

Strauss aprobă din cap.

— Teoria poliției este că Anson a plecat mai devreme ca să cumpere droguri. Nu era prima dată. Anson era pentru grup un fel de… „dealer” e un cuvânt prea dur. Mai degrabă, furnizor. Așadar, poliția a crezut că Anson era beat. S-a dus să cumpere droguri într-un cartier rău famat. Era bine îmbrăcat – la costum și cravată, căci ieșise de la birou –, deci o țintă ușoară. Raymond Stark l-a observat și probabil Anson s-a dus la el să cumpere droguri. În orice caz, puștiul alb era o țintă ușoară. Raymond a scos cuțitul ca să-l jefuiască. Poate Anson s-a luptat, poate nu.

— Raymond Stark l-a înjunghiat.

— Exact. Dar ipoteza asta are multe puncte slabe.

— De exemplu?

— Cadavrul lui Anson a fost găsit într-o fundătură. Expertul nostru de la Programul Adevărului a examinat fotografiile de la locul crimei și e

convins că trupul a fost mutat acolo.

— Deci Christopher Anson a fost ucis în altă parte?

— Așa spun experții noștri.

— Avocatul lui Raymond a dezvăluit asta la proces?

Strauss clătină din cap.

— A fost un avocat din oficiu. Raymond nu și-a putut permite un specialist.

— Și presupun că acuzarea n-a vrut să se știe.

— Există posibilitatea ca expertul lor să nu fi ajuns la aceeași concluzie, dar este clasicul viciu de procedură „Nu întrebi, nu ți se mărturisește". Oricum nu cred că pentru jurați ar fi avut vreo importanță. Dacă s-ar fi dovedit, acuzarea ar fi declarat că Raymond l-a înjunghiat pe Anson în altă parte și l-a târât până în fundătura aia ca să nu fie văzut.

Wilde se lăsă pe spate în scaun. Trecură noul pod Tappan Zee înapoi în New Jersey. Hester îi trimise un SMS:

Rola poate să aibă o pistă spre mama lui Naomi.

Wilde tastă drept răspuns:

Mă întorc într-o jumătate de oră.

— Deci tu crezi că Rusty Eggers l-a ucis pe Christopher Anson? întrebă el.

— A fost acolo în noaptea respectivă, începu Strauss. S-au certat.

— Asta-i lipsit de importanță.

— În sine? Desigur. Dar după ani buni, Arnie Poplin l-a auzit pe Rusty recunoscându-i lui Dash Maynard că a omorât pe cineva și că-i îngrijorat din cauza unei înregistrări. Strauss luă o mână de pe volan și o întinse către Wilde. Da, știu că Arnie Poplin n-are toate țiglele pe casă, dar gândește-te la comportamentul lui Rusty Eggers. Îi silește pe Maynarzi să-l angajeze pe Gavin Chambers, poate cel mai bun om de securitate din țară, ca să-i păzească. De ce?

— Pentru că există într-adevăr filmări. Precum cea care tocmai a fost dată publicității.

— Crezi că Eggers l-a angajat pe Chambers din cauza unei filmări cu el

și Kandi Pate?

— Posibil.

— Posibil, repetă Strauss, dar nu-i așa. Pentru că mai sunt aspecte pe care nu le luăm în calcul.

— Care anume?

— Rusty Eggers e un sociopat cu sânge rece. Nu știu dacă așa s-a născut sau dacă accidentul în care au murit părinții lui l-a făcut să deraieze, însă e mai mult decât evident. E fermecător și incredibil de inteligent, dar are probleme grave. Dacă te uiți în trecutul lui, găsești prea mulți oameni care i-au stat în drum și au murit.

Wilde se strâmbă. Strauss îl observă cu coada ochiului.

— Ce-i?

— Nu sunt mare fan al teoriilor conspiraționiste, zise Wilde.

— Asta n-are importanță. Ceea ce contează este că, dacă Rusty Eggers va fi ales, vor muri milioane de oameni. Așa se-ntâmplă cu liderii charismatici ca el. Ai studiat istorie. Nu te preface că nu vezi pericolul.

Merseră un timp în tăcere.

— Pari un tip care are o mulțime de motive, remarcă Wilde.

— Ca să fac ce? zâmbi Strauss. Să răpesc doi adolescenți?

Wilde se întoarse spre el.

— Ți-am spus că am sursele mele.

— Așa se pare.

— Omule, nu m-ai înțeles. Cineva vrea *mult de tot* filmarea aia. Vor face orice e necesar ca s-o obțină. Inclusiv să răpească copii. Iar motivele lor s-ar putea să nu fie altruiste. Asta încerc să-ți explic. Dacă ei o găsesc înaintea noastră, ar putea s-o distrugă. Sau s-o ascundă. Iar dacă se-ntâmplă asta, Raymond Stark rămâne în închisoare pentru o crimă pe care n-a comis-o. Asta la nivel micro. La nivel macro, e posibil ca Rusty Eggers să fie ales președinte. Tu nu ești așa de orb sau de blazat cum pretinzi. Îți dai seama ce fel de distrugeri e capabil să provoace dacă e ales.

Wilde se gândi la filmare. Se gândi la Rusty Eggers. Dar cel mai mult se gândi la visul lui Raymond Stark de a fi liber. Cum trebuie să ți se frângă sufletul, în clipa dinainte de a te trezi, când îți dai seama că eliberarea ta a fost doar un vis, când știi că firele speranței vor dispărea curând și vei reveni în celulă?

— Cum a ajuns Raymond în scaunul cu rotile? întrebă Wilde.

Strauss era un bărbat masiv, cu mâini noduroase. Strânsoarea volanului se intensifică.

— Într-un fel face parte din motivul pentru care familia lui Anson nu va accepta niciodată că nu el a fost vinovat, chiar dacă dovedim că pumnalul a fost plantat.

Wilde așteptă.

— Familia Anson a cerut pedeapsa cu moartea. După anunțarea verdictului, tatăl lui a fost citat la știri. Un reporter l-a întrebat dacă simte că s-a făcut dreptate. El a spus că nu, că Raymond Stark va avea adăpost, haine gratis și trei mese pe zi, în timp ce cadavrul frumosului său fiu va fi mâncat de viermi.

Strauss ridică o mână tremurătoare de pe volan și-și frecă bărbia. Ochii începură să clipească.

— Raymond era închis de patru luni când niște indivizi l-au prins la dușuri. L-au întins pe burtă. Doi l-au apucat de mâini și au tras. Alți doi l-au apucat de picioare și au tras. Ca într-un supliciu medieval. Alt tip îi apăsa pe cap, turtindu-i nasul pe gresie. L-au ținut așa și l-au tras de membre. Cu putere. Apoi a venit alt tip, unul masiv. Raymond a spus că avea peste o sută treizeci de kilograme, și i-a zis: „Asta-i din partea familiei Anson”.

Acum Strauss respira întretăiat. Alături de el, Wilde aproape că se temea să se miște.

— Uriașul stătea în picioare. A încălecat peste trupul întins al lui Raymond. Apoi a sărit ca de pe coarda cea mai de sus a ringului într-un meci de wrestling. Așa a descris Raymond. Ceilalți îi țineau mâinile și picioarele întinse, și mai tensionate, dureros, iar întreaga greutate a namilei l-a lovit în șale ca un baros. Raymond a auzit cum îi trosnește șira spinării, așa cum la un vânt puternic se rupe o ramură uscată dintr-un stejar bătrân.

Tăcere. O tăcere atât de adâncă, de pură, încât apăsa pe geamurile mașinii. O tăcere care te sufoca, nelăsându-te să respiri. O tăcere care părea un urlet.

— Saul?

— Da.

— La două sute de metri pe dreapta. E un loc în care poți opri. O să cobor acolo.

•••

Wilde trebuia să petreacă niște timp în pădure.

Nu avea să fie mult. Trebuia să se întoarcă la Maynarzi. Dar vizita deprimantă la Sing Sing și povestea neagră ca noaptea despre fracturarea coloanei lui Raymond îl făceau să simtă că pereții, literal și figurativ, începeau să-l apese. Nu știa dacă suferea de vreo formă de claustrofobie – se îndoia că ar fi suficient de gravă ca să fie considerată o boală –, însă simțea că avea nevoie de pădure. Când era prea mult timp departe de copaci, avea senzația că se sufocă, de parcă plămânii îi erau pe cale să se blocheze.

Imaginează-ți să fii într-un loc ca ăsta zi de zi, strigând adevărul pe toate căile posibile, dar fără să te audă cineva vreodată…

Wilde închise ochii și inspiră adânc și chinuit.

Când ajunse la Conacul Maynard, se simțea deja mai puternic, mai stăpân pe sine. Escalade-ul lui Hester era parcat lângă poartă. Tim, șoferul, deschise portiera din spate și Hester coborî.

Arătă spre el.

— Ce naiba ai pățit?

— Poftim?

— Arăți ca un pisoi uitat în mașina de spălat.

Cam atât despre puternic și stăpân pe sine.

— Sunt bine.

— Sigur?

— Sigur.

— Rola a găsit-o pe mama lui Naomi. A fost de acord să se întâlnească cu mine.

— Când?

— Dacă vreau să vorbesc cu ea azi, trebuie să plec acum. S-a întors în New York.

— Du-te. Mă descurc aici.

— Mai întâi spune-mi unde ai fost. Ca să știu de ce arăți ca dracu.

Îi oferi o versiune mult prescurtată a călătoriei cu Saul Strauss la Sing Sing. Se dovedi că și prescurtată era mai mult decât suficient. Hester se învineți la față. Strânse pumnii. Din cauza distragerii cauzate de Crash și de Naomi, Wilde aproape uitase că Hester Crimstein era unul dintre cei mai faimoși și tenace avocați din țară. Nimic n-o irita mai mult decât abuzurile procurorilor.

— Ticăloșii! făcu ea.
— Cine?
— Polițiștii, procurorii, judecătorii – poți s-alegi. Să trimiți la închisoare un om nevinovat. Iar acum ei știu că Kindler ăla a fost necinstit și tot îl mai țin închis? Dezgustător. Ai numărul lui Saul?
— Da.
— Zi-i că preiau cazul lui Raymond *pro bono.*
— Nici măcar nu știi toate amănuntele.
— Vezi ăsta?
Hester atinse cu degetul.
— Nasul tău?
— Exact. Nasul știe. Cazul ăsta pute ca gunoiul vechi de treizeci de ani care este. Spune-i lui Strauss că o să dau câteva telefoane și o să tăbăcesc niște funduri. Spune-i.
— Încă o chestie, zise Wilde. Cunoști pe cineva la Sing Sing?
— Cum ar fi?
— Cum ar fi cineva care să-mi dea voie să văd registrul vizitatorilor.
Hester porni înapoi spre mașină.
— Trimite-mi detaliile, păpușel. O să m-ocup.
Tim îi deschisese deja portiera. Hester urcă. Tim îi făcu lui Wilde un semn din cap, se așeză la volan și demară.
Bărbatul urcă dealul. Rola și întreaga echipă erau acolo – numai femei cu priviri dure.
— Maynarzii știu că m-am întors?
Rola aprobă din cap.
Mai era o jumătate de oră până la amiază. N-avea rost să intre în casă. Dacă soții Maynard aveau nevoie de el, știau unde să-l caute. O luă iar pe poteca spre pădure, cea care ducea la locul unde se furișase Matthew prima dată cu Naomi. N-ar fi putut spune de ce se ducea acolo. În principal, bănuia, fiindcă tânjea după liniște, calm și natură. Natură mai mult decât orice. Nu mai voia să stea în biblioteca aia blestemată mai mult decât era nevoie.
Își verifică telefonul și fu surprins să găsească un mesaj din partea site-ului de genealogie. Mesajul venea de la P.B., persoana care îi fusese desemnată drept cea mai „apropiată” rudă. Se gândi dacă să-l șteargă sau cel puțin deocamdată să-l lase nedeschis. Probabil nu era nimic important.

Genealogia reprezenta pentru mulți un hobby, conectându-i într-un mod „amuzant și social", potrivit exprimării de pe site, poate punând întrebări ca să-ți poți completa ramurile lipsă ale arborelui genealogic.

Wilde nu era interesat să facă așa ceva. Însă nici grosolănia și ignoranța voită nu erau stilul lui. Și nici amânarea.

Deschise linkul și citi mesajul lui P.B.:

> **Bună. Îmi pare rău că nu-mi dezvălui numele, dar am motive să nu mă simt confortabil dacă-mi divulg adevărata identitate. Trecutul meu are prea multe goluri și o sumedenie de frământări. Tu ești cea mai apropiată rudă pe care am găsit-o pe acest site și mă întrebam dacă și la tine există goluri și neliniște sufletească. Dacă da, aș putea avea unele răspunsuri**.

Wilde citi mesajul de două ori, apoi a treia oară.

Goluri și neliniște sufletească. Nici de asta nu avea nevoie acum.

Puse telefonul deoparte. Privi în sus, printre ramurile întinse spre albastrul profund al cerului. Gândurile i se întoarseră la Raymond Stark. Când fusese Raymond ultima dată afară? Când fusese ultima dată înconjurat de verde și de albastru, în locul cenușiului instituțional? Căută în buzunarul de la spate. Despături fotografia stagiarilor de la Capitoliu pe care i-o dăduse Saul Strauss. Verifică din nou fețele, găsindu-l pe Rusty Eggers, apoi pe Dash, pe Delia.

La dracu cu asta!

Se grăbi să se întoarcă în curtea laterală a reședinței. Urcă treptele câte două și năvăli în bibliotecă. Dash Maynard fixa ecranul computerului, ca și când ar fi fost un glob de cristal în care putea citi viitorul. Delia se plimba prin încăpere.

— Ne bucurăm că te-ai întors, spuse ea.

Wilde traversă camera.

— Recunoașteți fotografia asta?

O ridică astfel încât amândoi s-o poată vedea. Voia să le surprindă reacțiile. Reacționară – se dădură înapoi ca vampirii la apropierea unei cruci.

— De unde ai asta? se răsti Dash.

Wilde îl indică pe Christopher Anson.

— Îl recunoști?
— Ce naiba înseamnă asta?
— Numele lui era Christopher Anson.
— Știm, zise Delia. Dar ce dracu', Wilde! Așteptăm un semn de la răpitorii fiului nostru. Nu-nțelegi asta?
Wilde nu văzu niciun motiv să răspundă.
— De ce aduci în discuție problema asta acum?
— Pentru că cei care îl au pe fiul vostru caută o filmare cu adevărat compromițătoare.
— Pe care le-am dat-o, spuse Dash.
— Arnie Poplin a declarat că v-a auzit pe tine și pe Rusty Eggers vorbind despre o crimă.
— Arnie Poplin e un nebun, zise Dash fluturând din mână.
Delia adăugă:
— Doar nu crezi că am avea ceva de-a face cu ceea ce i s-a întâmplat lui Christopher.
— Poate nu voi doi, spuse Wilde.
— Rusty? Delia scutură din cap. Nu!
— Nu-ți dai seama că nu poți avea încredere în Arnie Poplin? Ne poartă pică de când l-am dat afară de la emisiune. Dacă amesteci nebunia lui cu drogurile și cu ciuda…
— Nu înțeleg, îl întrerupse Delia. Cine ți-a dat fotografia aia?
— Raymond Stark.
Tăcere.
Wilde așteptă. Voia să vadă dacă vreunul dintre ei ar merge atât de departe încât să pretindă că nu recunosc numele. Dar n-o făcură.
După un timp, Dash exclamă:
— Of, Dumnezeule!
— Ce este?
— Asta zice Raymond Stark? Asta încearcă acum ca să scape din închisoare?
Delia se uită la soțul ei.
— S-ar putea ca el să fie în spatele problemelor?
— Poftim?
— Raymond Stark, spuse Dash revenind spre Wilde. Poate că vreun deținut cu care s-a întâlnit în închisoare îi face o favoare. Îl răpește pe fiul nostru și susține că are legătură cu uciderea lui Christopher. Cere o

înregistrare care să-i dovedească nevinovăția.

— Posibil, i se alătură Delia, ca Raymond Stark să fi zis cuiva povestea și respectivul să acționeze pe cont propriu.

— Wilde, întrebă Dash întorcându-se spre el, cum a ajuns Raymond Stark la tine?

În acel moment, auziră sunetul computerului.

Era amiaza.

Delia actualiză pagina și apăru un mesaj:

Îl găsiți pe Crash la 41°07'17,5"N 74°12'35,0"V.

Wilde simți cum i se usucă gura.

Delia arătă spre ecran.

— Astea sunt…

— Coordonate, spuse Wilde aprobând din cap.

Însă nu orice coordonate.

Cineva își punea serios mintea cu el.

— Nu-nțeleg, zise Delia. Unde-i asta?

Wilde nici măcar nu trebui să deschidă aplicația de pe telefon. Știa unde erau coordonatele acelea.

— În pădure, la cinci kilometri de aici, lângă teritoriile Ramapough. Va fi mai rapid dacă mă duc eu. Dați-i coordonatele Rolei. Spuneți-i să ia o mașină și ne întâlnim acolo.

Nu explică mai mult. Coborî treptele în goană și ieși pe ușă în aerul sufocant. Transpirația îi acoperi fața. Oare chiar avea să fie Crash acolo? Din multe puncte de vedere era un loc bun – izolat, departe de drumuri și videocamere de supraveghere, aflat suficient de adânc în pădure.

Dar de ce tocmai coordonatele acelea?

Pentru că cineva voia să-l amețească bine de tot pe Wilde.

Fără să încetinească ritmul, își introduse un AirPod în ureche și o sună pe Hester. Când ea răspunse, îi zise:

— Răpitorii au transmis coordonatele de patruzeci și unu de grade, zero șapte…

— Vorbește engleza, Wilde.

— E un punct izolat în Munții Ramapough. Lângă cimitirul vechi.

— Stai. Vrei să spui că…

— Este exact locul unde m-a găsit poliția când eram copil.

— Măi să fie! făcu Hester. Cine ar putea ști asta?

— Coordonatele exacte? Poliția, poate și presa, nu știu. Nu-i ceva secret.

— Dar nici nu-i o coincidență.

— Nu, nu-i o coincidență.

— Unde ești? întrebă Hester. Te aud gâfâind.

— Alerg într-acolo. Te sun mai târziu.

Bineînțeles, Wilde cunoștea drumul. Știa că Rolei și însoțitorilor ei le va lua mai mult să meargă cu mașina, pentru că nu exista acces direct. Trebuia să mergi pe jos cam doi kilometri de la drum ca să găsești locul.

De ce tocmai acolo?

Wilde începea acum să priceapă, să pună cap la cap ceea ce naiba se întâmpla. Cineva sperase să semene confuzie. Dar poate pentru prima dată el vedea lucrurile limpede.

Făcu la stânga, se aplecă pe sub crengi și încercă să nu încetinească. Cu zeci de ani în urmă, când rangerii și poliția locală îl înconjuraseră, el folosea un cort Coleman și un sac de dormit Eddie Bauer pe care le furase dintr-o casă din Ringwood. Nu ținea minte de cât timp locul acela, departe de orice poteci, fusese casa lui, dar când îi văzuse venind după el, Wilde – oare cum își zicea sieși pe atunci? Nici măcar nu-și cunoștea propriul nume – fusese tentat să fugă. Mai făcuse asta, desigur, când cineva îl zărea sau se apropia.

De ce?

De ce fugise întotdeauna? Era un fel de instinct primitiv de supraviețuire? Natura de bază a omului era să se teamă, mai degrabă decât să înfrunte alți oameni? Se întrebase adesea. De ce, copil fiind, instinctul lui fusese să fugă? Era ceva genetic, omenesc, sau se întâmplase ceva care-l făcuse să se comporte așa?

Dar în dimineața aceea răcoroasă, tânărul Wilde, aflat în cort și înconjurat de patru polițiști și rangeri, alesese să nu fugă. Poate fiindcă își dăduse seama că ar fi fost inutil. Poate fiindcă unul dintre ei fusese Oren Carmichael și chiar și atunci el avea o aură de calm, încredere, siguranță.

După trei-patru minute, Wilde ajunse la coordonate.

Se afla la nord de pădurea numită Bowl, la vreun kilometru și jumătate de granița dintre statele New Jersey și New York. Aparent, locul de

întâlnire prezenta toate semnele caracteristice unei ambuscade. Wilde se gândi dacă să încetinească și să fie mai precaut, acum, că se apropia. Dacă nu erau extrem de buni, el îi putea depista printr-o cercetare destul de rapidă. Dacă în copaci se aflau profesioniști sau lunetiști, recunoașterea amănunțită a terenului n-ar fi fost de niciun folos. Puteau să-l elimine oricând doreau.

Nu exista niciun motiv pentru dramatism.

Deci nu, nu era o ambuscadă. Era o distragere.

Acum pădurea se îndesea, scăzând vizibilitatea. De când era copil, Wilde știa că nu-i bine să-ți faci tabăra în luminișuri, pentru că erau foarte ușor de observat. În majoritatea nopților, își înconjura cortul cu crenguțe uscate sau chiar cu ziare vechi. Dacă cineva (sau mai probabil vreun animal) s-ar fi apropiat, sunetele scoase de crenguțe și hârtii l-ar fi avertizat. Wilde dormea ușor, probabil pentru că petrecuse majoritatea nopților în copilărie cu urechile ciulite la prădători. Chiar și acum, când majoritatea oamenilor cădeau într-un somn adânc, Wilde abia dacă îi atingea suprafața.

Se afla la aproape o sută de metri.

Zări ceva roșu.

Nu era o persoană. Câteva secunde mai târziu, apropiindu-se în grabă, văzu că obiectul roșu era destul de mic – cam treizeci pe treizeci de centimetri.

Era o geantă frigorifică, din cele în care încap un bax de bere și câteva sandviciuri.

Wilde simți cum i se ridică firișoarele de păr de pe ceafă.

N-ar fi putut spune din ce motiv. Era doar o geantă frigorifică. Dar instinctul e ceva bizar.

Alergă și-i răsuci mânerul. Apoi deschise capacul și se uită în interior.

Wilde se pregătise. Însă nu suficient. Totuși nu țipă. Nu strigă.

Se holbă doar la degetul retezat ce avea un inel cu craniul zâmbitor.

CAPITOLUL 35

Mama lui Naomi, Pia, locuia într-o casă neorenascentistă cu patru niveluri, pe Park Avenue în Manhattan. O femeie în uniformă neagră de subretă franțuzoaică deschise ușa și o conduse pe Hester peste parchetul cu

model în zigzag, pe lângă pereții lambrisați în stejar, pe o scară complicat sculptată, până afară într-o grădină luxuriantă.

Pia era așezată pe un șezlong. Purta ochelari de soare, pălărie de plajă bej și o bluză turcoaz descheiată în partea de sus. Nu se deranjă să se ridice când apăru Hester. Nici măcar nu se întoarse să se uite la ea.

— Nu înțeleg de ce mă tot hăituiți.

Glasul îi era ascuțit și tremurat. Hester nu așteptă să fie invitată. Trase un scaun liber lângă al Piei și se așeză cât putu de aproape. Voia să intre puțin în spațiul intim al femeii.

— Drăguț loc, spuse ea.

— Mulțumesc. Ce doriți, doamnă Crimstein?

— Încerc s-o găsesc pe fiica dumneavoastră.

— Asistenta dumneavoastră a menționat asta.

— Și ați refuzat să vorbiți cu ea.

— E a doua oară când sunați.

— Corect. Prima dată ați cooperat. Mi-ați zis că nu știți nimic. De ce schimbarea asta?

— M-am gândit că-i deja prea mult.

— Mda, Pia, eu nu cred așa ceva.

Din cauza ochelarilor de soare negri era imposibil de știut încotro se uita femeia, dar n-o privea pe Hester în față. Fosta doamnă Pine era, fără îndoială, o femeie superbă. Hester știa că Pia fusese în tinerețe un fel de model pentru costume de baie, totuși tinerețea respectivă nu fusese cu prea mult timp în urmă.

— Nu-i fiica mea, să știți.

— Aha.

— Am renunțat la toate drepturile parentale. Sunteți avocată. Știți ce-nseamnă asta.

— De ce?

— De ce… ce?

— De ce ați renunțat la drepturile parentale?

— Știți că fata a fost adoptată.

— Naomi.

— Poftim?

— Nu-i pronunțați deloc numele. Fiica dumneavoastră are un nume. Naomi. Cui îi pasă dacă a fost adoptată sau nu? Ce legătură are asta?

— Chiar nu vă pot ajuta, doamnă Crimstein.

— Naomi v-a contactat?

— Prefer să nu vorbesc.

— Ați renunțat de bunăvoie la drepturile parentale, sau v-au fost retrase?

Pia continuă să privească în gol, dar pe față îi apăru un zâmbet vag.

— De bunăvoie.

— Pentru că n-ați dorit să fiți acuzată?

— Ah, făcu Pia și încuviință ușor din cap, ați vorbit cu Bernard.

— Ar trebui să fiți la închisoare.

Din spatele lor se auzi:

— Doamnă Goldman?

Era o tânără cu un cărucior de copil.

— E timpul să mergem cu Nathan la plimbare în parc.

Pia se întoarse spre femeie. Fața i se destinse într-un surâs larg.

— Ia-o înainte, Angie. Ne vedem la Conservatory Water.

Tânăra trase căruciorul înapoi și plecă. Hester încercă să-și înlăture oroarea din voce.

— Aveți un fiu?

— Nathan. Are zece luni. Și da, este fiul biologic al meu și al soțului meu.

— Am crezut că nu puteți avea copii.

— Așa am crezut și eu. Dar, desigur, așa mi-a spus Bernard. Se pare că problema a fost la el. Aplecă fruntea. Doamnă Crimstein…

Hester așteptă.

— Eu n-am abuzat-o niciodată.

— Naomi. O cheamă Naomi.

— Bernard a inventat totul. E un mincinos și chiar mai rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta imediat. Nu așa se zice? Dar nu mi-am dat seama. Sau poate sunt eu slabă. Bernard m-a abuzat – verbal, emoțional, fizic.

— Ați povestit cuiva?

— Păreți sceptică.

— Nu vă faceți griji cum par eu, rosti Hester puțin mai tăios decât intenționase. Ați spus cuiva?

— Nu.

— De ce?

— Chiar aveți nevoie de încă o poveste cu femei abuzate, doamnă

Crimstein?

Pia zâmbi și lăsă capul ușor pe o parte, iar Hester se întrebă câți bărbați fuseseră fermecați de gestul acela simplu.

— Bernard poate fi foarte șarmant, foarte convingător. De asemenea, este extrem de manipulator. V-a povestit scena cu apa fierbinte? Asta-i preferata lui. Bineînțeles, dacă ar fi fost adevărat, ea… – de data asta Pia se întrerupse – vreau să zic Naomi, ar fi trebuit să meargă la spital, nu-i așa?

„Corect”, gândi Hester.

— Nu vreau să vă destăinui toată povestea vieții mele. Vin dintr-un orășel. Am fost… presupun că termenul este „binecuvântată” cu o siluetă care atrăgea prea multă atenție. Toată lumea îmi spunea că ar trebui să fiu model. Așa că am încercat. În realitate, sunt prea scundă ca să dau marea lovitură. Și nici nu sufăr de anorexie. Dar am primit câteva contracte, majoritatea în publicitatea pentru lenjerie. Apoi m-am îndrăgostit de bărbatul nepotrivit. La început, Bernard a fost bun cu mine, după care nu și-a mai putut ascunde nesiguranța. Era convins că-l înșel. Veneam de la câte o filmare și-mi punea un milion de întrebări – a vorbit cu tine vreun bărbat, a flirtat cineva cu tine, ei, haide, cineva trebuie să fi flirtat cu tine, tu le-ai zâmbit prima, tu i-ai atras, de ce ai întârziat?

Pia se opri, își scoase ochelarii de soare și se șterse la ochi.

— Așa că ați plecat? întrebă Hester.

— Da, l-am părăsit. N-am avut de ales. Am primit ajutor. Mult. Când m-am mai pus un pic pe picioare, l-am cunoscut pe Harry, actualul meu soț. Cunoașteți restul poveștii.

Hester își făcu vocea cât putu de blândă:

— Naomi a luat legătura cu dumneavoastră?

— De ce vă interesează?

— E o poveste lungă, iar eu n-o voi trăda pe Naomi. Mă înțelegeți? Orice mi-ați declara, puteți avea încredere că voi face tot posibilul să fiu de ajutor.

— Dar dacă v-aș spune, eu aș trăda încrederea lui Naomi.

— Puteți avea încredere în mine.

— Lucrați pentru Bernard?

— Nu.

— Jurați?

— Mie îmi pasă de fiica dumneavoastră, nu de fostul soț. Da, jur.

Pia își puse din nou ochelarii de soare.

— Naomi m-a sunat.

— Când?

— Acum câteva zile.

— Ce-a zis?

— Că cineva care lucrează pentru Bernard ar putea să sune din nou și să întrebe de ea. Așa cum ați făcut data trecută. Mi-a cerut să nu spun nimic.

— De ce ar fi zis asta?

— Cred… Cred că plănuia să fugă de la tatăl ei. S-a gândit că, poate dacă lumea va crede că-i la mine, n-o să-i mai ia urma.

— Și ați fost de acord cu fuga ei?

— Am fost fericită. Trebuia să scape de el.

— Nu înțeleg. Spuneți că fostul soț e abuziv.

— Nici nu vă închipuiți.

— Și totuși, zise Hester încercând să-și păstreze nivelul vocii, v-ați lăsat fiica cu el?

Femeia își scoase din nou ochelarii de soare.

— Am făcut multă terapie. Habar n-aveți câtă, cât de slabă eram, cât de tulburată. N-aș fi putut face nimic. Și mai există un adevăr dur pe care a trebuit să-l înfrunt, doamnă Crimstein, ca să mă pot vindeca și merge mai departe.

— Ce adevăr dur?

— Bernard a avut dreptate în privința unui singur lucru. Eu de la început n-am vrut s-o adopt. Adevărul este că – și mi-a trebuit mult timp să mi-o iert – nu m-am putut lega de Naomi. Poate pentru că nu era sânge din sângele meu. Poate că pe atunci nu eram pregătită să fiu mamă. Poate că chimia mea reacționa negativ la a ei sau la relația proastă cu tatăl ei. Nu știu. Dar niciodată nu m-am putut lega cu adevărat de fata asta.

Hester simți gust de fiere ridicându-i-se în gât. Înghiți repede.

— Așa că ați lăsat-o pe Naomi cu el.

— N-am avut de ales. Trebuie să înțelegeți.

Hester își trase scaunul înapoi și se ridică.

— Dacă aveți vești de la Naomi, spuneți-i să mă sune imediat.

— Doamnă Crimstein?

Hester își coborî privirea spre Pia.

— Pe cine credeți?

— Adică dintre dumneavoastră și Bernard?

— Da.

— Are vreo importanță?

— Da, cred că da.

— Eu nu cred că are nicio importanță. Fie v-ați abuzat fiica, fie ați părăsit-o din egoism. Oricum, ați abandonat o fetiță pe mâinile unui bărbat pe care tocmai l-ați descris ca fiind un monstru. Chiar după ce v-ați „revenit” și v-ați „vindecat”, chiar după ce v-ați recăsătorit și v-ați mutat în casa asta luxoasă din oraș, ați lăsat-o pe biata fată singură cu un smintit. N-ați apărat-o. Nici nu v-ați gândit la ea. Pur și simplu ați fugit și ați lăsat-o pe Naomi în urmă.

Pia rămase cu capul în jos, fixând tăblia mesei.

— Așa că în cele din urmă puțin îmi pasă care dintre voi doi minte. Oricum sunteți o lepădătură și sper să nu aveți parte de nicio clipă de liniște.

•••

Când Dash și Delia Maynard văzură degetul retezat al fiului lor, reacționară în moduri complet diferite.

Dash căzu la pământ, se prăbuși complet, ca o marionetă cu toate sforile tăiate deodată. Căderea fu atât de bruscă, încât Wilde sări un pas înapoi, cu grijă să nu răstoarne degetul de pe punga cu gheață. Desigur, răsturnarea n-ar fi avut niciun efect. La urma urmelor, Wilde venise din pădure mai mult alergând decât mergând.

Delia îngheță. Timp de câteva clipe nu se clinti, ba nici măcar nu reacționă la prăbușirea soțului ei. Doar se holba la deget. Încet, aproape imperceptibil, chipul îi păli. Capul îi căzu spre un umăr. Buzele tremurau, ochii clipeau. Se întinse spre deget, ca o mamă care ar vrea să ofere puțină mângâiere. Wilde trase lada frigorifică, pentru ca femeia să nu-l atingă și să-l contamineze.

— Paramedicii vor sosi în curând, îi zise cât putu de blând. Aruncă o privire în spate spre poartă. Se va face tot posibilul pentru a fi conservat.

Când închise geanta, Delia gemu. Wilde îi dădu geanta Rolei și încuviință din cap. Tânăra o scoase pe poartă ca s-o predea paramedicilor. Dacă protocoalele medicale erau respectate exista, așa cum Rola știa deja, o șansă destul de mare ca degetul să poată fi reatașat.

Pe iarbă, Dash se împinse cu brațele și se ridică în genunchi.

Delia rosti în cele din urmă:
— Ce vor? Ce vor? Vocea începuse monoton, dar treptat deveni mai puternică, mai frenetică: Le-am dat filmările. Ce vor de la noi? Ce vor?
Se auzi un bâzâit.
Avură nevoie de o secundă să reacționeze, apoi Dash, cu ochii pierduți în gol, băgă mâna în buzunar și scoase telefonul. Mâna îi tremura.
— Ce e? întrebă Delia.
Dash citi, se ridică în picioare și-i întinse soției telefonul. Wilde se apropie să citească peste umărul ei.

Trimite în treizeci de minute filmarea pe care o vrem sau vă vom da coordonatele la care găsiţi întregul braţ al fiului vostru. Dacă veţi contacta poliţia, băiatul va muri în chinuri groaznice.

— Ce filmare? strigă Delia. Nu există nicio filmare! N-avem…
Dash porni în grabă pe aleea spre casă.
— Dash? îl somă femeia.
Bărbatul nu-i răspunse.
— Dash?
Alergă după el.
— Dumnezeule, ce-ai făcut?
Dash tot nu vorbea, dar lacrimile îi șiroiau pe față.
— Dash?
— Îmi pare rău, spuse el.
— Ce-ai făcut, Dash?
— N-am crezut că-i cu adevărat în pericol. N-am…
O rupse la goană. Delia îl strigă, dar nu-i răspunse. Continuă să-l urmărească. Wilde, cu cămașa leoarcă de transpirație, veni după ei prin ușa laterală și sui în foișorul bibliotecii. Dash urcă scările în goană. Se așeză la birou și începu să tasteze pe laptop.
— Vorbește cu mine, îi ceru Delia.
Dash ridică privirea. Îl văzu pe Wilde și zise:
— Pleacă de aici.
— Nu.
— Am spus…
— Te-am auzit. Dar asta n-o să se întâmple.

— Ești concediat.
— Grozav.
Wilde nu se clinti.
— N-ai niciun drept să te afli aici.
— Atunci dă-mă afară.
— Dash, se rugă Delia, zi-mi. Te rog.
— Nu în fața lui.
— Ba da, Dash, spuse Wilde, în fața mea. Nu mai pierde timpul.
Delia se apropie și mai mult de soțul ei și-i cuprinse fața cu mâinile.
— Iubitule, uită-te la mine, îi spuse întorcându-i capul spre ea. Gestul era surprinzător de tandru. Vorbește, Dash. Te rog. Acum.
Dash înghiți un nod; lacrimile se opriseră.
— El a făcut-o. El l-a omorât.
— Despre ce vorbești?
— Rusty l-a omorât pe Christopher.
Palmele Deliei alunecară de pe fața lui Dash și femeia clătină din cap.
— Nu pricep.
— În noaptea aia, continuă Dash. Ne-am dus toți să bem la Lockwood. Știi cum erau Rusty și Christopher. Aproape că s-au luat la bătaie. Eu i-am despărțit. Christopher a plecat furios. Apoi am primit un telefon la… nu-mi aduc aminte exact, ora unu noaptea. Era Rusty, panicat. M-a implorat să vin. După vocea lui mi-am dat seama că era de rău. Așa că m-am dus și… știi cum sunt eu.
Glasul Deliei era pierdut.
— Ai filmat.
— Da, asta fac. Știi bine.
— Cu ce cameră?
— De ce…?
— Cu ce cameră, Dash?
— Cu cea din buzunarul secret.
Delia închise ochii.
Wilde scoase telefonul și verifică aplicația. Acum totul se lega.
— Tu erai în Philadelphia atunci, îi zise Dash soției lui, făceai documentare pentru proiectul unei subcomisii a Congresului. Când am ajuns acolo…
Se opri.

— Ce-i? întrebă Delia.

Dash părea incapabil să mai vorbească. Întoarse ecranul laptopului spre Delia și Wilde. Apăsă butonul de redare și se prăbuși în scaun.

Pentru câteva secunde, ecranul rămase negru și granulat. Apoi se deschise o ușă și în imagine apăru tânărul Rusty Eggers. Judecând după înălțime, videocamera se aflase undeva la nivelul buzunarului de la piept al lui Dash. Imaginea era granulată și cumva distorsionată, curbată, ca și cum ar fi privit prin vizorul unei uși.

Pe Wilde îl izbiră imediat câteva aspecte. Mai întâi, cel evident: Rusty părea al naibii de tânăr. Avea probabil douăzeci de ani și dintr-un motiv necunoscut, deși nu îmbătrânise urât, era straniu să-l vadă la vârsta aceea, ca un fel de poză „înainte ca totul să meargă prost".

În al doilea rând, Rusty părea remarcabil de calm. Pentru o clipă, ochii i se îndreptară direct spre obiectiv, aproape ca și când ar fi știut că se află acolo.

Al treilea aspect: Zâmbea larg. Prea larg.

— *Mulțumesc c-ai venit,* spuse Rusty.

— *Ai zis că-i urgent*?

Vocea tânărului Dash.

— *Da, intră.*

Rusty se dădu într-o parte, ieșind din imagine. Când intră Dash, videocamera înaintă doi pași. Se auzi un zăvor lunecând. Wilde își imagină că Rusty încuiase ușa.

— *Ce s-a întâmplat*? întrebă Dash.

Rusty reapăru.

— *Apreciez mult că ai venit.*

— *Ce*…? Dash păru dintr-odată îngrozit. *Ăla de pe mâna ta e sânge*?

Cu zâmbetul larg încă lipit pe față, Rusty întinse spre obiectiv o palmă acoperită de sânge.

— *Rusty*?

Mâna se deplasă în sus, apucă probabil umărul lui Dash și-l smuci în față.

— *La dracu, Rusty*! *Dă-mi drumul*!

Nu-i dădu drumul. Îl trase înainte. Imaginea se clătina. Perspectiva din buzunarul de la piept combinată cu obiectivul superangular îngreuna urmărirea mișcărilor. Pentru câteva secunde, tot ce era în jur deveni

încețoșat. Wilde zări ceva ce putea fi un raft cu cărți. Un covor. Ceva atârnat pe un perete.

Mișcarea încetini puțin. O pardoseală cu gresie. Aragaz, frigider.

Bucătăria.

Wilde trase cu ochiul spre Delia. Fixa ecranul ca în transă.

Apoi Wilde îl auzi icnind pe Dash de pe ecran.

Rusty se apropie de el, acoperind pentru o clipă obiectivul. Șopti, probabil în urechea lui Dash:

— *Nu țipa.*

Îi dădu apoi drumul și făcu un pas în spate. Videocamera se apleacă spre podea, se roti puțin spre dreapta și încremeni.

Acolo, zăcând pe spate într-o baltă de sânge, cu ochi deschiși fără să clipească, era Christopher Anson. Timp de câteva secunde, obiectivul nu se mișcă, nu tresări, nu tremură. Ca și cum Dash nici n-ar mai fi respirat.

După aceea, Dash șopti cu un ton oripilat.

— *Dumnezeule*!

— *A fost în legitimă apărare.*

— *Dumnezeule.*

— *Christopher a dat buzna,* spuse Rusty. Vorbea cu ton scăzut și calm într-un mod care îngheța încăperea mai rău decât cel mai înfiorător dintre țipete. *N-am avut încotro, Dash. Dash*? *M-auzi*?

Videocamera se mută de la cadavru înapoi la Rusty, obiectivul superangular făcându-i fața să pară uriașă. Încă păstra o urmă de zâmbet, dar ochii distorsionați erau întunecați și reci.

— *Christopher a dat buzna,* repetă Rusty, ca și cum i-ar fi explicat situația unui copil mic. În tonul lui nu exista niciun dezechilibru. Nicio emoție, nicio panică, nicio nebunie. *Cred că era drogat. Asta bănuiesc. Probabil a cumpărat după ce a plecat de la bar. Ai văzut cât de furios era, nu-i așa*?

Dash nu răspunse sau poate nu reuși. Rusty se apropie și mai mult. Când vorbi din nou, glasul lui – tot calm, tot perfect controlat – era doar o idee mai tăios:

— *Ai văzut, nu-i așa*?

— *Hm, mda, presupun.*

— *Presupui*?

— *Adică da, am văzut, sigur.* Apoi: *Trebuie să chemăm poliția, Rusty.*

— *Ah, nu, asta în niciun caz.*
— *Poftim*?
— *Eu l-am omorât.*
— *Ai… ai zis că a fost…*
— *Legitimă apărare, desigur. Dar cine o să mă creadă, Dash*? *Eu împotriva familiei Anson și a relațiilor lor*? Fața lui Rusty se mări când se apropie de pieptul lui Dash. Vocea redevenise o șoaptă. *Nimeni.*
— *Dar… trebuie să chemăm poliția.*
— *Nu, nu trebuie.*
— *Nu-nțeleg.*
Rusty făcu un pas în spate.
— *Dash, ascultă-mă.*
Videocamera se deplasă puțin spre stânga. Lejer, aproape prea nonșalant, Rusty începu să ridice mâna dreaptă. Dash țipă. Sări înapoi, așa că totul se tulbură. Câteva secunde mai târziu, obiectivul își recăpătă focalizarea.
Acum Wilde putea vedea ce ținea Rusty în mână.
Un cuțit încă mânjit de sânge.
— *Rusty…*
— *Am nevoie de ajutorul tău, prietene.*
— *Cred… cred c-o să plec.*
— *Nu, Dash, nu poți să faci asta.*
— *Te rog…*
— *Ești prietenul meu.* Rusty zâmbi din nou. *Ești singurul în care pot avea încredere. Dar dacă tu nu vrei să m-ajuți* – Rusty întoarse privirea spre cuțitul pe care-l ținea în mână, nu chiar amenințând pe față, nici măcar îndreptându-l spre Dash –, *nu știu ce să fac.*
Tăcere.
Rusty coborî mâna în care ținea cuțitul.
— *Dash*?
— *Da.*
— *M-ajuți*?
— *Da. Te ajut.*
Filmarea se întrerupse.
Timp de câteva clipe, Delia și Wilde priviră ecranul gol. Nimeni nu se clinti. În depărtare, Wilde auzi un ceas bătând. Privi în jur la opulența bibliotecii imense, dar opulența este o fațadă falsă. Nu protejează și nici nu stimulează cu adevărat. Doar te păcălește să te simți în siguranță.

Dash își ținea capul în mâini. Își frecă fața cu palmele.

— Spune-mi, rosti el. Puteam să-l refuz?

Cuprinsă de un tremur, Delia duse o mână la gură, ca pentru a-și înăbuși un țipăt.

— Delia?

Femeia clătină din cap.

— Ascultă-mă, te rog. Îl știi pe Rusty. Știi ce mi-ar fi făcut dacă aș fi încercat să fug.

Delia închise ochii, dorind să dispară totul.

— Și ce-ați făcut? întrebă Wilde.

Dash întoarse privirea spre el.

— Rusty nu avea mașină, dar eu aveam. Presupun că de asta mă alesese pe mine. Am pus trupul lui Christopher în portbagaj și l-am abandonat pe strădința aia. Apoi Rusty și-a șters amprentele de pe cuțit și l-a aruncat într-un tomberon. Am presupus că poliția va crede că-i vorba despre o afacere cu droguri sau despre un jaf care s-a sfârșit prost. Am sperat că poate mai târziu, știu eu, o să mă simt în siguranță și o să trimit poliției filmarea. Dar, bineînțeles, acolo e și vocea mea. Iar dacă te uiți, Rusty nu m-a amenințat cu adevărat, nu?

Delia își regăsi în cele din urmă glasul.

— Rusty te-a ales pe tine pentru că erai slab.

Dash clipi, cu ochii umezi.

Delia se uită în jos la el.

— Deci ai păstrat înregistrarea?

— Da.

— Și, la un moment dat, i-ai zis lui Rusty că o ai?

Bărbatul aprobă din cap.

— Ca poliță de asigurare. Eram singurul care știa ce-a făcut. Dar i-am dat de înțeles că dacă mi se-ntâmplă ceva…

— Înregistrarea va apărea.

— Da. Ne lega cumva, într-un mod aparte.

— Și nu mi-ai spus niciodată. În atâția ani petrecuți împreună. După tot ce am trăit împreună, nu mi-ai spus niciodată.

— Făcea parte din înțelegere.

— Ne-am despărțit imediat după aia, zise Delia. Rusty și cu mine.

Dash nu spuse nimic.

— Și asta făcea parte din înțelegere, Dash?
— El este un om îngrozitor. Voiam doar să fii în siguranță.
Femeia îi aruncă o privire aspră.
— Delia?
Glasul ei era gheață pură.
— Trimite-le înregistrarea, Dash. E-n joc viața fiului meu. Trimite imediat blestemata asta de înregistrare.
Wilde așteptă până când Dash apăsă pe buton. După ce o făcu, Dash se lăsă pe spate în fotoliu, epuizat. Delia stătea în picioare lângă el. Nu se mișcă. Nu-i puse mâna pe umăr. Nu se uită la el. Cineva tocmai detonase în cameră o bombă, transformându-i pe cei doi în rămășițe imposibil de reasamblat.
Fuseseră zdrobiți și nu vor mai fi niciodată întregi.
Nu aveai de ce să privești așa ceva.
Wilde se întoarse și ieși. Nu-l întrebară unde se duce, sau poate că nu puteau să vorbească. Nu conta. El n-avea nicio replică. Nu încă. Auzise tot ce trebuia să audă de la ei.
Se gândi că poate acum avea răspunsurile.

CAPITOLUL 36

Rola îl duse cu Honda Odyssey. Pe bancheta din spate erau trei scaune pentru copii. Pe podea, la picioarele lui, se găseau cinci biberoane roz cu capac înșurubat și cu mânere. Biscuiți Cheerios și Goldfish erau împrăștiați peste tot. Scaunul părea pătat de sirop de clătite.
Rola zâmbi.
— Dezordinea asta te înnebunește, este?
— E-n regulă, reuși Wilde să rostească.
— Bineînțeles. Vrei să-mi zici încotro mergem?
— Continuă să mergi spre nord pe 87.
Wilde luase în considerare posibilitatea să conducă el însuși, dar dintr-o mulțime de motive mai avea nevoie de cineva, unul dintre ele fiind că nu era un șofer prea bun. Se descurca pe drumurile locale, însă autostrăzile interstatale înțesate de camioane, autoturisme și tot felul de vehicule care intrau în trafic nu erau punctul lui forte. De asemenea, trebuia să țină

telefonul în mână, urmărind cele două GPS-uri, și nu dorea să facă asta și în același timp să se descurce pe o autostradă aglomerată.

Avea nevoie de timp pentru a-și decide următoarea mișcare.

— Îndreaptă-te spre ieșirea 16, spuse Wilde.

— Spre Harriman?

— Da.

— Mergem la Woodbury Commons? întrebă Rola.

— Poftim?

— Imediat după punctul de taxare e un mall gigantic cu magazine outlet. Nike, Ralph Lauren, Tory Burch, OshKosh B'gosh, milioane. Magazine de producători. Copiilor le place la Children's Place. Ai fost vreodată acolo? Cică ar fi reduceri foarte mari, dar prietena mea Jane, care știe mai multe decât oricine despre retaileri, zice că dacă iei în calcul drumul și calitatea scăzută…

— Nu, noi nu mergem la cumpărături.

— Știu, Wilde. Doar dădeam din gură. Știi că atunci când faci pe munteanul taciturn eu devin vorbăreață.

— Și nu numai atunci, replică el.

— Nostim.

— Fă la dreapta. Autostrada 32, spre nord.

— De când nu i-ai mai sunat pe mama și pe tata?

Se referea la familia Brewer.

— Eu nu le spun așa.

— Mie-mi zici soră?

Bărbatul nu răspunse.

— Soții Brewer au fost buni cu noi, Wilde.

— Foarte.

— Le este dor de tine, să știi. Și mie mi-e dor de tine. Bineînțeles, fiind aici amândoi, nu-mi mai aduc aminte *de ce* mi-e dor de tine. Nu c-aș duce dorul replicilor tale scânteietoare.

— Ai pistolul la îndemână?

— Ți-am spus înainte de-a pleca. Da. Unde mergem?

— Cred că știu unde-i ținut ostatic băiatul.

— Vorbești serios?

— Nu, glumeam. Nu m-am priceput niciodată la glume.

Rola rânji.

— Așa mai merge, frate. Eu așa îți zic, să știi. Frate.

— La câțiva kilometri mai încolo e un spațiu pentru servicii. Vreau să tragi într-un loc de unde să putem vedea totul, dar să nu putem fi văzuți de nimeni.

— Am înțeles.

Wilde planifică următoarele lor mișcări. Parcau. Așteptau. Nu trebuia să dureze mult. Maximum douăzeci de minute. Apoi…

— Uite, spuse Rola.

„La naiba!”, gândi Wilde.

Pe semnul albastru scria

POPAS – 1,6 KILOMETRI

cu clasicele litere albe. Iar lipit peste cuvintele acelea, un semn portocaliu strident cu litere negre:

ÎNCHIS

Închis? Wilde nu anticipase asta.

— Și acum? întrebă Rola.

— Mergi înainte. Încearcă să încetinești, dar fără să atragi atenția.

Spațiul de servicii era închis de mai mult timp, evident. Existau garduri provizorii și o poartă cu lacăt la intrarea pe drumul de acces. Prin pavajul crăpat răsăreau buruieni. Ferestrele minimarketului erau acoperite cu placaj. O copertină acoperea oficiul benzinăriei și cele trei pompe nefuncționale. Mai exista un service în care puteau încăpea două mașini. În dreapta, un chioșc cu aspect de colibă afișa o firmă Dunkin’ Donuts decolorată și pe jumătate desprinsă de pe fațadă.

Wilde se uită după vehicule. Nu văzu nimic.

Nu avea sens.

— Și acum?

Wilde deschise o aplicație standard de navigare și-și folosi degetele ca să mărească harta.

— La următoarea ieșire.

— Am înțeles.

Când ajunseră la capătul bretelei, Wilde îi zise să facă dreapta, apoi din

nou prima la dreapta. Se uită pe geam și-i spuse să încetinească.

— Vezi Dairy Queen ăla pe dreapta?

— Ne oprim pentru un Oreo Blizzard? întrebă Rola.

— Nostimadele tale lasă adesea de dorit.

— Bine măcar că sunt drăguță.

— Mda. Mergi în spate. Parcarea ar trebui să fie chiar înapoia spațiului pentru servicii.

Rola coti. În spatele localului fast-food Dairy Queen nu era parcată nicio mașină. Wilde coborî geamul. Privi în susul dealului și – bingo! – văzu spatele benzinăriei închise.

— Rămâi aici, zise el apucând mânerul portierei.

— În niciun caz.

— Bine. Ia-ți un Oreo Blizzard.

Rola se încruntă.

— Momentul *meu* comic este de rahat?

— Dacă nu te contactez la fiecare zece minute, cheamă poliția.

— Vin și eu.

— Am nevoie de tine să…

— … chem poliția dacă nu mă contactezi din zece în zece minute, completă Rola. Te-am auzit. Am pus-o pe Zelda să facă asta pe telefonul ei. Nu știu ce se-ntâmplă, dar nu vreau să te duci acolo neînarmat.

— Bine, dă-mi pistolul tău.

— Fără supărare, Wilde, însă nu ești bun de nimic cu pistolul.

Ceea ce era adevărat.

— Ar putea fi periculos.

— Iubesc pericolul.

— Ai c…

— Încetează, spuse Rola ridicând mâna pentru a-și sublinia cuvintele. Dacă ai de gând să zici că eu am copii sau că am familie sau orice alt rahat sexist, te-mpușc cu mâna mea.

Bărbatul nu spuse nimic.

— Vin și eu. Nu-i negociabil, așa că nu mai pierdem timpul.

Rola coborî din mașină. Wilde o urmă repede și îi puse o mână pe umăr. Femeia înțelese. Poate că șofatul nu era specialitatea lui, dar apropierea în liniște era. El trebuia să conducă. Ea să-l urmeze.

Porniră să urce dealul, deplasându-se cât mai discret. Rola scoase

pistolul și-l ținu în mâna dreaptă, pentru orice eventualitate. Când ajunseră în vârful dealului, se aflau la treizeci-patruzeci de metri de benzinărie. Peretele din spate era din cărămidă și acoperit de graffiti, majoritatea compuse din litere mari rotunde ce alcătuiau cuvintele SPOON și ABEONA.

Wilde se furișă mai aproape, cu ochii în continuă mișcare. Niciun semn de viață. Nici urmă de mașină. Riscă și aruncă o privire la aplicația de urmărire GPS de pe telefon. Nu încăpea îndoială. Mașina era chiar acolo.

Înaintă spre spatele benzinăriei. Când ajunse în loc deschis, mări viteza, sperând să nu fie observați. Rola ținu pasul. Ajunseră la peretele din cărămidă și se lipiră cu spatele de el.

Rola îi aruncă o privire care întreba: Și acum ce facem?

Wilde mișcă buzele: *Așteaptă aici.* Alunecă spre partea laterală. Iarba crescuse suficient cât să ascundă un copil. Se vedeau anvelope aruncate, câteva răngi, diverse piese ruginite. Pe peretele din beton, cineva vopsise în roșu și albastru cuvintele SERVICE ROȚI. Literele erau acum decolorate de anii de stat în soare.

Rămânând aplecat, Wilde se deplasă spre partea din față. Garajele erau închise. Se uită la marginea de jos a ușilor. Una era acoperită de un oblon. Însă ușa celuilalt garaj avea o deschizătură serioasă.

Cineva n-o închisese complet.

Pe pământ se vedeau urme de anvelope care duceau spre ea.

Wilde fusese nedumerit când văzuse că spațiul de servicii era închis. Își imaginase că acolo era un loc de întâlnire, un punct unde cineva putea veni să pună la cale planul de răpire fără să atragă atenția. Își imaginase că el și Rola ar putea să parcheze, să aștepte, apoi să-i urmărească – și că mașina i-ar fi condus la Crash.

Acum, desigur, era mai bine.

Se lăsă pe burtă și se târî spre deschiderea ușii garajului. Trase cu ochiul înăuntru. Da. Exact cum se aștepta.

Mașina.

Omul era acolo.

Wilde reveni lângă peretele lateral al garajului. Privi după colț, analizând locul, înainte de a observa ceva care îl făcu să se oprească. Chioșcul Dunkin’ Donuts. La prima vedere, nu avea nimic remarcabil. Ferestrele erau acoperite cu placaj. Firma atârna într-un cui. Era șubrezit și ponosit de

vreme și la un moment dat un demolator avea să-i pună capăt existenței cu milă și fără efort. Un singur lucru era ciudat.

Aparatul de aer condiționat din fereastra din spate.

Părea nou.

Inima lui Wilde începu să bată cu putere. Se întoarse lângă Rola, care îl întâmpină cu o ridicare din umeri întrebătoare. Îi făcu semn s-o urmeze. Alunecară pe lângă peretele din spate. Când Dunkin' Donuts apăru în raza vizuală, Wilde arătă spre aerul condiționat. Rolei îi luă o secundă să priceapă, apoi îi făcu semn cu degetul mare ridicat.

Bărbatul verifică din nou aplicația. Mai aveau zece minute. Când punea telefonul la loc în buzunar, Rola îi aruncă o privire întrebătoare: *Ce-a fost asta*? El flutură din mână. N-aveau timp.

Urmau să treacă prin spațiu deschis. Era imposibil să evite asta. Rola ținea pistolul în mână. Wilde îi făcu semn că el va merge primul. Dacă cineva trăgea, ea trebuia să fie pregătită. Femeia aprobă reticent. Wilde o luă la fugă. În timp ce alerga, auzi un sunet care îi puse sângele în mișcare. Peste zgomotul mașinilor ce treceau în viteză pe autostrada din apropiere, distinse zumzetul aerului condiționat.

Aparatul funcționa.

Cineva se afla în camera din spate din Dunkin' Donuts.

Lipindu-se de peretele chioșcului, privi peste umăr spre Rola. Se gândi să-i facă semn să aștepte acolo, totuși indiferent cine ar fi fost înăuntru – presupunând că era cineva și că nu lăsase pornit aerul condiționat – putea fi înarmat.

Rola avea pistolul.

Wilde îi făcu semn să înainteze. Rola ținu arma în lateral, îndreptată în jos. Era agilă și rapidă, întotdeauna sportivă. Când ajunse lângă el, se lăsară amândoi în jos. Un timp nu se mișcară, așteptând să vadă dacă fuseseră auziți sau văzuți.

Nimic.

Wilde se târî spre unitatea de aer condiționat. Îi făcu Rolei semn cu mâna să rămână ghemuită. Ea aprobă din cap, iar bărbatul se ridică. Putea simți aerul evacuat de aparat.

Fereastra avea storul coborât.

Nu se zărea nimic în interior.

Și acum?

Timpul se scurgea. Wilde se întoarse lângă Rola.

— E cineva în camera din spate, șopti, dar ar mai putea fi cineva și în oficiul benzinăriei. Fii pregătită. O să încerc să deschid fereastra și să trag aparatul. Dacă pot, în liniște. Ești gata?

Rola aprobă.

— Am înțeles.

Bărbatul se ridică și inspectă fereastra. Aparatul de aer condiționat nu părea să fie prins în șuruburi. Tot ce avea de făcut era să salte fereastra puțin și să-l scoată, totul dintr-o singură mișcare rapidă. Wilde repetă acțiunea în minte, apoi puse mâinile pe rama inferioară a ferestrei.

Rola stătea cu spatele lipit de perete și cu pistolul pregătit.

Wilde numără în tăcere.

Unu, doi…

La trei, împinse fereastra și smulse aparatul. În același timp, Rola intră în acțiune. Se răsuci spre deschidere cu pistolul ridicat.

Când văzu cine e înăuntru, lăsă arma în jos. Wilde lăsă să cadă aparatul de aer condiționat și se uită și el.

Crash Maynard era legat cu lanțul de un pat.

Avea mâna bandajată cu straturi groase de tifon alb. Crash privi uluit spre ei. Wilde se mișcă rapid. Duse degetul arătător la buze și se strecură prin fereastră. Veni repede lângă adolescent și șopti:

— Taci. Am venit să te ajutăm.

Pe fața băiatului se rostogoliră lacrimi.

— Vreau acasă.

Vorbea ca un băiețel.

— O să mergi acasă, șopti Wilde. Promit. Câți sunt?

Crash ridică mâna bandajată.

— Uite ce mi-au făcut.

— Știu. O să te ducem la doctor. Concentrează-te, Crash. Câți sunt?

— Nu știu. Nu vorbesc. Poartă cagule. Te rog. Te rog. Vreau acasă. Te rog.

Începu să plângă. Wilde se uită la lanțul cu care era legat. Începea de la glezna băiatului și ajungea la o placă din perete. Se uită spre fereastră după Rola. Fu surprins să n-o vadă acolo.

Două secunde mai târziu, femeia reapăru, de data asta ținând într-o mână unul dintre levierele abandonate. I-l întinse lui Wilde.

Crash plângea.
— Te rog…
— E-n regulă, Crash. Ține-te bine.
Wilde folosi levierul pe placa din perete. Nu-i luă mult. Două smucituri și placa ieși.
La șaisprezece ani, Crash era aproape matur. Wilde ar fi trebuit să-l poată duce în spate dacă era nevoie, dar adolescentul se rostogoli repede de pe pat și se ridică în picioare.
— Știi unde sunt ei? întrebă Wilde.
Crash clătină din cap.
— Vreau acasă. Te rog.
— Și Naomi?
Era destul de sigur că știa răspunsul… dar expresia zăpăcită a lui Crash o confirmă:
— Naomi Pine?
— Nu contează.
Se deplasară spre fereastră. Crash se cățără primul. Rola îl ajută. Wilde urmă și el. Ajunși afară, se lăsară în jos cât mai mult posibil.
— Du-l la mașină, zise Wilde.
— Vii și tu.
— Nu. Mai am ceva de făcut.
— Crezi că Naomi ar putea…
— Du-te. Ia-l cu tine.
Ochii Rolei se fixară într-ai lui.
— Putem chema poliția, Wilde. O sută de polițiști o să-nconjoare locul ăsta în zece minute.
— Nu, repetă Wilde.
— Nu-nțeleg…
— Nu-i timp de explicații. Plecați. O să mă descurc.
Rola se uită insistent la Wilde, căruia nu-i plăcu, dar nu-i oferi niciun indiciu. Femeia se încruntă și-i întinse pistolul.
— În caz că ai nevoie.
— Mersi.
— Îți las la dispoziție cincisprezece minute. Dacă până atunci n-am nicio veste de la tine, chem poliția.
— Nu m-aștepta. Duceți-vă imediat la spitalul Valley. Degetul e acolo.

Fiecare secundă contează.

— Nu-mi place asta, Wilde.

— Ai încredere în mine, surioară.

Ochii Rolei se umplură de lacrimi auzindu-l spunându-i astfel. Se uită la Crash:

— Crezi că ești în stare să alergi?

Adolescentul nu mai plângea acum.

— Sunt gata.

Rola plecă prima și Crash o urmă, strângându-și mâna rănită în cea bună. Wilde așteptă până ieșiră din raza vizuală. După aceea își verifică din nou aplicația de localizare.

Nu avea prea mult timp.

CAPITOLUL 37

Wilde se strecură iar în spatele stației de benzină, apoi pe lângă peretele cu inscripția decolorată SERVICE ROȚI. Câteva secunde mai târziu, se târî până în dreptul ușii de garaj întredeschise. Se lăsă pe burtă, lipindu-se cât mai mult de pământ.

Trebuia să se grăbească.

Tot pe burtă, se uită prin deschidere. Văzu că ușa se ridica și se cobora pe glisiere. Manual. Nu electric. Asta era bine. Se sculă în genunchi, băgă mâinile sub ușă și, dintr-o mișcare a bicepșilor, o ridică vreo trei centimetri.

Ușa scârțâi.

Destul de tare ca să audă cineva? Asta nu știa. Presupunea că în garajul propriu-zis nu se afla nimeni. Locul cel mai probabil unde să fi fost răpitorii era – practic singurul loc rămas – oficiul adiacent benzinăriei.

Wilde încremeni, ascultând dacă nu cumva venea cineva. Liniște. Nu se auzea decât cacofonia deja familiară a mașinilor trecând în goană. Spera să nu fie văzut de pe șosea. N-ar fi vrut ca la poliție să telefoneze cineva, raportând o spargere.

Cel puțin nu încă.

Mai ridică puțin ușa. Apoi încă puțin.

Scârț, scârț.

Ajungea. O mai săltă cincisprezece centimetri. Doar atât îi trebuia. Se lăsă din nou pe burtă și se târî în garaj. Era întuneric. Îi intra praf în nas, dar

nu-l deranja. Mirosea a benzină și a mucegai. Wilde se ridică ușor și se ascunse după mașina cea mai îndepărtată de oficiu.

Auzi pe cineva tastând.

Wilde n-o mințise pe Rola, însă nici nu-i spusese tot adevărul. Nu-i spusese că aflase despre acest spațiu de servicii în cel mai simplu mod posibil – după dispozitivele de urmărire prin GPS pe care chiar ea i le furnizase. Nu-i spusese că mașina pe care o zărise în garaj, cea după care stătea acum ascuns, era același Chevrolet Cruze pe care-l folosise Gavin Chambers când se întâlnise cu el la 7-Eleven.

Fusese o greșeală din partea lui Gavin.

Suspiciunile lui Wilde, care prinseseră deja rădăcini, înfloriseră în clipa în care bărbatul sosise la 7-Eleven fără șoferul lui personal și fără SUV. De ce ar fi venit dintr-odată singur? De ce un tip cu banii lui, care de obicei era plimbat de șofer într-un Cadillac Escalade, să conducă acum un Chevrolet Cruze, o mașină folosită pe scară largă de companiile de închirieri?

Faptul în sine nu însemna nimic. Dar fusese suficient.

Tot ascuns după Chevrolet – ascultând în continuare tastatura –, Wilde verifică aplicația de localizare de pe telefonul lui.

Mai erau două minute până la sosirea celeilalte mașini.

Trebuia să se pregătească.

Se târî de la roata din spate la cea din față, apoi lângă bara de protecție. Privi în stânga, spre ușa oficiului.

Era deschisă.

Putea să vadă spatele unui bărbat, dar mai trebuia să se apropie ca să fie sigur. Mai înaintă puțin, spre rafturi, rămânând ascuns. Când ajunse la o jumătate de metru de perete, putu să distingă profilul bărbatului care tasta.

Gavin Chambers.

Fără niciun avertisment, Gavin întoarse capul spre Wilde.

Wilde se aruncă pe burtă. Avea pistolul îndesat sub curea la spate. Se întinse spre el și-l scoase. Fără îndoială, Chambers era înarmat. Dacă îl observase, dacă se pregătea să…

Dar nu.

Sosise cealaltă mașină. Trecând pe lângă poarta încuiată, declanșase un senzor, care îl alertase pe Gavin. De aceea întorsese capul.

Wilde se târî astfel încât să fie ascuns între Chevrolet și peretele îndepărtat. Un minut mai târziu, auzi zdrăngănitul ușii celuilalt garaj. Gavin

Chambers se ridică de pe scaun. De sub șasiul Chevroletului, Wilde îi văzu picioarele trecând pe lângă el. Gavin deschise complet ușa. Intră o mașină. Apoi închise imediat ușa garajului în urma ei.

Șoferul deschise portiera și coborî.

— A trimis Maynard filmarea? Te-ai uitat?

Era Saul Strauss.

— Acum verificam, spuse Gavin.

— Și?

— E aur curat. Rusty recunoaște că el l-a omorât pe Anson, deși susține c-a fost în legitimă apărare.

— Dumnezeule!

— Da.

— Trebuie s-o distribuim acum. Să nu mai riscăm.

— De acord.

Cei doi bărbați se îndreptară spre oficiu. Wilde rămase unde era.

— Știam eu, zise Strauss cu un tremur în glas. Știam că filmarea există. N-aș fi vrut să merg atât de departe, dar…

— Înțeleg de ce era Dash reticent, spuse Chambers. Îl ruinează pe Rusty, de acord, însă își face rău și lui. Nu știu dacă Maynard mai poate fi acuzat pentru c-a ajutat la mutarea cadavrului. Răspunderea penală probabil s-a prescris. Totuși, oricine aude asta va ști ce a făcut.

— Și că l-a lăsat pe Raymond Stark să suporte consecințele.

— Știu.

— Una e să ajuți un amic să scape basma curată, bănuiesc, dar altceva e să stai ascuns când altcineva primește închisoare pe viață.

— Gunoiul! Hai să pregătim înregistrarea.

Wilde nu se mișcă. Desigur, ar fi putut să-i oprească. Putea să se ridice și să îndrepte pistolul spre ei, împiedicându-i să se întoarcă la computer.

Dar n-o făcu.

Așteptă.

— I-am conectat pe toți, zise Gavin.

— Toate rețelele importante?

— Plus câțiva bloggeri și câteva conturi Twitter.

— Asta-i, prietene. Dă-i drumul.

Ultima șansă pentru Wilde să acționeze.

Auzi sunetul tastei apăsate.

— Gata, spuse Gavin.

Ușurarea din glasul lui era evidentă.

— Trebuie să-l eliberăm pe puști, zise Strauss. Ai coordonatele ca să le trimiți lui Maynard?

— Crezi că ar trebui să mai așteptăm?

— De ce?

— Nu știu. S-ar putea să mai aibă.

— Ce să mai aibă?

— Înregistrări. S-ar putea să mai ascundă lucruri.

— Nu putem, sublinie Strauss. Am… am mers și așa destul de departe, Gavin. Băiatul…

— Mda. Mda, ai dreptate.

Wilde sesiză regretul din vocea lui Gavin.

— Dă-mi cagula. Hai să terminăm treaba.

Wilde ieși din ascunziș și îndreptă pistolul spre ei.

— Nu-i nevoie.

Gavin Chambers și Saul Strauss se întoarseră spre el. Wilde ridică pistolul.

— La prima respirație greșită, spuse Wilde, vă împușc pe amândoi. Gavin, presupun că ești înarmat.

— Da.

— Tocul de sub brațul stâng?

— Da.

— Știi procedura. Degetul mare și arătătorul. Îl arunci spre mine. Încet. Saul?

— Nu sunt înarmat.

Ridică brațele și se roti lent.

— Ține mâinile pe masă, la vedere. Gavin, aruncă pistolul.

Gavin Chambers scoase pistolul și-i făcu vânt pe podea spre Wilde, care îl ridică și-l îndesă la brâu.

— Cum ți-ai dat seama? întrebă Gavin.

— După o mulțime de lucruri. Dar, în principal, după ceva simplu. M-am tot întrebat cum a fost posibil ca puștiul să fie răpit atât de aproape de propria-i casă, deși era păzit de cineva așa bun ca tine. Cel mai simplu răspuns? Era imposibil. Deci trebuia să fii implicat. Wilde se uită la Gavin, apoi la Saul. Presupun că ideea asta v-a venit după ce a fugit Naomi Pine.

— Da, recunoscu Gavin.

— E logic. Naomi dispare. Fata are un început de relație cu Crash. Știați că, dacă el ar dispărea acum, toată lumea va face legătura. Asta v-ar da timp și șansa să puneți la cale diversiunea finală. Chiar tu mi-ai zis, Gavin.

— Ce anume?

— Când eram la ecocapsulă. Armata-Fantomă. Tot ce ai făcut a fost o înșelare tactică.

— Și totuși iată-ne aici.

— Iată-ne.

Gavin zâmbi.

— Am exagerat, nu-i așa?

— Da.

— Nu mă așteptam ca Maynarzii să te aducă pe tine și pe Hester.

— Da, asta v-a stricat planurile. Din cauza asta ați insistat să mă concentrez asupra lui Naomi. Ați știut că, chiar dacă reușeam s-o găsesc, tot nu m-aș fi apropiat de adevărul despre Crash. Problema e că amândoi ați supralicitat. Saul, ai apărut în barul hotelului să-mi pui întrebări despre Naomi în seara când a dispărut Crash. De ce? Atunci nu mi-am dat seama, dar chiar și dacă ai fi crezut că Naomi și Crash sunt apropiați, de ce să-mi fi cerut mie să te ajut? Plantai momeala pentru ca eu să apuc în direcție greșită. Apoi tu – Wilde întoarse privirea spre Gavin – apari la 7-Eleven cu un mesaj secret dintr-odată dezgropat care, din nou, trebuia să mă facă să cred că Naomi are legătură cu ceea ce i se întâmplă lui Crash.

Gavin încuviință din cap, înțelegând.

— Mi-ai cerut să te duc cu mașina la Maynarzi.

— Exact.

— Atunci mi-ai pus dispozitivul de urmărire.

— Ești un om bogat, de succes. Întotdeauna ai șofer sau cel puțin o mașină scumpă. Și deodată conduci un Chevrolet Cruze? Mi-am închipuit că-i închiriat.

— Dar nu știai sigur?

— Încercam doar să acopăr toate aspectele. Iar azi Saul apare foarte convenabil lângă școală. Susține că are oameni care mă filează și o sursă din interior la Maynard. Cine putea fi? Hester nu ar fi vorbit. Nici oamenii mei. Maynarzii? Nicio șansă. Deci trebuia să fie răpitorul. Tu, Gavin.

— Elimină posibilul și ceea ce rămâne, spuse Saul citându-l pe Arthur

Conan Doyle, oricât de improbabil ar părea, trebuie să fie adevărul.

— Exact. Așa că, atunci când Saul m-a dus la Sing Sing, i-am pus și lui un dispozitiv de localizare. După ce m-ai adus lângă domeniul Maynard, ai mers la acest spațiu de servicii. N-ai stat mult. Doar cât să-i dai puștiului de mâncare, bănuiesc. Să-l controlezi. Dar cu o zi înainte, conform GPS-ului din Cruze-ul lui Gavin, și el s-a oprit aici. Ce-ați căutat amândoi într-un spațiu de servicii relativ izolat? Trebuia să fiți implicați amândoi. Ah, și coordonatele degetului fiind ale locului unde am fost găsit în copilărie. Din nou o supralicitare. Singurul motiv pentru care cineva ar face asta ar fi ca să mă zăpăcească pe mine. Desigur, și eu am înțeles greșit unele lucruri. De exemplu, mi-am închipuit că aici era doar un loc de întâlnire. Vă întâlneați, discutați, mă rog. Iar când am ajuns aici, am fost surprins să constat că e dezafectat.

— Chiar așa, cum te-ai strecurat aici? Avem senzori la toate intrările.

— Dar nu și în spate. Unde-i Dairy Queen.

— Deci l-ai găsit pe Crash în chioșcul Dunkin' Donuts.

— Da.

— Unde-i acum?

— Probabil la spital. L-a dus Rola.

— Deci Rola știe de locul ăsta?

Wilde alese să nu răspundă.

— Înțelegi de ce am făcut toate astea, zise Saul. Vezi pericolul, nu-i așa?

— A durat ceva până să dau la o parte ochelarii de cal ai interesului personal, recunoscu Gavin. Ajungi să fii atât de prins în mrejele unui lider charismatic, sedus de tot ce-ți poate oferi, încât nu reușești să vezi dincolo de aiurelile astea. Apoi Saul a început să-și pledeze cauza.

— N-a fost nevoie de prea multă muncă de convingere. Începuseși deja să te prinzi.

— Probabil că da – dependența de medicamente, comportamentul straniu, ușurința cu care putea să manipuleze oamenii. Îmi plăcea ideea lui de a demola ordinea socială pentru a o reconstrui, dar cu cât petreceam mai mult timp alături de el, devenea limpede că Rusty nu vrea să reconstruiască. El vrea să distrugă țara asta. Vrea să ne sfâșie.

— Noi doi ăștia bătrâni nu cădem prea des de acord. Eu sunt de partea unei aripi politice. Gavin de cealaltă. Totuși amândoi suntem americani.

— Punctele noastre de vedere, oricât ar părea de opuse, se află în zona

normalității.

— Rusty nu dorește așa ceva. El vrea să ne silească pe toți să alegem o tabără, să ne transforme pe toți în extremiști.

— Se pare că a funcționat, rosti Wilde continuând să-i amenințe cu pistolul.

— Ce vrei să spui?

— Voi doi ați răpit un copil. I-ați tăiat degetul. Dacă asta nu-nseamnă extremism…

Fețele li se lungiră. Amândurora. Gavin zise:

— Crezi că am vrut să facem asta?

— N-are importanță ce ați vrut.

— Spune-mi, ceru Saul Strauss. Dash Maynard ar fi trimis altfel filmările?

— Din nou, n-are importanță. Voi ați făcut alegerea. Wilde rosti lent și subliniind cuvintele: Ați… tăiat… degetul… unui… copil.

Gavin Chambers lăsă capul în jos. Saul Strauss încercă să-l țină sus, dar gura îi tremura.

— Crash era anesteziat când am făcut-o, era inconștient, zise Saul. Am redus la minimum durerea și trauma.

— L-ați desfigurat. Apoi ați amenințat că-i tăiați brațul. Să presupunem că Maynard nu trimitea înregistrarea. Ați fi mers mai departe? Le-ați fi trimis brațul?

Gavin Chambers ridică în cele din urmă privirea.

— Cât de departe ai merge ca să salvezi milioane de vieți, Wilde?

— Aici nu este vorba despre mine.

— Toți de aici suntem soldați, așa că este, fir-ar să fie! Poate câmpul ăsta de luptă nu-i așa vizibil, dar sunt vieți în joc. Milioane! Așadar, dacă desfigurarea sau uciderea unei singure persoane, chiar a unui copil inocent, ar putea salva milioane de vieți, ai face-o?

— O iei pe o pantă alunecoasă, colonele.

— Trupele din linia întâi sunt mereu pe o pantă alunecoasă. Știi asta. Dacă ne-am fi tăiat propriile degete ca să salvăm viețile alea? Desigur. Totuși nu asta a fost alegerea. Viața nu înseamnă doar alb și negru, Wilde, deși oamenilor le place să creadă așa în zilele noastre. Pentru toți ultragiații de pe internet, lucrurile sunt fie toate bune, fie toate rele. Dar viața se trăiește în zona de gri. Viața se trăiește în nuanțe.

— Chiar acum, adăugă Saul, tu stai cu un pistol îndreptat spre noi. Gavin și cu mine acceptăm să plătim prețul pentru ceea ce am făcut. Am simțit că nu avem de ales. Însă acum l-am salvat pe Raymond…

— Am îndreptat un rău imens, completă Gavin. Aici nu există nimic ipotetic.

— … iar la o scară mai mare, probabil am salvat țara. Filmarea pe care tocmai am făcut-o publică ar putea schimba cursul istoriei.

Cei doi bărbați așteptară ca Wilde să spună ceva.

După ce trecură câteva clipe, Gavin puse mâna pe brațul lui Saul Strauss.

— Oho.

— Ce-i? întrebă Saul.

— Wilde înțelege.

Strauss se încruntă.

— Ce vrei să zici?

Gavin prinse privirea lui Wilde.

— Vreau să spun că Wilde se ascundea în garaj dinaintea sosirii tale.

— Și?

— Și *a așteptat,* Saul. A așteptat să ajungi tu aici. A așteptat până am trimis filmul.

Tăcere. Strauss înțelese. Se întoarse și el spre Wilde.

— Ai fi putut să ne oprești. Ai fi putut apărea cu pistolul cu două minute mai devreme.

— Iar filmarea n-ar mai fi văzut lumina zilei, adăugă Gavin.

— Dar tu n-ai făcut asta.

Acum ambii bărbați aprobau din cap.

— Ai pășit alături de noi pe panta alunecoasă.

Wilde păstră tăcerea.

— În final, zise Gavin, suntem doar trei soldați.

— O ultimă misiune. Ne-ai lăsat s-o îndeplinim.

— În cazul meu, spuse Gavin făcând un pas în fața lui Saul, o misiune sinucigașă.

Wilde vorbi în cele din urmă.

— Stai așa, cum adică?

— Eu o să mă descurc în închisoare, zise Saul. Tot o să mă pot face auzit. Voi continua să am o voce.

— Dar eu sunt bătrân și nu vreau să mă confrunt cu asta. Gavin se

îndreptă de spate și întinse mâna. Dă-mi pistolul înapoi, Wilde. Ca de la soldat la soldat. Dă-mi voie să închei treburile în condițiile mele.

Sinucidere.

— Nu, se împotrivi Wilde.

— Atunci o să mă năpustesc spre tine. O să te silesc să mă-mpuști.

— Nici asta n-o să se întâmple. Ascultați-mă cu atenție. Voi ați avut misiunea voastră, eu am avut-o pe a mea. A mea a fost să găsesc doi copii dispăruți. Am salvat unul. Apoi am rămas în urmă ca să cercetez locurile în căutarea celuilalt. Asta o să-i spun Rolei. Naomi nu-i aici, nu-i așa?

— Nu, răspunse Saul confuz. Nu știm nimic despre ea.

— Atunci treaba mea aici s-a încheiat.

— Nu-nțeleg.

— Ba da, cred că-nțelegi.

Wilde nu mai rosti niciun cuvânt. Lăsă pistolul în jos și se îndepărtă.

PARTEA A III-A

CAPITOLUL 38

Trei săptămâni mai târziu

Hester încheie o întâlnire cu Simon Greene, bogatul consultant financiar ce apăruse într-o filmare devenită virală, în care lovea cu pumnul în Central Park un individ ce părea vagabond. Îi plăcea de Greene și aprecia că fusese acuzat pe nedrept, dar cel mai important era faptul că Procuratura din Manhattan specificase că nu se va depune plângere, printre altele pentru că nimeni nu putuse localiza presupusa victimă.

Hester îl conduse pe Greene până la ușa biroului. Bărbatul îi mulțumi. Hester îl sărută ușor pe obraz. Atunci o văzu stând pe un scaun în sala de așteptare. Hester se repezi la asistenta ei, Sarah McLynn, și întrebă:

— Ce caută aici Delia Maynard?

— A cerut cincisprezece minute. A zis că-i important.

— Trebuia să-mi fi spus.

— Am spus.

— Când?

— Îți verifici mesajele?

— Un mesaj nu-nseamnă că mi-ai spus.

— De câte ori trebuie să reluăm asta? Mi-ai cerut să nu te întrerup și să te informez despre schimbările de program prin SMS-uri.

— Eu?

— Tu. Acum ai cincisprezece minute înainte să sosească următorul client. Cincisprezece minute facturabile, iar Delia Maynard este o clientă. Să-i zic să se ducă acasă, sau…

— Încetează. Ești chiar mai cicălitoare decât mine. Poftește-o înăuntru.

Hester nu o mai văzuse pe Delia Maynard din ziua aceea îngrozitoare de la conac din urmă cu trei săptămâni – chiar dinainte de găsirea degetului. Sarah o invită pe Delia în birou și închise ușa în urma ei. Cele două femei stătură față în față și se priviră îndelung.

— Ce mai face fiul tău? întrebă Hester.
— Mai bine. Au reușit să-i reatașeze degetul.
— Grozav.
— Fizic, e bine.
— Și psihic?
— Are coșmaruri. Se pare că răpitorii, oricine ar fi fost ei, l-au tratat bine, dar…
— Înțeleg. Și ați decis să nu implicați poliția?
— Exact.
— Nu v-a întrebat nimeni cum de i-a fost tăiat degetul?
— Doctorul a întrebat, bineînțeles. Am spus că a fost un accident la pescuit. Probabil că n-a crezut, mai ales că trecuseră câteva ore între sosirea degetului la spital și sosirea lui Crash, însă nu se poate dovedi nimic.
— Așadar, nu știe nimeni altcineva despre răpire.
— Nimeni.
Delia n-avea idee că Gavin Chambers și Saul Strauss îi răpiseră fiul. Hester știa, desigur. Cu trei săptămâni în urmă, Wilde i se destăinuise ei și numai ei. Avocatei nu-i plăcuse ce făcuse bărbatul. Nu lucrezi în afara sistemului. Sistemul poate avea imperfecțiuni, dar nu poți să tai degetele copiilor, chiar și pentru a salva un om nevinovat condamnat pe nedrept sau pentru a salva – oh, ce melodramatic! – lumea.
Nici pe Wilde nu-l mai văzuse de trei săptămâni.
— Prin urmare, de ce ai venit la mine, Delia?
— Să-mi iau la revedere.
— Oh!
— Pentru un timp ne mutăm în străinătate.
— Înțeleg.
— Nici nu-ți poți închipui cum e după ce înregistrarea a devenit publică.
— Ba cred că pot.
— Primim mereu amenințări cu moartea din partea susținătorilor lui Rusty. Ei cred că Dash a falsificat filmarea sau a prelucrat-o ca să le distrugă eroul.
— Știri false.
— Exact. Ca avocat al nostru, știi că Dash nici nu poate comenta, nici nu poate confirma.
Hester înghiți un nod.

— Corect. Ar fi auto-incriminare.

Prin mutarea cadavrului, Dash Maynard comisese un delict în noaptea aceea. Hester dorise să lucreze *pro bono* la cazul Raymond Stark, dar, din nefericire, nu putuse din cauza conflictului de interese, întrucât reprezenta și familia Maynard. Avea mâinile legate. Ar fi vrut mai mult decât orice ca Dash să vorbească, însă ca avocat al lui îl sfătuise să n-o facă.

Sistemul era imperfect, dar era un sistem.

Oricum nu credea că Dash va vorbi. Nici nu credea că ar fi folosit la ceva. Asta era partea cea mai rea. La început, publicarea înregistrării păruse să-l distrugă pe Rusty Eggers pentru totdeauna.

La început…

Dar fiarele legendare nu mor, nu-i așa? Când încerci să le ucizi, revin și mai puternice. Așa că: Filmarea e un fals. Chiar dacă nu-i un fals, atunci a fost prelucrată. Chiar dacă n-a fost prelucrată, asta s-a întâmplat cu treizeci de ani în urmă, deci nu contează. Chiar dacă ar fi contat, Rusty Eggers a spus că a ucis un om în legitimă apărare și asta nu-i o crimă. Chiar dacă ar fi fost crimă, s-a petrecut în urmă cu treizeci de ani, când Rusty Eggers era student și, mă rog, cineva a încercat să-l omoare și el n-a avut ce face decât să se apere. Iar dacă uciderea a fost pusă mai târziu în seama unui negru nevinovat, asta a fost greșeala poliției, nu a lui Rusty Eggers. Vinovat este polițistul corupt, Kindler. Vinovat este sistemul rasist. Și chiar dacă nu-i rasism, Raymond Stark avea antecedente penale, încă de la șaptesprezece ani, și probabil ar fi ajuns oricum la închisoare din alte motive. Poate că Stark a comis alte infracțiuni în noaptea aia, cine poate ști? Poate că Raymond Stark a fost oricum implicat în uciderea lui Christopher Anson. Dacă a fost legitimă apărare, poate că Raymond Stark și-a unit forțele cu Christopher Anson ca să-l atace pe Rusty Eggers. Poate că Raymond Stark și Christopher Anson au încercat împreună să-l jefuiască pe Rusty Eggers și Raymond Stark a fugit cu cuțitul. Poate că de asta era cuțitul la el.

Și tot așa.

În general, asemenea teorii erau luate în derâdere, ceea ce-i făcea pe susținătorii lui Eggers, atât din extrema dreaptă, cât și din cea stângă, să se încăpățâneze și mai mult și să-și apere și mai înverșunat omul.

— Ai zis că nu vei vorbi niciodată, spuse Delia.

— Poftim?

— Indiferent ce-ar fi. Chiar dacă l-ai putea opri pe Hitler. Dacă afli ceva

protejat de acordul de confidențialitate avocat-client, nu vei vorbi niciodată.

— Așa este. Lui Hester nu-i plăcea încotro se îndrepta discuția. Însă tu mi-ai zis că în filmările acelea nu există nimic.

— Nu știam despre filmarea aceea, spuse Delia. Habar n-aveam că există. Habar n-aveam că Dash l-a ajutat pe Rusty să arunce cadavrul pe alee.

— Bine.

— Pentru că pe atunci deja fugisem.

Hester simți o atingere rece pe șira spinării.

— Poftim?

— Cei doi se certau des. Rusty și Christopher. De multe ori din cauza mea. Acum treizeci de ani, știi cum era. Fetele erau doar niște proprietăți. Obiecte strălucitoare. Așa că presupun că s-au luat rău la bătaie în seara aia în bar. Pe atunci mă-ntâlneam cu Rusty. Devenise ceva serios. Rusty obținuse postul râvnit pe lângă senator. Christopher fusese trecut cu vederea. Nu știu. Cui îi mai pasă acum? Așa că Christopher mi-a bătut la ușă. I-am deschis. Era beat. A încercat să mă sărute. L-am refuzat. Nu s-a lăsat. Nicio fată nu-l refuză pe Christopher Anson, în special prietena rivalului său. Poți bănui ce s-a întâmplat mai departe. Urăsc sintagma „viol între parteneri” sau „viol între cunoscuți”. În urmă cu treizeci de ani, se considera în mod patetic că „așa sunt băieții”. Când i-am strigat să se oprească, mi-a tras un pumn în gură. Am fugit în bucătărie. M-a violat chiar acolo, pe podea. Se pregătea s-o ia de la capăt. Să-ți spun adevărul? Nici măcar nu-mi amintesc cum am ajuns la sertar și am luat cuțitul.

Hester rămase nemișcată.

— Tu l-ai omorât?

Delia se duse lângă fereastră.

— Am stat lângă el pe podeaua bucătăriei. Cuțitul încă era înfipt în piept. Nu cred că murise, dar eu nu mă puteam mișca. A horcăit un timp. Apoi a încetat. Iar eu stăteam acolo. Nu știu cât a trecut. Așa m-a găsit Rusty. Pe podeaua bucătăriei. Lângă cadavru. Rusty a preluat inițiativa. M-a spălat. M-a îmbrăcat. M-a dus la gară. Un Amtrak pleca noaptea târziu de la Washington la Philadelphia. M-a suit în tren și mi-a zis să nu mă-ntorc până nu mă cheamă el. Am stat trei zile în camera unui hotel Marriott. Mâncam în cameră. Rusty mi-a spus că a mutat cadavrul și că n-o să știe nimeni. Când m-am întors la Washington, nimic n-a mai fost la fel între noi. Îți dai

seama, nu?

Hester își simțea inima bubuind în piept.

— Ne-am despărțit. Și am început să mă văd cu Dash.

Oare să fi fost un aranjament între cei doi bărbați? se întrebă Hester. Să fi fost Delia doar o proprietate, un obiect strălucitor, tranzacționat pentru o favoare? Sau Rusty chiar o iubise? O iubise atât de mult încât politicianul despre care mulți credeau că va distruge țara își sacrificase propria fericire ca s-o protejeze pe Delia?

Sau lucrurile mergeau mult mai adânc?

Acțiunile lui Rusty din noaptea aceea – înlăturarea cadavrului însângerat, faptul că trebuia să trăiască în minciună, apoi pierderea iubirii vieții lui și a părinților – să fi fost cele care-l formaseră? Toate astea să-l fi împins pe tânărul student de pe calea cea dreaptă și să-l fi provocat să devină omul iremediabil smintit care era acum?

Delia ridică mâinile și zâmbi trist.

— Restul e istorie.

— Și după toate astea, rămâi cu el?

— Cu Dash? Avem o viață împreună. Familie, copii – în special un băiat care a suferit o traumă majoră și va avea nevoie de stabilitate. Ambii avem secrete unul față de celălalt. Cel puțin, acum eu îl știu pe al lui.

— Și n-o să i-l dezvălui pe al tău?

— Că eu l-am omorât pe Christopher? Delia clătină din cap. Nu, niciodată.

— E greu al dracului să trăiești cu așa ceva.

— Am trăit cu asta peste treizeci de ani. Delia se uită ostentativ la ceas. Ar fi bine să plec.

— Nu te-ar învinovăți nimeni, zise Hester încercând să-și înăbușe disperarea din glas. Ai fost violată. Încă poți face ceea ce-i corect.

— Fac ceea ce-i corect. Pentru mine. Pentru familia mea.

Se întoarse să plece.

— Există un secret pe care tu și Dash l-ați păstrat, spuse Hester.

— Care?

— Ce-ați gândit când ați aflat că Raymond Stark a fost arestat pentru uciderea lui Christopher?

Delia nu răspunse.

— Amândoi știați adevărul, da? Și tu, și Dash. N-ați discutat unul cu

celălalt, dar amândoi știați că fusese arestat un nevinovat. Și totuși n-ați luat atitudine.

— Ce-am fi putut spune?

— Că a fost legitimă apărare.

— Cine m-ar fi crezut?

— Așa că l-ați lăsat pe Raymond Stark să suporte consecințele.

— Am sperat că va scăpa.

— Iar când n-a scăpat? Hester traversă camera și se postă în fața ei. Când a primit sentința pe viață pentru ceva ce n-a făcut? Când a fost bătut și schilodit?

— Nu eu l-am condamnat. Nu l-am bătut, nici nu l-am schilodit. Filmarea nu-i va aduce eliberarea?

— Nu, Delia. Filmarea nu-i suficientă. Raymond Stark va rămâne în închisoare. Hester inspiră adânc, încercând să sune rezonabil. Dar te rog, ascultă-mă…

— Nu. Plec.

— Ai ajutat la încarcerarea lui. Nu poți…

— La revedere, Hester.

— Aș putea vorbi.

Delia zâmbi și clătină din cap.

— Nu, nu poți, Hester.

Avocata rămase cu pumnii strânși, cu trupul tremurând.

— În primul rând, continuă Delia, nu există probe. O să neg pur și simplu. Iar tu nu vei încălca acordul de confidențialitate. Chiar dacă asta ar însemna să salvezi lumea de Hitler. Chiar dacă asta ar însemna ca un om nevinovat să rămână în închisoare.

Sistemul avea imperfecțiuni, totuși era un sistem.

Delia Maynard părăsi biroul. Timp de câteva minute, Hester nu se clinti. Sarah McLynn intră și zise:

— Următoarea programare…

— Anuleaz-o.

— Nu pot pur și simplu să anulez. A…

— Anuleaz-o.

Tonul nu lăsa loc de replică. Hester se așeză în spatele biroului. Cu o mână tremurătoare, ridică receptorul și formă numărul.

Vocea care răspunse sună ezitant.

— Alo?
— Oren?
Nu mai vorbise cu el de trei săptămâni, de la întâlnirea de la pizzerie. Nu-i mai răspunsese la telefoane sau la SMS-uri.
— Ești bine, Hester?
— Am nevoie de tine să mă duci undeva. Am nevoie să mă duci acum.

CAPITOLUL 39

Două ore mai târziu, Oren trase mașina poliției pe marginea Mountain Road. Opri motorul. Timp de câteva secunde, amândoi stătură tăcuți.
— Ești sigură că vrei să faci asta?
Când Hester aprobă, Oren coborî și-i deschise portiera. În față, Hester zări crucea improvizată bătută de vreme. I se părea ciudat s-o vadă acolo – fiul ei fusese crescut undeva între agnostic și iudaic dar, dintr-un motiv necunoscut, n-o deranja. Cuiva îi păsase. Cineva se străduise.
Se duse la marginea șoselei și privi în jos pe taluzul abrupt.
— Deci aici e…?
— Da.
Nu avusese niciodată curajul – dacă acela era cuvântul potrivit – să vină aici. Ira venise. De multe ori. Nu-i zisese, îi spunea că ieșea la plimbare sau să cumpere lapte de la 7-Eleven, dar ea știa că oprea mașina pe marginea șoselei, poate exact în locul ăsta, cobora, se uita la crucea improvizată și plângea.
Ira nu-i zisese nimic. Hester își dorea s-o fi făcut-o.
— Unde a ajuns mașina?
— Acolo jos, arătă Oren spre poalele dealului.
— Ai fost unul dintre primii polițiști sosiți la fața locului.
Oren n-ar fi putut spune dacă era o întrebare sau o afirmație.
— Da.
— Mașina ardea.
— Da.
— Wilde îl scosese deja pe David.
De data asta, Oren doar aprobă din cap.
— Wilde mi-a zis că el șofa.
— Și nouă ne-a făcut aceeași declarație. Nu l-am acuzat. Nu avea alcool în sânge. Asfaltul era ud.

— Chiar Wilde șofa?
— Așa scrie în raportul nostru.
Hester se întoarse spre el.
— Nu te întreb ce scrie în raportul vostru.
Oren continuă să privească în râpă.
— Când singurul supraviețuitor al unui accident rutier îți declară că el șofa, e greu de dovedit contrarul.
— Wilde a mințit, nu-i așa?
Oren nu răspunse. Hester stătea lângă el, astfel încât erau umăr la umăr.
— Wilde și David erau cei mai buni prieteni. Știi, nu-i așa?
Oren încuviință din cap.
— Știu.
— În seara aia s-au dus la Miller's Tavern. Cu mașina lui David. David al meu nici nu bea mult și nici nu prea umbla prin baruri – cred că era mai degrabă obiceiul lui Wilde –, dar avea probleme cu Laila. Nu ceva serios. Nu ceva peste care să nu fi putut trece. Deci cei doi buni prieteni au ieșit să se relaxeze puțin sau ce-or face bărbații. David a băut prea mult. Spitalul a făcut o analiză toxicologică imediat ce a fost adus – când mai credeau că băiatul meu ar putea supraviețui. Wilde n-a vrut să-l bage pe David în necazuri. Așa c-a spus c-a fost el. Că el șofa.
Oren tăcu.
— Așa s-a întâmplat, Oren?
— Pe Wilde l-ai întrebat?
— Insistă că el șofa.
— Dar tu nu-l crezi.
— Nu, nu-l cred. Am dreptate?
Oren privi în jos. Femeia îi urmări ochii. Erau limpezi, cinstiți, frumoși.
— Oren?
Iar el zise ceva ce o surprinse:
— Nu cred că ai înțeles tocmai corect.
Pentru o clipă, Hester nu-și regăsi glasul. Apoi întrebă:
— Ce vrei să spui?
— Wilde nu l-ar fi lăsat niciodată pe David să conducă băut.
— Deci… Hester nu știu ce să mai zică. Nu te-nțeleg.
— Am verificat la Miller's Tavern. Wilde era client obișnuit, după cum ai spus. David nu, iar în seara aia, da, s-a îmbătat destul de rău. Oricum nu-i

ceva ce am putea dovedi, dar unul dintre clienți a afirmat că Wilde a plecat cu cel puțin o jumătate de oră înaintea lui David. Singur.

— De ce?

— Nu știu. Wilde nu ne-a declarat altceva decât că el șofa.

— David a fost singur?

— Singur și băut, da. Totul e doar o teorie, Hester. Pe vremea aia, Wilde locuia într-un cort nu departe de aici. Arătă spre stânga. La vreo trei sute de metri în direcția aia. Din nou, nu avem cum dovedi. Wilde a susținut că el șofa, dar eu nu l-am crezut niciodată. Mă gândesc că Wilde era prin apropiere. Cred că a auzit accidentul sau a văzut flăcările. Cred că a vrut să-și protejeze prietenul. Și mă gândesc că s-a simțit – încă se simte – vinovat pentru că n-a rămas în bar în noaptea aia.

Hester simți o lovitură profundă în piept.

— Deci crezi că David a fost singur în mașină?

Când Oren aprobă, femeia căzu în genunchi. Căzu în genunchi și plânse.

Oren nu interveni. Rămase suficient de aproape de ea în caz că ar fi avut nevoie de el. Dar n-o atinse. Slavă Domnului! Slavă Domnului că acest bărbat, acest bărbat bun și decent, știa că nu trebuie s-o îmbrățișeze sau să-i ofere cuvinte de falsă alinare.

Doar o lăsă să plângă.

Trecu ceva timp. N-ar fi putut aprecia cât. Cinci minute, zece, poate o jumătate de oră. Oren Carmichael stătu acolo, păzind-o ca o santinelă tăcută. La un moment dat, Hester se întoarse la mașina de poliție. Coborâră pe Mountain Road. Mergeau în tăcere.

— Oren?

— Aici sunt.

— Îmi pare rău că nu ți-am răspuns la telefon.

Oren nu zise nimic.

— Când ai plecat în grabă de la pizzerie să te duci la accidentul ăla, mi-am dat seama că nu avem nicio șansă, pentru că, indiferent ce-ar fi fost, de câte ori te-aș fi văzut, mi te-aș fi imaginat la locul accidentului. De câte ori te-aș fi întâlnit, mi-aș fi văzut fiul mort. Întotdeauna o să-mi amintești de David, așa că nu se poate.

Bărbatul rămase cu ochii la șosea.

— Dar după aia a început să-mi fie al naibii de dor de tine. Ca și cum aș fi avut un gol imens în inimă. Știu cum sună asta. Am început să mă

gândesc că, chiar și cu suferința asta, tot nu vreau să rămân fără tine – și nici nu vreau să nu mă mai gândesc la David, pentru că asta ar fi cea mai mare nelegiuire. Niciodată n-o să încetez să mă gândesc la el. Înțelegi?

Oren încuviință din cap.

— Înțeleg.

Hester își puse mâna peste a lui.

— Ai vrea să ne mai acordăm o șansă, Oren?

— Da, spuse el. Da, mi-aș dori foarte mult.

CAPITOLUL 40

Wilde cumpără un bilet dus-întors la zborul companiei Delta de pe aeroportul LaGuardia din New York până pe Logan din Boston. Nu avea bagaje. Nu avea de gând să rămână mult în Boston – doar câteva ore. Apoi se va întoarce acasă.

De fapt, nici nu intenționa să părăsească aeroportul.

După ce avionul ateriză, Wilde se deplasă de la terminalul A la terminalul E. Se poziționă în apropierea porții E7, de unde putea urmări pasagerii care se îmbarcau pentru zborul 374 al companiei American Airlines către Costa Rica.

Mai erau două ore.

Ca să treacă timpul, deschise site-ul de genealogie și căută mesajul de la P.B. Îl reciti, se gândi, apoi decise să scrie:

Mi-ar plăcea să știu mai multe, P.B. Ne putem întâlni?

Era pe punctul de a pune telefonul deoparte când sună. Se uită și văzu că era Matthew. Răspunse imediat.

— Toate bune?

— Nu trebuie să răspunzi așa la telefon, zise Matthew. Ai putea să spui doar „Bună”.

— Bună. Toate bune?

— Da, însă nu te-am mai văzut de câteva săptămâni.

— Scuze. Cum merg lucrurile la școală?

— Se liniștesc. Crash s-a întors. Se tot dă mare cu cicatricea de pe deget și zice că i l-au tăiat niște oameni răi. Mama spune că a fost un accident la pescuit. Wilde?

— Da?

— Toată lumea crede că Naomi a fugit, că-i undeva pe o insulă sau că face ceva mișto sau exotic – ceea ce-i o ironie a sorții, fiindcă a fost considerată întotdeauna o ratată.

— Știu.

— O mai cauți?

Wilde nu știu cum să-i răspundă, așa că rosti simplu:

— Da.

— Grozav. Apoi: Unde ești? Aud zgomote.

— În Boston.

— De ce?

— În vizită la un prieten.

Probabil Matthew simți ceva în tonul lui.

— OK.

— Ce face mama ta? întrebă Wilde.

— E tot cu Darryl.

Darryl. Costum de Firmă avea acum un nume. Darryl.

— Mi se pare că devine ceva serios, adăugă Matthew.

Wilde închise ochii o clipă.

— Îți place de el?

— E OK, zise Matthew, ceea ce în limbajul lui însemna entuziasm.

— Bun. Poartă-te frumos cu el.

— Îhî.

— Mama ta merită asta.

— Bine, cum spui tu.

Zborul spre Costa Rica era gata pentru îmbarcare. Agenta îi chemă pe rând pe pasagerii cu nevoi speciale, pasagerii cu copii sub doi ani, militarii în serviciu activ.

— Altceva? întrebă Wilde.

— Nimic, totul e bine.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

— De orice?

— Da.

— A apărut un nou joc *Grand Theft Auto,* dar mama nu vrea să mi-l cumpere pentru că-i prea violent.

— Amuzant, ce să zic.

— Pa, Wilde.

— Vorbim.

Închise în timp ce agenta de la poartă chemă grupul 1 pentru îmbarcare. Wilde urmări pasagerii care începură să se așeze la rând.

Nimic.

Urmă grupul 2, apoi 3 și 4.

Tot nimic.

Pentru o clipă, se întrebă dacă înțelesese greșit sau poate cineva folosea iar înșelarea tactică. Poate rezervaseră locuri la mai multe zboruri ca să-l inducă în eroare. Poate nici nu intenționau să plece azi.

Dar când agenta chemă grupul final, Wilde zări o tânără așezându-se la coadă, purtând – da! – șapcă de baseball și ochelari de soare.

Naomi Pine.

În fața ei, ținând ambele bilete, era Ava O'Brien.

Câteva secunde, Wilde nu se clinti. Nu trebuia să facă nimic. Nu trebuia să le abordeze. Ar fi putut, așa cum făcuse în cazul lui Gavin Chambers și al lui Saul Strauss, să se retragă pur și simplu.

Totuși n-o făcu.

Gata cu pierderea de vreme. Wilde se apropie și o bătu pe Naomi pe umăr.

Fata tresări. Când se întoarse și-l văzu, duse repede mâna la gură.

— O, Doamne. Wilde?

Se întoarse și Ava.

Pentru câteva secunde, rămaseră toți nemișcați. Ava întrebă:

— Cum ai…?

— Îți amintești când ai plecat de la 7-Eleven și eu ți-am zis să cobori geamul?

— Și? Ava părea nedumerită. Ce-i cu asta?

— M-am aplecat și ți-am pus în mașină un dispozitiv GPS.

Fusese la fel ca în cazul lui Gavin și al lui Strauss – Ava exagerase, de asemenea, cu diversiunile tactice. Când îi povestise despre dispariția lui Crash, ea își amintise dintr-odată că Naomi pomenise despre o posibilă idilă cu Crash, indicând cu insistență că cei doi adolescenți fugiseră împreună.

Și Ava încercase să-l facă să piardă urma.

Întrebarea era: De ce?

Evident, Ava nu avea nicio legătură cu Crash Maynard.

— Tu ești din statul Maine, continuă Wilde.

— Da, ți-am spus asta.
— Atunci de ce te-ai mutat în New Jersey și ai acceptat o slujbă pentru care ești supracalificată?
Ava ridică din umeri.
— Voiam o schimbare.
— Ba nu. În plus, te-ai întors în Maine de patru ori în ultimele trei săptămâni.
— Am rude acolo.
— Din nou, nu. Ai stat la hotelul Howard Johnson din South Portland, unde te ascundeai împreună cu Naomi. Mai mult decât atât, ai fost de două ori la Agenția pentru Adopții Hope Faith din Windham.
Ava închise ochii.
— Nu ai acceptat postul de profesor suplinitor pentru că voiai să trăiești în New Jersey, zise Wilde. Ai făcut-o ca să fii aproape de fiica pe care ai dat-o spre adopție.
Pentru o clipă, păru că Ava avea de gând să nege. Dar numai pentru o clipă.
— Trebuie să-nțelegi, spuse Ava. Eu n-am vrut niciodată să renunț la Naomi.
Deci asta era.
— Aveam doar șaptesprezece ani. Nu știam prea multe. Însă am avut… nu știu, un sentiment, o dorință, o premoniție… Așa că m-am întors la agenție. I-am implorat să-mi spună ce s-a întâmplat cu fiica mea. Inițial am fost refuzată. Așa că am mituit pe cineva. Mi-a dat noul nume și adresa lui Naomi, dar mi s-a explicat că nu am niciun drept. Asta a fost în regulă. Nu voiam decât s-o văd, înțelegi? Mi-am închipuit…
— Așa că ai găsit un post de profesor ca să fii aproape de ea.
— Corect. Ce rău ar fi fost în asta?
— Wilde?
Vorbise Naomi.
— Nu mă obliga să mă-ntorc.
— Voiam doar să văd cum îi merge, continuă Ava. Atâta tot. Nu intenționam să mă bag în viața ei. Dar după aia am văzut în ce iad trăia. Zi după zi, a trebuit să stau deoparte și să-mi văd copilul hărțuit și fără niciun sprijin din partea familiei.
— Deci i-ai devenit prietenă. Confidentă.

— Ce-i rău în asta?
Wilde se întoarse spre Naomi.
— Când ți-a zis adevărul?
— Că ea e mama mea adevărată?
— Da.
— După ce am revenit din Provocare. La început am crezut că inventa sau că era un vis devenit realitate, știi? Îți amintești ce am vorbit în pivniță? Cât de mult îmi doream să schimb totul?
Wilde aprobă din cap.
— Nu era vorba doar despre școală. Ci despre tot. Tata…
Vocea i se stinse. Nici Bernard Pine nu avea să scape nepedepsit. Rola căuta un mod de a-l face să plătească pentru ce făcuse.
— Așadar, voi două ați hotărât să fugiți, spuse Wilde.
— N-am intenționat să facem așa ceva, interveni Ava. Am vrut să facem lucrurile legal.
— Motiv pentru care te-ai dus la Laila.
— Da. I-am povestit cât de groaznici erau părinții adoptivi ai lui Naomi, dar tot nu aveam niciun drept. Laila a zis că putea dura luni sau ani ca să dovedim lipsa de interes sau abuzurile. Era puțin probabil să avem câștig de cauză.
— Atunci ați pus la cale planul ăsta. Fugiți și vă ascundeți. Tu – se uită la Ava – urma ca la sfârșitul anului școlar să-i faci rost lui Naomi de o identitate falsă. Dacă ți-ai fi părăsit imediat postul, ai fi atras suspiciuni. Așa că ați așteptat. Iar acum e momentul să plecați amândouă din țară.
Ava se uită la el cu ochii ei mari căprui.
Coada la îmbarcare se terminase. Agenta de la poartă mai făcu un anunț.
Naomi păși în față și puse palma pe brațul lui Wilde.
— Te rog, dacă suntem prinse, va trebui să mă-ntorc la el. Ava ar putea face închisoare.
— E fiica mea, spuse Ava cu un ton cât se poate de sigur. O iubesc din toată inima.
Stăteau amândouă înfruntându-l.
— Știu, zise Wilde.
— Deci…?
— Am venit doar să mă asigur că sunteți bine. Și să-mi iau la revedere.
Naomi își aruncă brațele în jurul lui cu atâta forță, încât aproape îl

doborî. El se ferea de obicei de acest gen de îmbrățișări. Dar nu și acum. O lăsă pe fată să-l strângă în brațe și se simți bine.

— Mulțumesc, șopti Naomi.

Wilde încuviință din cap.

— Dacă ai nevoie vreodată de ceva…

Agenta de îmbarcare reveni la microfon.

— Ultimul anunț pentru zborul 374 spre Liberia, Costa Rica.

— Ar fi bine să urcați la bord, spuse Wilde.

Naomi se uită la Ava. Femeia îi întoarse privirea, apoi luă mâna și zise ceva ce-l luă total pe nepregătite.

— Vino cu noi, Wilde.

— Poftim?

Naomi își împreună palmele.

— Te rugăm.

Wilde clătină din cap.

— Nu pot.

Ava îi dădu drumul mâinii și repetă:

— Vino cu noi, Wilde.

— Nu.

— De ce? întrebă Ava.

— E o nebunie.

— Și ce dacă? Ava îi adresă un surâs amețitor și uimitor. Totul în povestea asta e o nebunie.

Wilde clătină din nou din cap, chiar dacă simțea că i se rupe ceva în piept.

— Ar trebui să vă îmbarcați.

— Vino cu noi, repetă Ava. Naomi are nevoie de tine. Poate și eu am nevoie de tine, nu știu. Dacă nu merge, poți să te-ntorci.

— Nu pot.

Agenta veni până la ei, își drese glasul și spuse:

— În treizeci de secunde închid poarta.

— Îmbarcați-vă, insistă Wilde pe un ton ce nu admitea replică.

Ochii lui Naomi sclipeau de lacrimi când îl cuprinse încă odată cu brațele. Apoi Ava îi dădu agentei biletele să le scaneze. Wilde le urmări mergând prin tunel. Naomi se întoarse și-i făcu cu mâna. El îi răspunse.

Privirea Avei îl mai urmări puțin. Când întrerupse contactul vizual,

Wilde simți inima rupându-i-se și mai mult.
Le privi până dispărură din vedere.
Agenta se apropie de poartă. Când era pe punctul de a o închide, Wilde întrebă:
— Mai sunt locuri la zborul ăsta?
— Vreți să cumpărați bilet?
— Da.
Agenta căută pe ecranul computerului.
— Ei, ca să vezi! Mai e un singur loc disponibil.

HARLAN
COBEN
Băiatul din pădure
virtual-project.eu

virtual project

mastroă

[1] Parafraza replicii „Cred că regina face prea multe jurăminte” din *Hamlet,* actul III, scena 2, utilizată în lumea anglo-saxonă pentru a indica îndoielile cu privire la sinceritatea cuiva, mai ales cu privire la adevărul unei negări puternice. (n. red.).

HARLAN
COBEN
Băiatul din pădure
virtual-project.eu